

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Birck, Sofus.

Titel | Title:

Farisæer og Tolder : Theaterroman.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : R. Stjernholms Forlag, 1897

Fysiske størrelse | Physical extent:

275 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

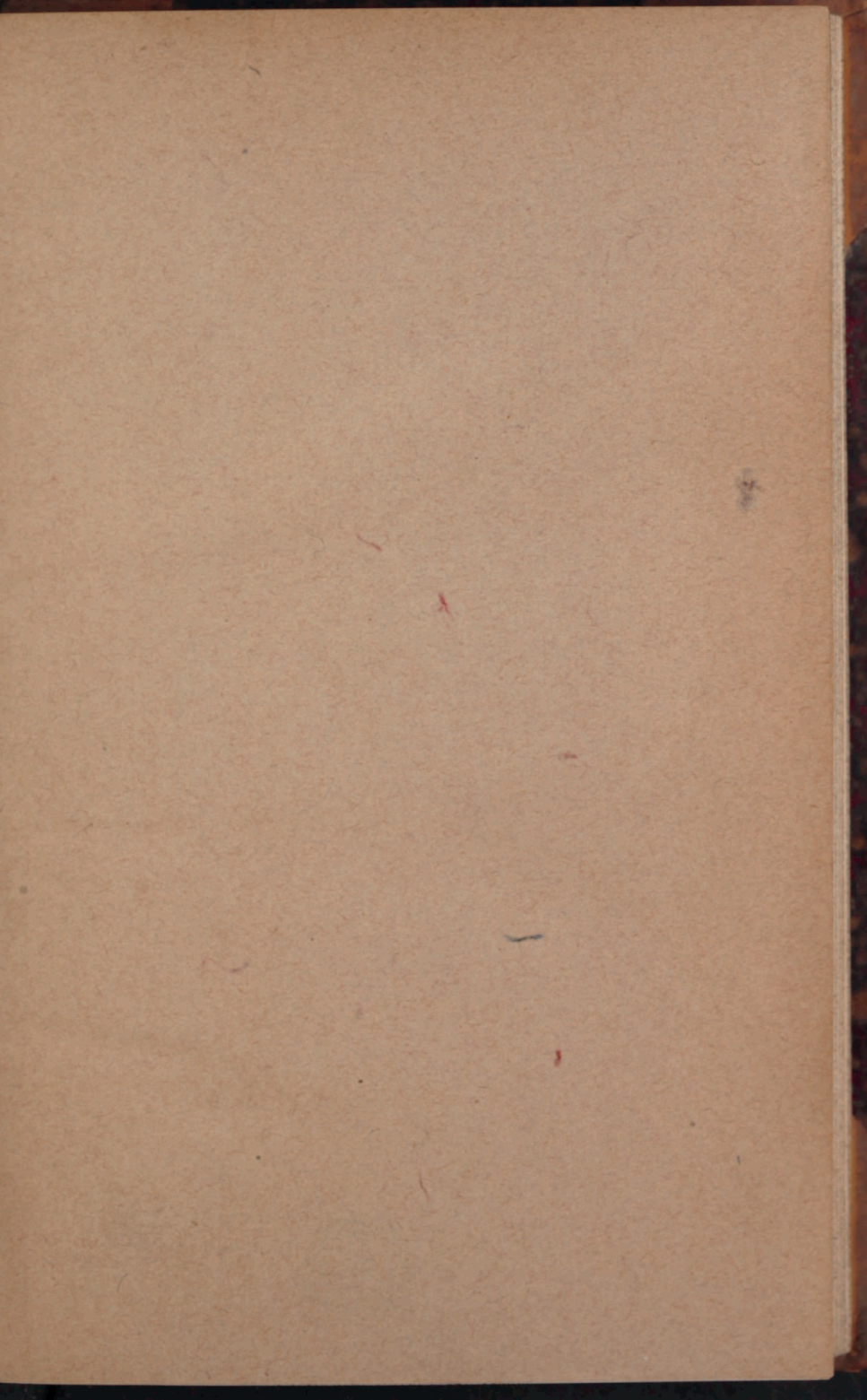
37-93

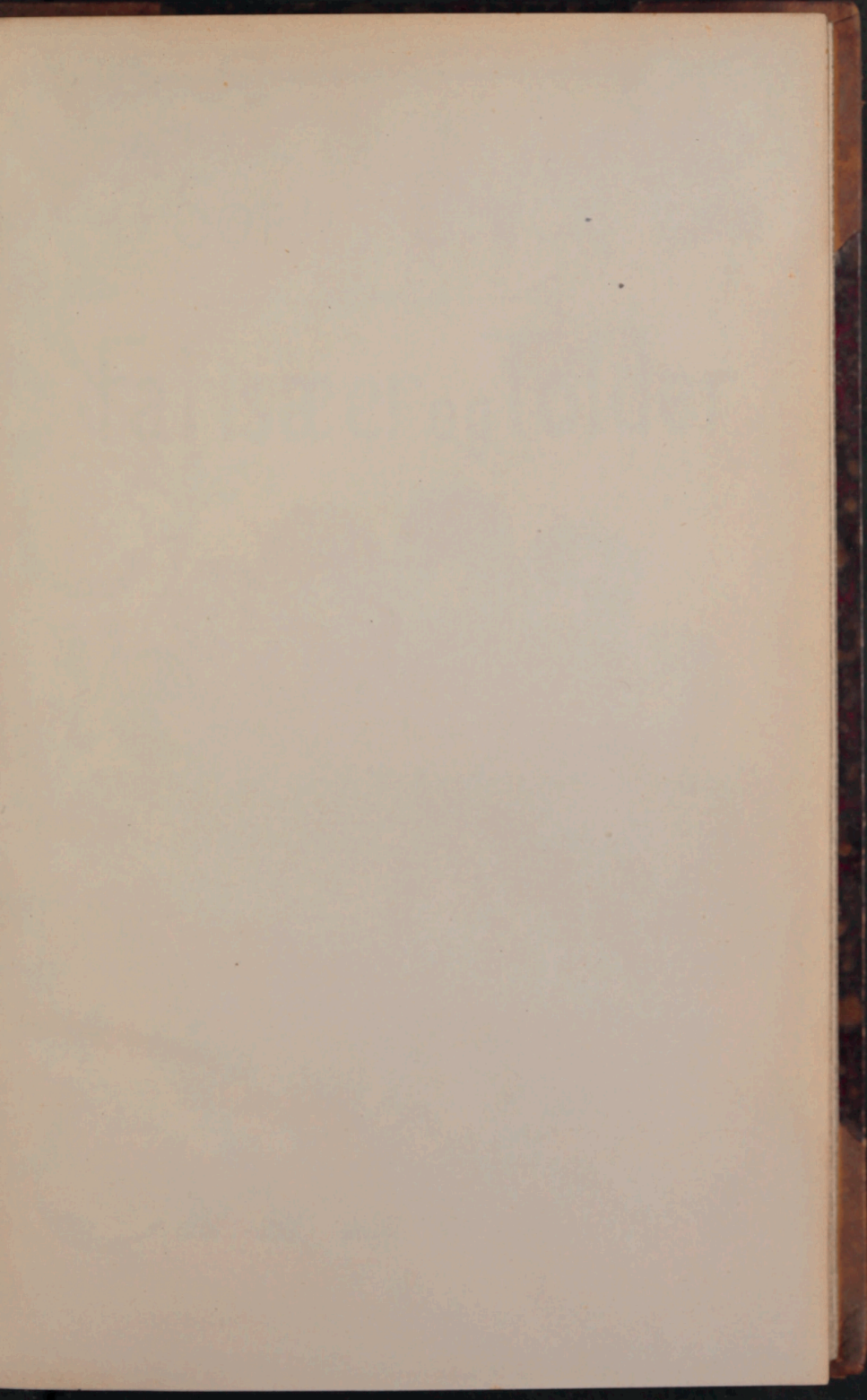
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

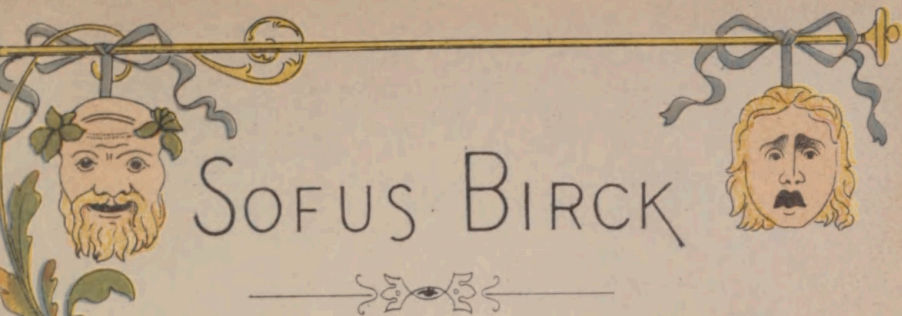

130020567709

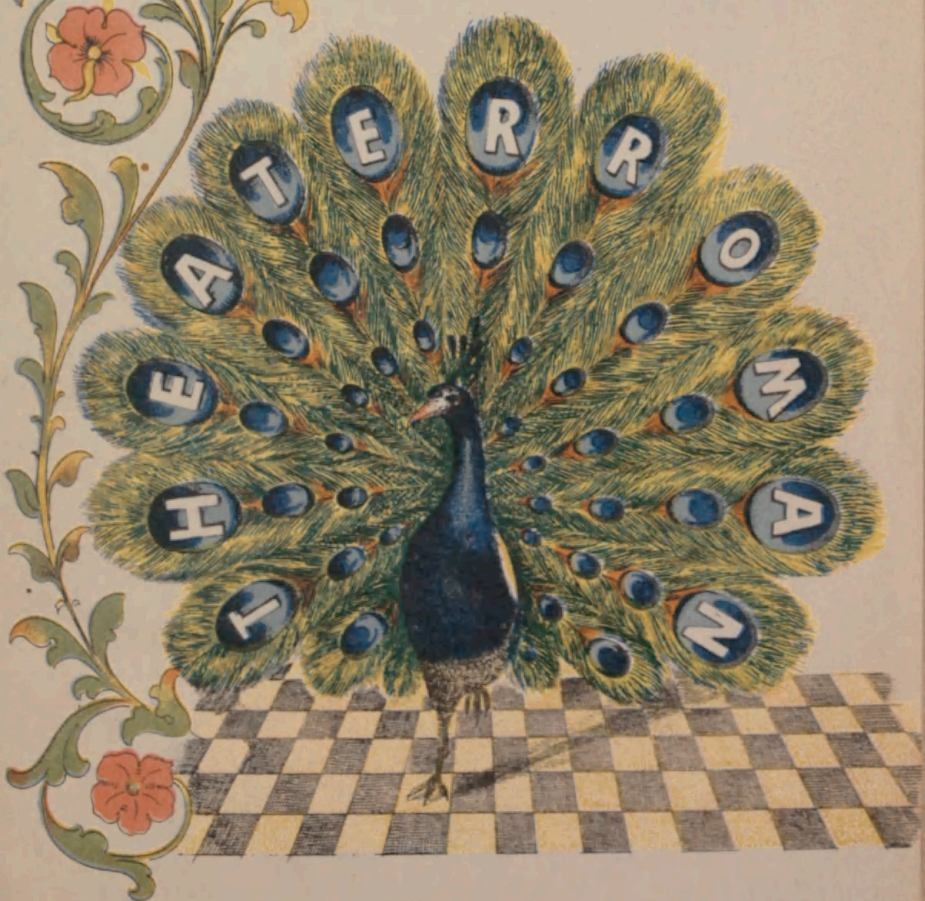

SOFUS BIRCK

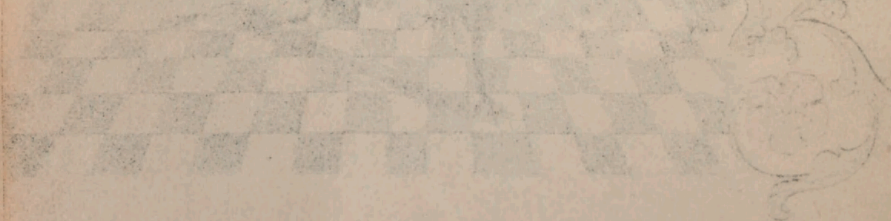
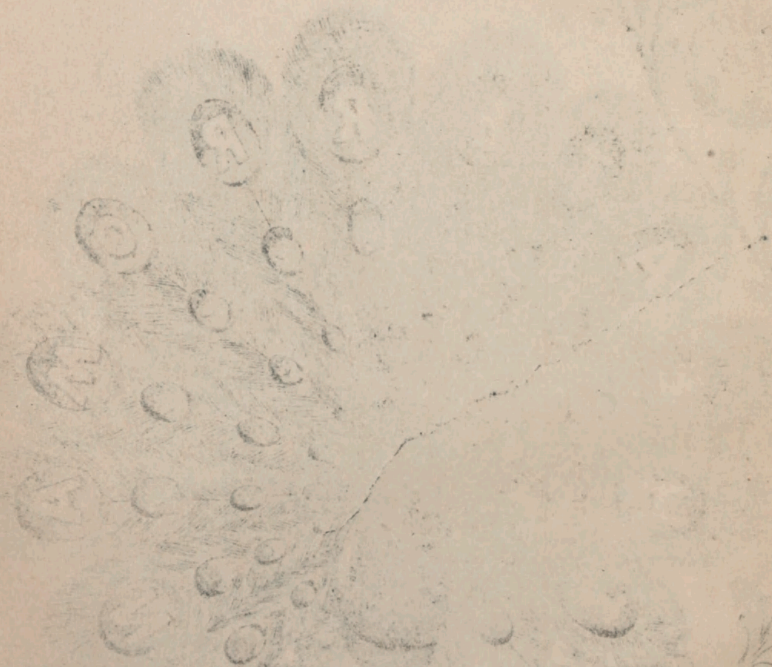
Farisæer og Tolder

R. STJERNHOLM S FÖRL. KJØBENHAVN.

Toldet og Toldet

FARISÆER OG TOLDER.

PARISER OG FOLDER

SOFUS BIRCK:

FARISÆER OG TOLDER.

THEATERROMAN.

KJØBENHAVN.

R. STJERNHOLMS FORLAG.

SOPHIE BIRCK

FARISÆER OG TOLDER.

THEATERROMAN.

KJØBENHAVN

JYLLANDSPOSTENS BOGTRYKKERI.

I.

Tobaksrøgen hang tungt under Kaféens maledede Glasloft, kun naar Døren til Kongens Nytorv gik op, bragte det friske Lufttræk Røgen til at sprede sig i lange Striber, der atter trak sig sammen om de elektriske Glødelamper, hvis skinnende hvide Lys gav dem en lys, blaalig Tone.

Kaféen var fuld af Gæster. Ovre paa »det Kongelige« var Forestillingen lige forbi, og Mange søgte ind for at faa en legemlig Forfriskning oven paa den tvivlsomme aandelige Nydelse, hvormed Theatret havde serveret i en Opera uden Sangere og Sangerinder. Stamgæsterne kaldte højrøstet paa Opvarterne, de Fremmede hviskede beskedent deres Ønske. En stor By gør alle Landboere og Provinsmennesker beskedne; en rutineret Hovedstadsopvarter tager straks Vejret fra dem.

En forvirret Larm fyldte Lokalerne. Overalt Klirren af Knive og Gafler, blandet med Stamgæsternes Banken paa Bordenes Stenplader; de forskellige Slag og det Tempo, hvori de førtes, var et vel kendt Telegrafsprog mellem Opvarteren og hans Kunder, af hvilke hver Opvarter havde sine, som de andre Opvartere ikke turde betjene. Ve den Opvarter, der underfundigt søger at tilegne sig en af en Andens Klientel; et

saadant Forsøg regnes indenfor Standen ligt med Tyveri.

Som Følge af, at de faste Kunder først blev betjente — Opvarternes indbyrdes Konkurrence førte dette med sig — maatte »de Fremmede« vente, og mangt et lønligt Suk og forundret Blik blev sendt efter den forbifarende Fyr, naar han til Trods for sit halvt uforskammede, halvt nedladende: Kommer straks, min Herre! vedblivende lod vente paa Serveringen.

I et Hjørne i et af de bageste Værelser sad en lille, noget rundrygget, ældre Herre fordybet i »Aftenberlingeren«; hans store Hoved og store, blaagraa Øjne stod i den besynderligste Modsætning til hans øvrige lille, indskrumpne Person; det var, som om Hoved og Øjne ikke hørte med til det øvrige Legeme. Naar han en Gang imellem rejste sig og gik hen til den brede Aabning ud til det yderste Værelse, rokkede han frem over Gulvet, som om der hang noget Tungt ved hans Fødder; han saa da endnu mindre og mere aparte ud, end naar han sad, halvt gemt bag Avisen, og man kun saa' det store Hoved og de store Øjne dukke frem over Papirranden.

»Rammiel er endnu ikke kommen, Kasper?« spurgte han ud i den anden Stue.

»Tror det ikke«, svarede Opvarteren i Schweizerdialekt.

»Se efter i alle Stuerne.«

Kasper stak Hovedet ud i det forreste Lokale. Nej, der var ingen Rammel.

»Se efter i de andre, ogsaa i Dameværelset«, kommanderede den lille Mand. »Sig ham, at jeg venter — hvad det skal betyde?«

Opvarteren forsvandt i Menneskevrirmlen og Tobaksrøgen, men søgte forgæves.

»Har De ogsaa været i Dameværelset?« spurgte den Lille, da Kasper med uforrettet Sag vendte tilbage.

»Dameværelset var endnu ganske tomt«, berettede Opvarteren.

»Hm, en evig Tid før de faar Tojet paa! Gaar De, Kasper?«

»Jeg troede ikke, der var Noget, De vilde mig, Hr. Gregersen.«

»Vil De skaffe mig »Aftenbladet« og »København«, dem ved De jo, jeg skal læse«, snurrede Gregersen.

»Jeg troede egentlig, det var for Deres Fornøjelses Skyld«, sagde Opvarteren ret familiært.

»Fornøjelse!« hvædede Gregersen. »I Guder, Fornøjelse! De ved jo ikke, hvad De siger, Kasper«, og Hr. Gregersen lagde de to Aviser under sin Albue; han var endnu ikke færdig med »Berlingeren«.

Et ungt, blegt Menneske med et noget pigeagtigt Udseende nærmede sig forlegen.

»Tillader De?« sagde han og vilde tage et af Bladene.

»Nej«, svarede Gregersen, lagde Albuen endnu fastere paa Bunken og saa' paa den Anden, som vilde han sige: Hæ, hvad er De for En, kender De ikke mig, Gregersen?

Det unge Menneske trak sig hurtigt tilbage med et forlegent: Om Forladelse!

En lille, fast bygget Herre kom frem i Aabningen, han kastede Portieren til Side og mønstrede Gregersen med sine smaa, missende Øjne. Den blankstrøgne Cylinder sad lidt ned i Panden, et Par fint formede, mørke Bryn og lange, mørke Øjenvipper stod godt til Ansigtets brune Lød. Han var yderst elegant og soigneret paaklædt.

»Naa, kommer De endelig, Rammel!« brummede Gregersen.

»Haster det?« sagde Rammel og blev staaende foran Gregersen med Stokken ved Skulderen, som om han gjorde Honnør. »Jeg troede, De først skulde paa Bladet og skrive.«

»Hvad skulde jeg skrive?«

»Kritik, naturligvis.«

»Over Dinorah? Det Skidt, jeg tror, De er gal.«

»Saa, er det ogsaa noget Skidt?« smaalo Rammel.

»Møg!« dekreterede Gregersen. »Desuden, jeg er ikke Musikanmelder.«

»Men der snakkes jo ogsaa i Stykket.«

»Sæt Dem«, sagde Gregersen og skubbede en Stol frem; selv blev han i Sofaen.

»Ja, ved Siden af Dem.«

»Hvorfor?«

»For at se paa Folk. De er sku ikke saa morsom at se paa, Gregersen, især ikke, naar De er ondskabsfuld.«

Gregersen overhørte ganske denne Bemærkning. »Hvorfor kommer De først nu? Forestillingen er jo forbi for over et Kvarter siden.«

»Jeg skulde jo helst have mit Tøj med«, sagde Rammel.

»Passiar! Deres Tøj? Edelmand staar jo med det i Haanden. Gud bevares, en Digter, Forfatter, eller hvad det nu er, De vil kaldes, og saa en Flottenhejmer oven i Købet. Hm!

»Nu ja, jeg fik ogsaa mit Tøj straks, men der var en Dame —«

»Tænkte jeg det ikke nok«, udbrød Gregersen indigneret, altid er der en Dame med i Spillet — med Dem.«

Rammel havde taget Paletot og Hat af, han rakte det frem til Kasper, der stod parat til at modtage det.

Som Jægeren, der sniger sig efter Vildtet, havde Kasper fulgt Rammel fra Døraabningen til det lille Bord i Hjørnet, ikke et Øjeblik veg hans Øjne fra ham, der var en af de bedste af hans Klienter.

Rammel sad i Sofaen ved Siden af Gregersen og saa paa sine Hænder, Kasper stod ventende foran ham.

»Jeg skal først spise til Middag senere«, sagde Rammel uden at se op, »hvad mener Du, Kasper, om et Par Stykker Smørrebrød med Rejer?»

»Dobbelt Belægning?« spurgte Kasper.

»Ja — nej — jeg vil pille dem selv, saa gaar Tiden med det.«

»Pille, hvad vil det sige at pille Rejer?« spurgte Gregersen og rokkede frem og tilbage med det store Hoved som var det en Perpendikel. »Man piller af, naar man er flov, man piller ved den Mad, man ikke vil spise, men man piller ikke Rejer, naar man trækker Skallen af dem.«

»Hvad gør man saa?« sagde Rammel uhyre ligegyldig.

»Man plukker dem, flaar dem, naturligvis.«

»Naa, saa flaar jeg Rejerne.«

Der blev en lille Pavse.

»Der er jo Tale om Rejer i Deres nye Stykke, er der ikke?« sagde saa Gregersen.

»Jo—o.«

»Naa, saa husker De vel nu, at de bliver flaaede, hvad, gør De det?»

»Jeg skal gøre mig Umage for at huske det.«

Gregersen saa' forbitret paa sin Sidemand, men sagde ikke mere.

»En Cognacstoddy!« kommanderede han saa pludselig.

»Er det nu Tid at drikke Toddy?« sagde Rammel, som var i Færd med Rejerne.

»Er det maaske nu Tid til Frokost?« snerrede Gregersen.

»Hver Mand sin Lyst«, sagde Rammel.

»Men det er nogle bandsatte Lyster, De har Har de virkelig endnu ikke spist til Middag?«

»Nej.«

»Naar vil De da spise til Middag?«

»Klokken to.«

»I Nat?«

»Naar ellers? Mener De, at jeg skulde vente til i Morgen?«

Gregersen gyngede som et for stærkt lastet Skib, der hvert Øjeblik truer med at kæntré.

»I Nat! Hvor, maa jeg spørge?«

»I Royal. Vi er en to, tre Stykker, der samles dér; jeg læser op for Brutto, han spiller nemlig en Hovedrolle i Stykket.«

»Mener De en Hovedrolle i Deres Stykke?«

»Selvfølgelig.«

»Hm, dejligt Dansk. Hu! Jeg troede ellers, det var en Dame, der havde Hovedrollen? Faldne Engle? Hvad behager, er det ikke saaledes, det hedder?«

»Der er to afgørende Dameroller i Stykket, Fru Glimmer skal spille den ene, den anden véd jeg endnu ikke Besked om«, oplyste Rammel trevent.

»Vil Ægidius ikke ud med Hemmeligheden? Skal jeg skaffe Dem det at vide?«

»De?«

»Jeg sender blot i Morgen Karbonade Bi-bi ud til ham, han skal nok faa det at vide.«

»Umuligt, Hr. Gregersen.«

»Hvad behager, umuligt for Karbonade Bi-bi?«

»Der er nemlig endnu Ingen, hun skal først opfindes?«

»Saa — naa, og De vil opfinde hende?«

»Selvfølgelig. Vil De med i Aften? Maa jeg invitere Dem?»

»Er De gal, jeg om Natten, og med Skuespillere og Skuespillerinder, Gud fri mig for den Race!«

Rammel pillede sine Rejer, og Gregersen nippede til sin Toddy, saa sagde han omsider:

»Hvad var det saa for en Dame, der opholdt Dem derovre i Theatret?»

»En Blondine af det reneste Vand, en himmelsk Blondine!«

»Reneste Vand, Hm! Deres licentia poetica er stor, det var vel en ganske almindelig Hørtop?»

Rammel svarede ikke.

»Hvor opdagede De den Himmelske?»

»Helt oppe i 3. Etage.«

»Naturligvis, Englene kommer jo altid fra Himlen. Naa — og saa?»

»Nød jeg hende hele Aftenen, medens hun slugte hvad der foregik paa Scenen, hun saa' og hørte ikke andet.«

Hun saa' kun Geden, men ikke Dem?» sagde Gregersen spydigt.

Rammel lod, som han ogsaa overhørte denne Sarkasme, han fortsatte:

»Jeg passede hende saa op i Vestibulen og tilbød hende min Hjælp, som hun imidlertid beskedent afslog. Som et skræmt Kid fo'r hun ud ad Døren og hen under Overbygningen og forsvandt gennem Skuespilernes Indgang.«

»Hørte hun da til Theatret?» spurgte Gregersen.

»Nej.«

»Hvoraft véd De det?»

»Fordi jeg kender dem allesammen.«

»Ogsaa Koristinderne og Danserinderne?»

»Selvfølgelig — allesammen.«

»Saa vel de unge som de gamle?« fortsatte Gregersen ivrigt.

»De er gamle allesammen paa et Par Undtagelser nær.«

»Og det er naturligvis Undtagelserne, De kender bedst? Hvad?«

»Selvfølgelig.« Der blev atter en Pavse. »Men hvad er det, De bestiller, Hr. Gregersen?«

»Flytter mine Kastanier.«

»Deres Kastanier?« Endelig blev Rammel interesseret.

»Ja, véd De ikke, at man skal gaa med Kastanier i Lommerne, naar man har Gigt?« spurgte Gregersen arrig.

»Nej, det har jeg endnu ikke hørt, men De tror vel heller ikke, det hjælper?«

»Aldeles bestemt«, forsikrede Gregersen.

Rammel vilde svare, men det unge, blege Menneske, der forskræmt havde trukket sig tilbage, stod nu pludselig lige foran ham.

»Havde hun blaa Kjole paa?« spurgte han ivrigt.

Rammel kneb Øjnene sammen til to mørke Striber og saa forbavset paa Spørgeren.

»Hvem mener De?« sagde han.

»Den unge, blonde Dame«, svarede den unge Mand.

»Det tror jeg næsten. I alle Tilfælde bar hun et sort Bælte med et stort, blankt Spænde.«

»Saa er det hende«, sagde den unge Mand bekymret.

»Hvem?« spurgte baade Rammel og Gregersen paa én Gang.

»Olga, min Søster«, svarede den Anden bekymret, »og jeg, som sidder her ørkesløs — uvidende!«

Pludselig drejede han sig mod Rammel, greb ham i Armen og sagde forfærdet: »De har da ikke gjort hende Fortræd?»

Selv Gregersen maatte smile, Tonefaldet var saa ynkværdigt, bedende.

»Ikke den mindste Smule«, sagde Rammel og søgte at frigøre sig for den Bekymredes Hænder. »Jeg vilde kun hjælpe den unge Dame.«

»Aa, tusind Tak!«

»Hm«, sagde Gregersen og rokkede paa sin Plads, »hjælp! Jo, der skal vi ha' det!«

»Jeg kunde jo ikke vide, at hendes Kavalier sad her og ventede«, forklarede Rammel videre.

»Vi er saa ukendte med Kjøbenhavn, Olga har aldrig før været i Theatret, det var Frøken Mandix, der forærede hende Billet i Aften, ellers var hun ikke kommen der.«

»Hvad for Noget, Mab, Frøken Mandix?« sagde Rammel interesseret. »Hej, hvor vil De hen, unge Mand?»

»Over og hente min Søster«, svarede den Anden forvirret og forlegen.

»Bliv De blot rolig siddende«, beroligede Rammel og trak en Stol frem, »Frøken Mandix kommer her over, og saa følger Deres Søster med, hun er naturligvis flygtet ind til Mab.«

»Tror De? Ja, saadan egentlig min Søster er hun nu ikke.«

»Naa, ikke det. Hør, sig mig, hvad hedder De?« spurgte Rammel ugenert.

»Emil, Emil From«, sagde den Anden og gjorde atter Forsøg paa at komme af Sted.

Gregersen rokkede vedblivende frem og tilbage og fikserede den underlige unge Mand med sine store, blaagraa Øjne.

»Hvor bor De, Hr. Frøen?« fortsatte Rammel og holdt vedblivende fast.

»Paa Frederiksberg, paa Havevej.«

»Og hvor fra kender Deres Søster —«

»Plejesøster«, rettede Frøen hurtigt og febrilsk.

»Nu vel, Plejesøster. Hvorfra kender hun Mab Mandix?«

»Fra Alliance française. Der har de truffet hinanden, og de blev straks Veninder.«

»Se, se!«

»Hvem er Mab Mandix?« spurgte Gregersen.

»De kender hende ikke«, sagde Rammel affejende.

»Derfor spørger jeg naturligvis. Er hun ved Theatret?«

»Ja, Koristinde.«

»Ah, en af de unge, en af dem, De interesserer Dem for. Stakkels Pige!«

»Hvad behager?« spurgte Rammel noget utaalmodig.

»Lad nu den unge Mand gaa, han vedkommer Dem jo slet ikke.«

»De tillader maaske, at jeg passer mig selv?«

»Ja, bare De vilde, det er kun det, jeg ønsker.«

Der blev en ny Pause.

»Altsaa, Deres Plejemoder bor paa Havevej«, fortsatte Rammel sin Udfritning.

»Nu synes jeg ogsaa at mindes, at Mab — Frøken Mandix, mener jeg — har fortalt mig Noget om en Enkefru —?«

»Berger.«

»Rigtigt, rigtigt, Berger.«

»Løgn!« brummede Gregersen.

»Bemærkede De Noget?« spurgte Rammel.

»Kun det, at De burde ansættes i det hemmelige Politi, med mindre, De allerede er der?« Vendende

sig til From fortsatte Gregersen: »De vil være Kunstner, unge Mand?«

»Ja, saa uhyre gerne, Hr. Gregersen.«

»De kender mig?«

»Hr. Lassen-Petersen har vist mig Dem paa Gaden, han sagde, at De var en af de største Kendere og Kunstkritikere her i Kjøbenhavn, kunde jeg faa Dem til at omtale mig, saa var min Lykke gjort.«

»Saa, hvem er Hr. Lassen-Petersen?«

»Han bor i samme Hus som vi — i Stuen.«

»Det var en højst interessant Oplysning«, sagde Gregersen.

»Og jeg tror nok, jeg kan blive Maler.«

»Ja, det tror jeg ogsaa«, smaaled Gregersen.

»Hvorfor tror De det, Hr. Gregersen?«

»Fordi De har langt Haar og blaa Øjne. Hele Deres forstyrrede Ydre røber Kunstneren.«

»Gift!« sagde Rammel og saa op i Loftet. Saa takker jeg min Gud, at jeg ikke er —«

»De véd ikke selv, hvad De er«, afbrød Gregersen.

»Hvad vil De helst male, unge Mand?« fortsatte han henvendt til From.

Den Adspurgte rødmede og svarede: »Kristus«.

»Hvad behager?«

»Kristushovedet«, rettede han hurtigt.

»Er De gal! Den sværeste Opgave, der eksisterer, Noget, der overhovedet slet ikke lader sig gøre. Hvem kan male de Øjne?«

»Kunstmæssigt«, faldt Rammel drillende ind.

»Mæssigt — mæssigt«, rasede Gregersen, »det har De aldrig hørt mig sige, det har jeg aldrig skrevet. Mæssigt! Uha, det afskyeligste Ord, der eksisterer, den forfærdeligste Germanisme af alle Germanismer, en mangelfuld Uddannelse i Modersmaalet har indpodet i ubefæstede Hjerner. Benyttes ogsaa af Forfattere,

der bruger lutter smaa Sætninger, fordi de ikke kan bygge en ordenlig Periode.«

Rammel smilede.

»Mine Replikker er altid smaa og smældende, og de behager. Men hør nu, Hr. From —« og han vendte sig mod den Anden.

»Nej, nej«, ivrede Gregersen, »De faar ikke Lov til at udspørge mere, jeg vil ikke være delagtig i deres Forbrydelser, forstaar De?«

»Hør nu, Hr. Gregersen!«

»Hør nu, Hr. Rammel!«

From flygtede forfærdet mod Døren og lob lige i Armene paa en høj, noget for Mand med et stort, rødmsuset Ansigt, indrammet af et lyst Skæg.

»Hvad Pokker, er I kommen op at skændes, I gode Venner?« sagde Manden med høj, fuldtonende Røst, der ligesom hans hele Personlighed bragte noget Friskt, Friluftsaagtigt med sig.

»God Aften, Lindner«, sagde Rammel i en Tone, som havde han ført den mest venskabelige Samtale med Gregersen.

»Naa, hvad er der paa Færde?« spurgte Lindner.

»Aa, det er er den unge Mand dèr, Gregersen er lige ved at tage Livet af ham.«

»Hr. Gregersen ser mig ud til Allchaande i Aften«, smaalo Lindner.

»Manden vil være Maler«, fortsatte Rammel og fik atter Tag i From, »og Gregersen siger, at det er Galskab.«

»Ja, næstendels«, sagde Lindner, »det mener jeg ogsaa.«

»Hvad behager?«

»Jeg køber ikke flere Malerier, nu er alle mine Vægge fulde, og Auktionerne bliver stadig ved. Til Slutningen maa man anvende Malerierne til Skærmbredter

eller saadan Noget. De ulykkelige Malere! Naa, God-aften, Hr. Overkritikus. Er man gnaven?»

»Kasper«, raabte Gregersen uden at se paa Lindner, »jeg vil gaa.«

»Aa Snak, bliv nu lidt, ellers tror jeg, det er for mig, De flygter«, sagde Lindner.

»Hjælp nu den unge Mand«, drillede Rammel Gregersen, »De har jo end nu Indflydelse, Gregersen; omtal ham i Deres Blad, henled Opmærksomheden paa ham.«

»Er det Penge?« spurgte Lindner og greb i Lommen.

»Foreløbig kun Hæder og Værdighed«, mente Rammel.

»Naa, saaledes«, sagde Lindner lidt flov.

»Man kunde jo have megen Glæde af at omgaas Gregersen, dersom han ikke var saa forbistret gnaven«, vedblev Rammel.

»Kasper, min Frakke!« raabte Gregersen højere end før.

»Damerne er derinde«, hviskede Kasper til Rammel.

»Godt. En Pommery.«

»Her?« spurgte Kasper.

»Fæhoved! Naa, kom saa, Hr. From, nu skal jeg føre Dem til Deres Søster. De gaar vel med, Lindner, kun et lille Glas Pommery.«

»Er det unge Damer?« spurgte Lindner.

»Unge og smukke.«

»Bon.«

»Og De, Gregersen? Gør De mig ogsaa den Ære og Fornøjelse?«

»Nej. Vi skulde have haft os en Passiar, jo, det var en rar Fornøjelse. Hm! De har spoleret min

Aften, Rammel. Dér, Kasper. Farvel.« Gregersen rokkede over Gulvet. I Døraabningen vendte han sig og sagde: »Vær nu skikkelig, Rammel. Pas paa ham, Hr. Lindner. Jeg skal nok se ud til Dem, Hr. From, en af Dagene.« Dermed rokkede Gregersen ud.

Mab Mandix stod foran det store Spejl i Kaféens Dameværelse og rettede paa sin Hat, Olga Berger sad, endnu ganske forpustet, paa en Stol og saa beundrende paa sin Veninde.

»Hvor Du er modig, Mab«, sagde hun.

»Pyt, det manglede bare. Var jeg ikke det, kunde jeg slet ikke være ved Theatret; dér maa man bruge Albuerne, maa Du tro.«

»Og Emil, Gud véd, hvor Emil er henne?« vedblev Olga.

»Aa, han er jo Mandfolk og vel ikke af Sukker. Bryd Dig bare ikke om ham.«

»Der er han!« raabte Olga glad og løb Emil, Rammel og Lindner i Møde; men da hun fik Øje paa Rammel, blev hun staaende aldeles forfærdet.

»Naa, Rammel, De har ordentlig forskrækket Olga«, sagde Mab med sin lidt dybe Stemme, uden at vende sig fra Spejlet. »Frem og bed om Forladelse, Mossjø.«

Rammel forklarede yderst høfligt Olga Situationen.

»Jeg har formodentlig baaret mig dumt ad«, sagde Olga.

»Jeg var bange for, Frøken —«

»Ha, ha, De bange!« afbrød Mab, »nej, vi kender Dig, Jupitermand.« Hun vendte sig rask og slog Rammel let over Næsen. »Men der er jo en fremmed Herre?«

»En god Ven af mig«, præsenterede Rammel.

»Saa De er Grosserer«; sagde Mab, »det kan jeg godt lide. Men hvor har Per Tet været henne i Aften?« Hun talte til Emil.

»Jeg var derovre i Vrimlen, men da jeg ikke saa Olga, gik jeg herover, jeg havde lovet hende et Glas Limonade, og saa vilde hun saa gerne se en Kafé. Men hun kom ikke.«

»Og imedens sad hun, rystende som et Espeløv, i Portnerlogen og ventede paa mig.« Mab lagde kærligt Armen om sin Venindes Hals.

Champagnen blev serveret.

Olga saa sky hen til den skummende Vin, som frygtede hun de smaa Perler, der æggende og kaldende uafbrudt hævede sig fra Glassets Bund. Mab derimod havde ingen Betænkeligheder, i ét Drag tømte hun Glasset og slikkede sig om Munden for at faa de sidste Skumperler med.

»Det er dejligt at drikke Champagne, naar man har spillet Komædie«, sagde hun.

»Ja, naar man har«, svarede Rammel.

Hun saa udfordrende paa ham.

»Aa, De, fordi man maa gaa med i Koret, bliver man ikke Statistinde — ikke Stoleben, véd De det.«

»Bravo!« sagde Lindner, »godt svaret, Frøken.«

»Ja, Frøken Mandix er ikke tabt bag af en Vogn«, sagde Rammel let henkastet. »Vil De slet ikke smage, Frøken?« henvendte han sig til Olga.

»Jeg tør ikke.«

»Herre Gud, er De saa bange.«

»Hun har ikke — vi har ikke Raad til at drikke Champagne«, sagde From; »vi er fattige, meget fattige, det maa De vide, Hr. Rammel.«

»Jeg fordrer virkelig ikke Gengæld«, forsikrede Rammel stille og lavmælt, som om han frygtede for

at forskrække. »Jeg har meget mod min Vilje generet Deres Kusine, Hr. From, og —«

»Olga er min Plejesøster«, afbrød From ivrigt.

»Naa, og Deres Veninde?«

»Ja, Veninde«, og Emil From nikkede frem for sig med et lykkeligt Smil.

»Jeg tænkte det jo nok«, sagde Rammel med et noget udfordrende Tonefald.

Mab saa op.

»De mener?« spurgte hun.

»Kun, at jeg absolut maa gøre en Undskyldning«, og Rammel førte sit Glas over mod Olga. »Ikke sandt, Frøken, De vil tage mod en Undskyldning?«

Olga saa dvælende paa ham; inden for den fine, lyse Hud, skød Blodet frem i Aarerne, hendes Tindinger bankede, og hendes Haand rystede ganske let, da hun førte Glasset til Læberne og nippede til dets Indhold.

»De svarer slet ikke«, sagde Rammel lavt og indtrængende.

»Jo, det vil jeg nok«, hendes Stemme sank ogsaa ned til Hvisken.

»Tusind Tak!« udbrød Rammel og greb uden videre hendes Haand, som han vilde kysse, men hun tog den hurtigt til sig, blev blodrød og sagde:

»Emil, vi maa skynde os.«

Rammel gjorde opmærksom paa, at Klokken kun var 11, det var jo god borgerlig Tid.

»Men vi har langt hjem«, sagde Olga.

»Og i den sidste Omnibus er der maaske ikke Plads«, gjorde Emil ivrigt opmærksom paa.

»Ah, bah, saa spaserer vi, en Septemberaften som denne —«

»Paa ingen Maade«, sagde Olga helt forskrækket. »Hvad vilde Moder tænke?«

»Naa, saa ta'er vi en Droske«, henkastede Rammel, »den har man til enhver Tid af Natten — Aftenen«, tilføjede han hurtigt.

Emil havde rejst sig, medens Olga endnu sad tvivlraadig. Situationen var saa ny, saa pikant, den elegante Restaurant, det muntre Liv derude i de andre Lokaler, og — Champagnen, hun syntes det var en Trylledrik, der gød Liv og Glæde over hendes Tilværelse.

Rammel studerede hende opmærksomt.

»Vi skulde ogsaa drikke et Glas med vor unge Kunstner«, sagde han ligesom oprømt, »jeg hørte af den store Kunstkritiker, Hr. Gregersen, at Deres Ven« — han betonedes Ordet stærkt — »er en lovende —«

»Er det muligt?« afbrød Olga helt forbavset.

»Det siger Gregersen, og han har Smag og Forstand paa det, Skaal, Hr. From, og til Lykke!«

Emil vaklede et Øjeblik, saa tømte han Glasset.

»Bliv nu en stor Kunstner«, sagde Rammel og bukkede, medens han samtidig fyldte Glassene paa ny.

Emil drak igen. Han syntes pludselig at være bleven en Anden. Al hans Tvivl og Frygt svandt som ved et Trylleslag, han fyldtes med Haab og lykkelige Drømme om en Fremtid sammen med hende, som han elskede og beundrede.

»Tror De, Hr. Gregersen mente, hvad han sagde?« spurgte han.

»Gregsersen er en meget alvorlig Mand«, svarede Rammel undvigende. »Endnu et lille Glas, Froken Olga, vi drikker paa Deres Vens gode Udsigter.«

Mab, der havde talt med Lindner, opdagede et lille Blink i Rammels Øjenkroge, der sagde hende, at nu var han paa Jagt.

»Det er dog vist bedst, at Olga tager hjem nu«, sagde hun og nærmede sig Gruppen.

Rammel tilkastede hende et truende Blik, men Mab lo kun deraf.

»Mig narrer Du ikke, Jupitermand«, gentog hun og pegede Fingre ad Rammel.

Rammel vendte sig fra hende til Emil og forsikrede ham paa ny om Gregersens Betydning som Kunst-anmelder; han beherskede ganske Pressen, hvad han havde sagt, vovede Ingen at modsige, altsaa, kunde Emil vinde Gregersens Protektion, var hans Fremtid sikret. Han tilbød sig at være Mellemmand.

Glædeberuset indsugede Emil hvert Ord. Rammel havde faaet ham og Olga ned i Sofaen; nu rykkede han sin Stol nærmere.

Mab trommede med Fingrene paa Bordet, medens Lindner forlangte mere Champagne.

»Og saa ogsaa et Glas for Deres Fremtid«, sagde Rammel henvendt til Olga.

»Hun vil saa gerne være Kunstnerinde«, busede det ud af From.

»Men Emil dog!«

»Det vil sige Skuespillerinde«, forklarede han nærmere; det er vor skønneste Drøm at tænke os os to, den ene som en stor Maler, den anden som en stor Skuespillerinde.«

»Aa, Herre Gud«, sagde Mab med Lune, »hvad skal vi to saa være, Hr. Lindner?«

»Det er jo en smuk Drøm«, mente Rammel og saa uskyldig deltagende paa Olga.

»To Engle smaa — Os følge, hvor vi gaa —«, deklamerede Mab; hun var lige ved at briste af Harme.

»Bravo!« hviskede Lindner bifaldende og manøvrerede Mab hen i et Hjørne; han havde mest Lyst til at tale med hende.

Medens From som hypnotiseret stirrede paa Perlerne i Champagneglassene og i dem alle saa sig selv og Olga stige op fra det Ukendte til Berømmelse, til to store Kunstnere, der skulde henrykke Alverden, hviskede Rammel, bøjet helt over Olga:

»Saa De vil være Skuespillerinde, Frøken?«

Han saa' paa hende med sine smaa, brune, spillende Øjne, og hans Mustache strejfedes hendes Pande.

»Pardon«, sagde han lavt og indsmigrende, da Olga forskrækket trak sig tilbage, »jeg vilde kun række efter Champagneflasken. Altsaa Kunstnerinde? De har alle ydre Betingelser, Frøken, de store, straalende Øjne —«

»Tror De, jeg kan blive det?« gispede Olga næppe hørligt.

»Ja, naar jeg protegerer Dem, kan De blive det«, sagde Rammel bestemt, »De maa have en Mand med Indflydelse til at lancere Dem frem.«

»Og vil De?« stammede hun.

»Ja, det vil jeg, og det kan jeg.«

Olga trak sig sky over mod Emil; der var Noget i Rammels Blik, der forfærdede hende.

»Naa, gør nu ikke Frøken Berger rent tummelumsk«, sagde Lindner godmodigt.

»De mener?« spurgte Rammel høfligt, men koldt.

»At De nu igen er i Færd med at lave Skuespillerinder. Det kan jeg se paa Dem.«

»Hun Skuespillerinde! Olga ved Theatret!« udbrød Mab, der havde vendt Ryggen til og derfor slet ikke bemærket, hvad der foregik. »Hvem finder paa de Dumheder?« Hun ruskede Olga i Skulderen.

Olga saa' sig forvirret om i Kredsen og gav sig saa til at græde.

»Du er et rigtig lille Tossehoved«, sagde Mab og trykkede den forvirrede Olga op til sig, »et rigtigt

Bébélam! Bliv Du bare hjemme hos Din Mama, paa Theatret er Du ganske umulig.«

»Dersom Frøken Mandix vilde være saa god —«, sagde Rammel.

»Paa ingen Maade«, protesterede Mab, »Olga er altfor god til at komme i den Skærsild.«

»Ah, Jalusi!« henkastede Rammel, hans Øjne var knebne sammen til to Streger, Stemmen var kold og skærende.

»Tror De, Rammel?«

»Ja.«

»Og dog tager De fejl. Men hun skal ikke til Theatret, ikke under Deres Protektion, kan jeg forhindre det.«

»Vi faar at se«, svarede Rammel, bød Olga Armen og førte hende mod Døren.

Kasper saa' spørgende paa Rammel, der nøjedes med at føre Pegefingeren gennem Luften som en Streg.

»Meget vel«, sagde Kasper og tog bukkende mod den Tokrone, han fik i Drikkepenge; hviskende sagde han: »Nu er det 146 Kroner.«

»Det passer«, svarede Rammel.

»Kom her, Opvarter!« raabte Lindner. Han betalte, saa' et Øjeblik paa Kasper og spurgte: »Er det Dem, der giver Hr. Rammel Kredit?«

»Ja, Hr. Grosserer.«

»Maa jeg saa betale ogsaa den Flaske, Rammel rekvirerede?«

»Men, Hr. Grosserer —«

»Ingen Snak, tror De, jeg vil være med til at drikke paa Kredit?«

Mab havde trængt sig ind mellem Olga og Rammel og taget hans Arm.

»Hvad nu?« spurgte Rammel.

»De skal følge mig hjem, det har De jo lovet mig?«

»Men de to da?«

»Tager jeg en Droske til. De skal lade hende i Fred.«

»Ah, De er jalu, Mab, tilstaa det«, hviskede han blødt og indsmigrende.

»Kald det, hvad De vil«, svarede Mab; hun vinkede ad en Droske og fik Olga og Emil puttet ind. Rammel nøjedes med at se til.

»Kommer De snart igen ud til os?« spurgte Emil.

»Kom nu bare af Sted, Hr. From, Klokken er mange, og Fru Berger er naturligvis urolig«; hun smækkede Døren i, betalte Kusken og sagde saa til Rammel: »Naa, kommer De?«

»Jeg troede, at vi ogsaa skulde køre?«

»Nej, vi gaar, det har vi bedre af.«

De gik hen over Torvet.

Lindner, der var kommen ud fra Kaféen, stod længe og saa' efter dem. »Hvad skal man nu tro«, mumlede han og gjorde et Par Skridt frem efter de Bortgaaende. Men pludselig drejede han af og skraaede over Torvet hen mod Bredgade, hvor han boede.

Da Mab og Rammel var komne hen i Gothersgade, sagde Mab:

»I Aften har De haft et af Deres onde Anfald, Henning.«

»De irriterede mig, Mab.«

»Det er ikke sandt, De var ond — rigtig ond! Er der da slet Intet, De har Respekt for?«

»Jo — for Dem, Mab.« Han stak sin Arm ind under hendes.

»Er det, fordi jeg kan holde Dem tre Skridt fra Livet?« sagde hun med en kort, noget tvungen Latter.

De gik et langt Stykke i Tavshed ned ad en af de smaa Gader mod Søerne. Saa sagde Rammel:

»De er dog den eneste, Mab, jeg rigtig bryder mig om.«

»Mon?«

»De kan stole paa, at det er Sandhed.«

»Naar De ingen Anden har ved Haanden. Er det ikke saaledes at forstaa?«

»Vi passer udmærket sammen«, sagde Rammel, »havde De bare en noget større Stemme. Stemning har De nok af?«

»Hvad saa, om jeg maa spørge?«

»Saa giftede vi os«, svarede Rammel.

Mab gav sig til at skoggerle.

»Naa det gjorde vi, se, se. Og Olga?«

»Hold nu op med den tossede Snak. En Smule Kur har man da Lov til at gøre.«

»Mon?«

»Og ikke sandt, hun er ganske pikant, den lille Blondine?«

Mab nynnede et af Petterson-Norries sidste Refrainer.

»Ja, havde De hendes Stemme«, sagde Rammel.

»Hvad saa?«

»Saa giftede vi os.«

»Skulde jeg saa synge for os begge?«

»Du skulde synge, jeg skrive.«

»Naa, er vi nu Dus?«

»Ja, det er vi, Mab. Ikke sandt?«

»For mig gerne«, svarede hun uhyre ligegyldig.

»Stemmen kan nu ikke blive større, end den er, men jeg kan spille Komædie; skriv en Rolle for mig, saa kan jeg komme bort fra Koret.

Det gav et Sæt i Rammel.

»En Idé«, udbød han, »virkelig en Idé! I »Faldne Engle« er der to store Dameroller, den ene skriver jeg for Dig. Er det et Ord?»

»Skriver — naar? Du driver jo hele Dagen.«

»Undskyld«, jeg skriver om Natten. Naar den store By hviler, arbejder jeg. Natten giver Ro, det kunstige Lys samler Tankerne; om Dagen, naar der raabes og skriges, naar Alt er ét Pløre, én Pine, naar alle de dumme Mennesker pludrer i Munden paa hverandre, lever jeg ikke.«

»Jo, af Gæld«, drillede Mab.

»Hvem siger det?»

»Hvem siger alt det Onde om os? Vore Venner, vore bedste Venner.«

»Se, se!»

»Dine mest intime: Fru Glimmer og Hr. Brutto, de fortæller meget Ondt om Dig.«

»Det smigrer mig.«

»Men de har dog til Dels Ret«, udbød Mab lidt utaalmødig. »Hvad skal det Driveri ende med?»

»Med vort Giftermaal«, tænker jeg. »Nu skriver jeg Rollen for Dig og tvinger Ægidius til at engagere Dig. Gør Stykket Lykke, og Du med det, har vi en Position. Husk, det er saa mit tredje Arbejde, der ubetinget har behaget.«

De var komne til Gadedøren. Mab tog Nøglen frem, Rammel aabnede Døren og gik ind i Forstuen.

»Bor I paa første eller anden Sal?» spurgte han.

»Her i Stuen. Tak og God Nat.«

»Nej, hør nu«, han tog hendes Haand og holdt den fast med begge sine, »vi maa, vi skal tale mere endnu — om vor Fremtid.«

»Ikke i Aften, Rammel.«

»Jo, lad os nu faa det afgjort med det samme, saa er Loddet kastet —«

Mab rev sig løs fra hans Omfavnelse og sagde:

»Min Moder er meget svagelig, i Dag har hun været meget syg; gør nu ikke Allarm, saa bliver hun forskrækket.«

»Men en anden Dag, en anden Aften, Mab?«

»Gaa nu Rammel, ellers bliver jeg alvorlig vred«, hun skubbede ham mod Døren.

»Men i Morgen maa det afgøres«, sagde han og satte Foden mellem Døren og Karmen, »i Morgen taler jeg med Ægidius om Dit Engagement og skriver saa Rollen for Dig. Og Du begærer ogsaa i Morgen Din Afsked fra Idiotanstalten paa Kongens Nytorv.«

»Ja, ja, gaa nu blot, vær nu rar, Betjenten staar derovre og griner ad os.«

Det gav et Sæt i Rammel.

»Betjenten«, mumlede han. Saa sagde han meget højt: »God Nat, Frøken, og god Bedring med Deres Moder.«

Mab lukkede Gadedøren i Laas, og Rammel saa op og ned ad Gaden.

Derhenne laa Søen og lyste i Maaneskinnet. Skulde han gaa derned? Paa Bænkene dør havde han før haft smaa erotiske Eventyr med ubefæstede Sjæle, der sværmede for Maaneskinstimerne ved de dejlige Søer.

Nej, det var for sent, nu var de i Seng allesammen.

Betjenten traadte ud af den modsatte Husrækkes Slagskygge.

»Hvad er Klokken, Betjent?«

»Straks Et, Hr. Rammel.

»Ah, De kender mig? En Cigar, Betjent?«

»Tak, til efter Afløsningen.«

Saa slog alle Byens Kirkeure Et, og Rammel drev ind efter; nu skulde han arbejde, skrive et nyt opsigtsvækkende Stykke.

II.

Gabende tomt laa Edentheatrets store Scenerum. Tæppet var trukket op, og man kunde se lige ind i al den mørke Uhygge, hvor saa megen Dyd og Ære, saa mange stolte og lykkelige Forhaabninger havde fundet deres Grav.

Dette Scenerum, der om Aftenen glimrede i de mange Gasflammers Skær, der prangede med de skønne Dekorationer og pragtfulde Toiletter og var befolket af ærgærrige Mænd og skønne Kvinder, viste sig nu, i det sparsomme Dagslys, der trængte ind gennem Sprækkerne, som et støvet Pulterkammer. Scenen er Sladderens og Bagtalelsens Hjem, Misundelsens og det dumme Hovmods Højsæde, en Hule, hvori alle Forførelseskunster drives som den ædleste Sport, uden at Loven eller den offentlige Moral kan trænge ind i dens mystiske Halvmørke for at rense og lufte ud.

Disse skraa Brædder, som man med en betydelig Overdrivelse kalder en Verden, mod dem sukker og længes den ene Kvinde og Mand efter den anden. At komme derop, i dette straalende Lys, mellem dette malede Lærred, mellem alle disse sminkede og frise-rede Halvguder, at blive set paa, beundret, beklappet og omtalt i Bladene, denne Heksedans sukker og længes de efter!

De véd ikke, at for at opnaa dette maa de give slip paa det Bedste, et Menneske ejer, paa — sig selv. Ingen kan være sig selv ved et Theater, enhver, selv den, der holder sig mest fri for Farsoten, bliver dog altid kun en Del af det hele store Legeme og faar sin Part af Bagtalelseslysten, Misundelsen og Rollegriskheden.

Tag det ædleste, det bedste Menneske, har en stor Kender sagt, og sæt ham ind paa Theatret, saa farer Fanden straks i Kroppen paa ham og kan ikke igen drives ud.

Alle haaber de paa at blive store Kunstnere, men ikke en af ti bliver mere end en Brugbarhed; alle de andre maatte helst aldrig være komne derop, de taales kun, til der kommer andre og yngre Kræfter, saa vender Publikum straks de ældre Ryggen, og saa tager Misundelsen og Bagtalelsen fat med fordoblet Kraft.

»Alle I, som indlades, lader Haabet ude«, burde overalt være Devisen paa Indgangsdøren til Scenen.

Scenerummet paa Edentheatret laa altsaa øde og tomt, kun et Par Maskinfolk sneg sig om i Halvmørket, de havde lige saa meget at bestille med at drikke Bayersk-Øl som med at hænge Dekorationer op.

»Maskinmesteren laa i sit eget Rum og sov sin Formiddagsrus ud.

»Hør, Du, Bels«, sagde den ene, »hvad har Du sammen med Brutto, jeg synes, han er saa forbandet kattevenlig mod Dig i den senere Tid?«

»Han har laant Penge af mig, Stoffer.«

»Sludder, Du har jo ikke Penge at laane ud, Bels.«

»Ikke saadan til dagligdags, men naar »Sesonen« er ophørt —«

»Men den er jo lige begyndt, Bels.«

»Ja vel, Kammerat, Theatersesonen, men jeg mener Sportssesonen, forstaar Du.«

»Saa Du har ossensaa i Aar vaaren ude og sejle?«
spurgte Stoffer.

»Immer væk med Lindner, forstaar Du, Kammerat. Jeg er Bedstemand om Bord hos ham, véd Du. Naa, saa traf det sig, at vi paa et Kryds ned efter Helsingør gik i Land for at proviantere, det kalder Grosserereren det for, naar han stikker ind for at se, om der ikke er noget Sjøv at faa fat i, nogle unge Tøse, forstaar Du, dem holder han svært af at snakke med, halvgammel Ungkarl som han er.«

»Dem er der sku nok af her i Byen«, mente Stoffer.

»Men de er ikke friske nok for Gutsmaekkere som vos«, forklarede Bels. »Næ, nede efter Kysten, i Fiskerlejerne, der finder vi dem. Naa, vi kom ind paa en Kro, og der sad Brutto og legede med en Flaske Cognac, han sa'e, at han laa paa Landet. Saa gik han med om Bord, og da han saa', at jeg var ved Sølvtoj, laante han 10 Kroner af mig; første Gagedag skulde jeg faa dem igen. Alt det foregik naturligvis i Geheimnis, forstaar Du, Kammerat.«

»Forstaar sig«, nikkede den filosofisk anlagte Stoffer.

»Nu har jeg krævet ham flere Gange, men Penge har han ingen af, men derimod en umaadelig Masse Kærlighed til den unge Pige, vi har faaet herover fra det Kongelige.«

»Unge Pige?«

»Ja vel, Kammerat, hende med den svajede Ryg og de Helvedes dejlige Glugger; men hende skal han lade være i Fred, den Tamp, for ellers vanker der Gaffelmad.«

Stoffer saa' temmelig uforstaaende paa Kammeraten og gentog: »Gaffelmad?«

»Foreløbig har jeg givet Brutto Kredit, men saa skal han holde sig fra alle Kunster med hende, ellers — Bels løftede Haanden — hast Du mir gesehen?»

»Du taler ogsaa Tysk, Bels?»

»Det lærte jeg i Sommer i Kiel, hvor vi var til Kapsejlads. Vi var om Bord hos Kejseren, og han tyskede op med vos og ga' Champagne. Han skal ha' en myrderllg Respekt for os Danskere.«

Maskinmesteren kom nu drivende med blytunge Øjne, han gnavede over, at der jo Sletningting var bestilt, medens han havde været hos Barberen.

»Naa, hedder det nu at blive balberet«, gryntede Stoffer og puffede til Bels.

Begge Maskinfolkene gav knubbede Ord til Svar. Gnaveri og Smaaskænderi hørte til Dagens Orden paa Edentheatret.

Efterhaanden blev der livligere og livligere i den store Bygning, Uret nærmede sig Sekstiden.

Fra alle Byens Udkanter, fra Frederiksberg og Østerbro, fra Jagtvejen og Sundbyerne kom de mange, der havde Beskæftigelse paa Edentheatret. Om Dagen var de Indehavere af alle mulige Livsstillinger, om Aftenen blev de til Statister, Korister, Pyntekoner, Paaklædere, Maskinfolk, Belysningsmennesker, Kontrolører, Bude, og Gud véd hvad.

Og alle var de stærkt optagne af Theatret; deres borgerlige Stilling regnede de for en Tvang, og først her, indenfor disse fortryllende Mure, blev de frie, glade Mennesker.

Derude var de Intet, mente de selv, herinde Noget, der hørte med til Samfundet, Noget, man lagde Mærke til og talte om.

Det vil sige, det var kun indbyrdes, de talte om sig selv, men saa troede de, at hele København ogsaa gjorde det.

Fra den store Bys yderste Udkanter kom de ilende ind mod Centrum, ind til det store Theater. Nu havde de slidt og slæbt, døjet Sult, Kulde og Nød — især de unge Piger —, men nu var de frie Mænd og Kvinder, nu blev de sminkede, pudrede og pyntede, nu blev de lykkelige og glade.

Fanden var faret i Kroppen paa dem allesammen.

Og den Gamle var bleven ungdommelig og den Bedrøvede glad; og snakkesalige var de alle blevne, man skulde tro, at det var Aar og Dag siden, disse Mennesker havde set hinanden, og saa var de dog først skiltes ad forrige Midnat. Og Alt det, de havde at betro hinanden; Hvisken og Tisken paa alle Trapper og Gange og i alle Kroge. Altid var det om Theatret, de talte, om de nu i Aften maatte være heldige, blive lagt Mærke til, beundrede.

Hver havde jo sin dernede blandt Publikum, som for ham eller hende agerede »man«, kun ham eller hende stræbte man at behage.

I et Paaklædningsværelse højt oppe under Taget — Brutto havde døbt det »Fugleburet« — havde Mab faaet anvist Plads mellem 4 andre unge Piger. Registrøren havde beklaget foreløbig ikke at kunne give Frøkenen egen Garderobe, han haabede senere at faa bedre Plads.

Mab havde godt forstaaet Meningen: Gør Du Lykke, min Pige, skal Du faa eget Værelse, falder Du igennem, regner jeg Dig lig en Koristinde.

De 4 unge Piger var ligesom Mab engagerede som Elever, det vil sige, de havde Koristindegage, 400 Kroner i 8 Maaneder med Forpligtelse til at gøre al mulig Theatertjeneste i 10 Maaneder, men naturligvis var de alligevel stolte og lykkelige, de var jo Skuespillerinder og havde som saadanne fri Adgang til det kgl. Theaters 2. Parket paa Edentheatrets Fribilletter.

Ved en saadan Lejlighed saa' de sig, straalende af Lyksalighed, omkring i det store, halvmørke National-theater. Publikum maatte jo vide, at det var Kunstnerinder fra Edentheatret, der sad dèr.

Vi træffer de Fire i dybeste Negligé ved et Bord, der stod midt i Fugleburet; Mab havde derimod indrettet sig henne i et Hjørne, hvad der allerede havde indbragt hende Øgenavnet: Prinsessen. De Fire kendtes mellem Personalet som: Fugleungen, Nordstjernen, Knappenaalen og Husaren, Øgenavne, Hr. Brutto og-saa havde været Mester for.

»Er det Hr. Rammel, der protegerer Dem, Frøken?» sagde Husaren med dyb Stemme og gned sin brune Hud ind med Pudder og Fedtsminke.

Mab værdigede hende ikke noget Svar.

»Rammel«, pludrede Fugleungen, »han vil kysse.«

»Det vil de allesammen«, mente Nordstjernen og blinkede polisk med det ene Øje, der var noget større end det andet.

»Dig! Nej, undskyld, min Pige, Dig er der vist Ingen, der bryder sig om. Det skulde da være, at dit Øje fængslede dem«, svarede Fugleungen.

»Og Dig er der Ingen, der kan kysse, selv om de vil«, riposterede Nordstjernen, »de kan ikke komme til for din Næse.«

»Saa, tror Du? Jo, det kan meget godt lade sig gøre, naar jeg vil. Men jeg vil ikke.«

»Forleden Aften vilde han ved Gud i Himlen og-saa kysse mig«, faldt den fjerde ind med Munden fuld af Knappenaale. Hun syede nemlig aldrig sit Tøj sammen, dertil havde hun ikke Tid; Alt blev hæftet op med Knappenaale, en Letsindighed, der flere Gange havde bragt hende i de vanskeligste Situationer, naar hun paa Scenen tabte én eller flere af Naalene.

»Og Du kyssede naturligvis straks igen? Han lovede Dig vel en Rolle i sit nye Stykke?« spurgte Husaren.

»Ja, han lovede mig en Rolle«, sagde Fugleungen.

»Ogsaa Dig?« udbrød de tre Andre i Kor.

»Men Kysset fik han ikke«, og Fugleungen saa' sig triumferende omkring.

»Du praler, Amanda«, gentog Koret.

»Saa, tror I? Nej, jeg har et Træk, saadan med Hovedet — saadan — saa smækker Kysset i Luften«, og den ganske unge Amanda saa' sig paa ny triumferende om.

»Det kan Du bilde Bønder ind«, sagde Husaren med sine dybe Mavetoner. »Naa, saa Rammel har ogsaa lovet Dig en Rolle«, fortsatte hun, »sikken en Skurk!«

De tre Andre gav sig til at fnise.

Saa blev der en lille Pavse.

»Hvor man egentlig er ulykkelig«, sukkede Nordstjernen ganske uventet, hun bevægede sig altid mellem den dybeste Fortvivelse og det mest frejdige Haab.

»Hvad er Du nu ulykkelig over, Cornelia«, spurgte den forfjamskede Knappenaal.

»Over, at jeg mulig ikke kan spille den Rolle.«

»Aa, faa den nu først«, trøstede Husaren.

»Men jeg faar den«, sagde Nordstjernen og blinkede stærkt med det ene Øje, »for jeg vil tilstaa, jeg har kysset ham.«

»Du!« raabte de tre Andre som paa Kommando. Atter en lille Pavse.

Husaren gned Fedtsminken ind i Huden som en Garver, der skraber et Skind; Fugleungen vendte og drejede sit lille Hoved, som om hun havde i Sinde at vride det af Led, og Knappenaalen garnerede formelig Læberne med et Utal af Naale.

»Du kan ikke spille Rollen«, sagde saa den ene.

»Med mindre Du lader Øjet blive hjemme«, tilføjede den anden.

»Saadan en lille Øltønde som Dig!« haanlo den tredie.

»Nu er I onde ved mig«, klynkede Nordstjernen, og store Taarer trillede ned over hendes sminkede Kinder og efterlod lange Furer.

»For ikke at tale om din mangelfulde Dannelse«, begyndte Husaren paa ny.

»Og dit rædsomme Sprog«, faldt Fugleungen ind.

»Og din forfærdelige —«, mere kunde Knappe-naalen ikke faa frem, hun havde hele Munden fuld.

Den ulykkelige Nordstjerne saa sig fortvivlet bedende omkring.

»Er Du ikke fra Grønnegade, 4. Bagsal?« begyndte den ubarmhjertige Husar tredie Omgang.

En Pyntekone, der stak Hovedet ind ad Døren, frelst Nordstjernen for flere Ubehageligheder.

»Hr. Bruttos Paaklæder er her med en Billet til Frøken Mandix«, sagde Konen.

»Lad ham komme ind med den«, svarede Mab.

Et firstemmigt Hyl fra de Andre skar gennem det lave Rum.

»Aa, skab Jer bare ikke, Børn«, sagde Pyntekonen, »den gamle Skræder spiser Jer ikke.«

»Vi vil ikke have ham ind«, protesterede de Fire, hver klemte op i sin Krog.

Pyntekonen rystede paa Hovedet.

»Theaterdamer«, bemærkede hun filosofisk, »ligner alle hverandre. Naar der Ingenting er paa Færde, skriger de, naar — naa, jeg siger ikke mere.«

Madam Jensen tørrede sig over Munden med Bagen af sin Haand, det var hendes stadige Afslutning, naar hun ikke vilde sige mere.

»Giv mig Brevet«, sagde Mab og stak sin Arm ud gennem Dørsprækken.

»Ja, dersom den Arm er Frøken Mandix' egen«, sagde den forsigtige Paaklæder.

»Ja vist, jeg er Frøken Mandix.«

»Ja, paa Stemmen kan jeg ikke afgøre det, og jeg vilde meget gerne se, om Armen hørte med til Frøkenen. Hr. Brutto, skal jeg sige os, er saa van-skelig, og jeg maatte kun give Brevet til Dem selv«, forklarede Paaklæderen.

Mab aabnede Døren lidt mere, og Paaklæderen afgav Brevet.

»Svar!« sagde han lakonisk.

Mab læste: Vil de soupere med Rammel, mig og Fru Glimmer efter Forestillingen i Aften? Det bliver fint; i Royal staar Slaget.

Uden at betænke sig skrev Mab paa Foden af Billetten: Nej, dertil har De været for uartig imod mig.

Paaklæderen gik, og Døren blev lukket.

De Fire stod endnu hver i sit Hjørne og agerede forskrækkede, Mab satte sig atter ved sit Toiletbord uden at lægge Mærke til dem.

»Man tør vel ikke spørge om, hvad Brutto vilde Dem?« begyndte saa Husaren, der hidtil havde ført Overkommandoen, men nu havde faaet en Fornemmelse af, at Mab var bleven hendes Overmand.

»Nej«, svarede Mab, »det kan næppe interessere Dem, Frøken Jensen.

»Alt ved Theatret interesserer mig«, svarede den Anden og gav sig atter til at gnide Sminken ind.

De tre Andre listede sig ogsaa frem fra Krogene og gjorde indbyrdes Tegn og underlige Gerninger. Mab bemærkede dem stadig ikke.

»Det er farligt at faa Brev fra Brutto«, begyndte saa Fugleungen, det var hende ganske umuligt at holde Mund i ret mange Minutter ad Gangen.

»Hm!« var Alt, hvad Knappenaalen kunde faa frem.

Nordstjernen vedblev at blinke med de taarefyldte Øjne, saa sagde hun: »Tusind Tak, Frøken Mandix.«

»Aa jeg be'r. Hvad takker De for, Frøken Hertz?« spurgte Mab lidt forundret.

»Fordi De ikke ogsaa har været slem. Helga er derimod altid saa slem imod mig.«

»Saa—aa«, brummede Husaren med sin dybe Røst.

»Jeg ønsker kun Ro«, sagde Mab. »For øvrigt vil jeg advare Dem, Frøken Hertz.«

»Tusind Tak, mod hvad?«

»De skal aldrig give Forskud og allermindst til Hr. Rammel.

»Ja de Mandfolk«, sukkede Madam Jensen med Hænderne foldede over sin trivelige Mave, »har de først faaet deres Vilje, saa —«, hun tørrede sig med Bagen af Haanden.

Almindelig Fnisen mellem de Fire.

»I skal ikke grine a' mig, Smaapiger, jeg har Erfaringer. Se nu til min egen Frue —«

»Fru Donnerwetter!« raabte de Fire.

»Ja vist, jeg véd godt, at Brutto har givet hende det Navn, men hun er nu alligevel en rar Kone, at sige, naar Manden ikke har drillet hende. Disse Redaktører er saa urimelige, især naar de andre Redaktører er paa Nakken af dem, og det er de nu immer.«

Madam Jensen saa' sig spejdende om, som vilde hun sige: I forstaar mig nok, Børn.

»Naa, han kan jo nok have Grund til at være lidt mistænksom«, mente Husaren.

»Helene er ved Gud intet Dydsmonster«, plaprede Fugleungen.

Men hun spiller dejlig Komædie«, sukkede Nordstjernen.

»Det vil da sige —«, længere kom Knappenaalen heller ikke denne Gang, hun fik atter en af Naalene ind i Munden.

»Hvem der havde alle de Roller!« sukkede Nordstjernen videre.

»Jeg vilde hellere have alle hendes Kjoler«, sagde Fugleungen.

»Og jeg hendes Mand!« mente Husaren. »Naa, hvor jeg saa skulde kommandere Jer alle — og hele Theatret! En Redaktør — saa var man jo almægtig.«

»Pyt, det Glansbillede!« pludrede Fugleungen. »Han har slet ingen Ting, han skal ha' sagt i sin egen Avis, det siger de allesammen.«

»En køn Mand er han dog«, mente Madam Jensen, »lige saa køn som den Anden, vi nu interesserer os for.«

»Hvem er den Anden?« lød det i Kor.

Madam Jensen nød sin Triumf, saa' fra den Ene til den Anden og sagde saa: »Herre Gud, det véd I jo godt, Børn, men jeg siger ikke Noget.«

»Hm, Hm!« lød det fra de Fire.

»Og Digter er han jo, det ved Gud han er«, fortsatte Pyntekonen; »jeg har læst i hans nye Stykke: Faldne Engle — aa! Vi har faaet Rollen, skal jeg sige os, men vi er ikke rigtig fornøjet med den, vi vil ha' den lavet om. Det er det, de er komne op at topes om.«

»Hvem, Redaktøren og Rammel?«

»Aa, hvor kan I nu spørge saa dumt, I smaa Lam? Næ, det er Fruen og ham —«

»Rammel?«

»Ja, rigtig. Jeg kan nu aldrig komme paa det tossede Navn.

Sminkestykker og Papirkrøller fløj mellem hverandre, alle Fire var med ét Spring paa Benene og omringede Madam Jensen.

»Fortæl, fortæl!« raabte de i Munden paa hverandre.

»Ih Jøsses, Børn, I ta'r jo Livet af mig!« sagde Madam Jensen. »Vil den fremmede Frøken høre med?«

»Nej Tak«, sagde Mab, »nu er jeg færdig.« Hun rejste sig og gik.

»Hun er nok af Slagsen«, mente Madam Jensen. »Er hun født Prinsesse eller saadan No'et?«

»Fortæl, fortæl«, trængte de Fire paa i Kor.

»Ja, ser I, Børn. Det har jo været saa hedt og fedt med denne Rammel og min Frue, han skulde skrive et nyt Stykke, og hun skulde ha' Hovedrollen. Men nu er der Noget galt, jeg véd ikke, hvad det er, men det er Noget med en anden Rolle, som Frøkenen, I har faaet her op, skal spille. Nu kommer han slet ikke mere ind til os, men sidder hos Brutto den hele Aften og lægger Raad op imod os, for Brutto og Fruen blev jo Uvenner, da hun blev gode Venner med Digteren. Nu er vi ogsaa blevne Uvenner med Digteren, skal jeg sige os, og det, siger Fruen, at denne hersens nye Frøken er Skyld i.«

De Fire saa' højtidelig tavse paa Pyntekonen.

»Naa, saa bliver der Balon«, sagde Husaren.

»Men hvis er Skylden?« spurgte Madam Jensen. »Hendes!«

»Hvis?«

»Ih, Frøkenens. Det er jo for at gøre hendes Rolle saa meget bedre, at han vil tage det bedste ud af vorre'ses. Kan I ikke begribe det, Børn?«

Madam Jensen nikkede betydningsfuldt, og de Fire skyndte sig af Sted; den Nyhed maatte hurtigst muligt udbredes over hele Theatret.

I sin egen Garderobe, foran sit Spejl, sad Brutto og sminkede sig, Rammel laa med en Cigaret i Mundvigen paa en Slags Sofa — egentlig var det en Pakkasse med lidt Betræk paa — og saa' paa sin Vens Spejlbillede.

Det var just ikke noget kønt Syn; Bruttos Træk var store og grovtformede, hans Øjne smaa og noget anløbne af Spiritus; men man kunde se, at han en Gang havde været ganske køn, især i Profil.

I det lille Værelse laa Alt huler til bulter, Gulvtæppet var hullet og Betrækket paa Stolene og Kassen luvslidt. Paa den ene Væg hang Kostumer og civile Klæder mellem hverandre, paa den modsatte Væg en Del obskøne Fotografier og en stor Kultegning af Hr. Brutto selv som Cæsar. Paa et Bord stod en Whiskyflaske og en halv Snes Glas af alle mulige Former og Størrelser, kun ikke to ens.

»Hvor mon den Skræder bliver af?« sagde Brutto og anlagde et fransk Officersskæg.

»Du kan aldrig give Tid«, sagde Rammel, »altid har Du Hastværk.«

»Og Du er som Jyderne: kommer jeg ikke i Dag, kommer jeg i Morgen«, riposterede Brutto. »Den forbandede Skræder, nu er han ude at sludre og bagtale; Andet bestiller man jo ikke paa dette fordømte Theater!«

»Skulde det mon være bedre andet Steds?« sagde Rammel langsomt og drævende.

Brutto skulede over til sin Ven.

»Du har nok været paa Morgensjov«, sagde han.

»Jeg gaar aldrig i Seng før 4 à 5 om Morgen«, svarede Rammel, »det véd Du jo godt.«

»Om Natten sjoer Du, og om Dagen driver Du«, fortsatte Brutto ivrigt; »paa den Maade bliver Stykket sku aldrig færdigt.«

»Jeg mangler kun 5. Akt.«

»Den har nu manglet i de sidste 14 Dage; men dersom Du tror, at jeg bliver ved at prøve uden sidste Akt, saa ta'r Du fejl. Den Idiot af Direktør kan Du byde saadanne Uartigheder, ikke mig.« Brutto kastede Sminkeklædet fra sig og sprang harmglødende op.

»Skræder!« brølede han ud ad Døren, »kom straks, gamle Slubbet, eller jeg knækker Halsen paa Dem!«

»Ser Du«, sagde Rammel ganske uberørt af den Andens Ivrighed, »jeg skriver ikke sidste Akt færdig, før vi er blevne enige.«

»Hvem?«

»Fruen og jeg.«

»Hvorfor ikke?«

»Aa, jeg har nu mine Grunde.«

»Løgn, Du har ingen 5. Akt!«

»Det kunde dog være.«

»Saa vis mig den, lad mig læse den.«

»Det er netop det, jeg har tænkt paa«, sagde Rammel.

»I Aften gør Du mig desperat!« raabte Skuespilleren.

»I Theaterfolk har det med Desperation«, drævede Rammel, »men det er jo det, I skal leve af.«

»Forskaan mig for dine Vittigheder«, sagde Brutto haanligt.

Rammel hev et Manuskript op af Brystlommen, knipsede Asken af sin Cigaret og sagde:

»Jeg har tænkt paa efter Souperen at læse dette op for Dig og Fru Glimmer, det er stærk Kaffe, maa Du vide.«

»Saa spiller jeg ikke i det Stykke.«

»Jo, Du gør, for det er pikant, noget helt Nyt, men, som sagt, stærkt. Kan jeg blot faa hende til at

gøre det, men hun er lidt sky, skønt Guderne skal vide, det er ellers ikke hendes svage Side.«

»Jeg troede, I var enige — om Rollen?«

»Har været.«

»Naa, hvad er der saa? Er det ham, Fjølset — Manden mener jeg?«

»Jeg er for Øjeblikket meget intim med Redaktør Glimmer«, svarede Rammel lidt fornemt.

»Du!« Brutto sprang op og stod i Skjortærmmer med begge Hænder i Siden og saa paa Rammel.

»Forbavser det Dig?«

»Du pynter ham nydeligt — og bliver samtidig hans gode Ven! Det er oprørende! Og saa siger man om mig, den brutale Brutto, den over hele Kjøbenhavn udskregne Brutto —«

»Hvad siger man om Dig?« sagde Rammel med fuldendt Ro.

»At jeg — at jeg — Aa Du véd det meget godt; men Du er en skinhellig Hund! Skræder — Skræder!« brølede han atter ud ad Døren.

»Tag et Styrtebad, Kære«, sagde Rammel og tændte en ny Cigaret. »Alle Skuespillere burde tage, eller rettere, burde have Styrtebade ret jævnlig.«

Brutto stillede sig atter op foran sin Ven.

»Kunde jeg bare forstille mig som Du«, sagde han; »men jeg har for meget Kunstnerblod i Aarerne, det syder, det river med, ellers skulde jeg ogsaa komme til at gaa og gælde for den pæne Mand, den noble Mand, den — den — aa, jeg gider ikke tale om det!«

Rammel gav sig god Tid, før han svarede:

»Hvad er det, Du særlig har at bebrejde mig?«

»Al din Løgn!« sagde Brutto, plumpt, men ærligt.

»Du er gode Venner med Helene, og smigrer for Manden. Véd Du hvad, det har jeg aldrig gjort.«

»Jeg behøver ham«, sagde Rammel med sit elskværdigste Smil. »Hans Blad er meget udbredt, han skal reklamere for »Faldne Engle«.

»Han!« raabte Brutto. »Det er dog Topmaalet af Frækhed!«

»Og Dumhed«, supplerede Rammel; »men han gør det. At være første Sprøjte —«

»Har hun anbefalet Dig til ham?«

»Selvfølgelig.«

»Og Du betænker Dig ikke?«

»Hvorpaa, Kære? Egennyttens er en Naturdrift. Jeg maa have et Organ i Pressen, jeg har en tydelig Fornemmelse af, at det er ganske nødvendigt for mig.«

»Og derfor er Du bleven intim med hende?«

Rammel betænkte sig lidt, saa sagde han:

»Hør nu, Brutto, vi er gode Verner, vi maa blive det i endnu højere Grad, vort fælles Vel kræver det saaledes. Mit Stykke maa pousseres frem, og hun maa spille Hovedrollen, men Mab Mandix skal spille den næststørste Rolle, og — ja, egentlig skal de dele — forstaar Du?«

»Ikke et Muk«, forsikrede Brutto.

»Naa, saa maa jeg jo tale lige ud af Pøsen. Jeg er forelsket i Mab Mandix.

Rammel gjorde en Pavse og saa' speidende paa Brutto. Den ventede Virkning udeblev dog ganske. Brutto sagde rolig:

»Det er jeg ogsaa. Véd Du, hvad jeg især synes godt om hos hende? At hun har saa faa Klæder paa. Jeg hader de Kvinder, der er bulkede ind, men hun: bar Hals, bare Arme, næsten intet Undertøj — Natur altsammen.«

Rammel maatte have sig en Whisky og Sodavand, før han kunde komme sig ovenpaa den Douche. Men

han fortrak ikke en Mine, blinkede ikke med Øjnene, og sagde saa, efter at have drukket:

»Altsaa paa ny Rivaler.«

»Det lader til det«, bemærkede Brutto tort.

Der blev en lille Pavse.

»Vi maa«, begyndte saa Rammel igen, »se at faa de To med i Aften, som jeg har foreslaaet. Vin varmer Hjerterne, véd Du; efter Souperen faar jeg dem nok talt til Rette. Det gælder om at gøre dem til Veninder.«

»Veninder? Til fælles Glæde for os begge?« sagde Brutto med et Grin.

»Nej, for Stykkets Skyld — og for din.«

»For min?«

»Ja. Du faar en stor, glimrende Rolle, én, hvorpaa Du rigtig kan slaa Dig op. Hør, véd Du hvad, Brutto, Du trænger svært til at faa en stor Rolle igen, en rigtig Rolle — for Dig. Og den, jeg giver Dig, er en Viveur af første Skuffe. Altsaa: vi gaar alle op i en højere Enhed.«

»Du vil altsaa snyde Helene?«

Skönt Brutto idelig mindede om, at han var Akademiker, brugte han altid stærke Udtryk.

»Det er nogle forskrækkelige Ord, Du altid bruger. Kun et Par Repliker lægges fra den Ene over til den Anden, det er det Hele.«

Den gamle Paaklæder stak Hovedet ind ad Døren.

»Her er Svaret«, sagde han.

Brutto læste det og kastede Brevet hen til Rammel.

»Det var en god Idé af Dig at lade mig invitere«, sagde han.

»Det var jo ganske nødvendigt«, sagde Rammel og læste Svaret; »jeg vidste jo ikke, at Du allerede havde været paa Fuglefangst.«

»Allerede!« haanlo Brutto. »Hun har jo været her en hel Maaned, og jeg plejer ikke at forsinke mig.«

»Saa maa jeg tale med Mab«, sagde Rammel. »Sagen maa arrangeres endnu i Aften. Du maa invitere Fru Glimmer.«

»Hvorfor skal det Altsammen gaa i mit Navn?« spurgte Brutto.

»Fru Glimmer modtager ikke min Invitation«, mente Rammel.

»Men Betalingen? Jeg vil sku ikke have Scener i Aften, det vil jeg sige Dig; jeg vil ikke efterlades som brugeligt Pant.«

»Vær Du bare rolig. I Royal har jeg udstrakt Kredit.«

Brutto vilde gøre endnu flere Indvendinger, men det elektriske Ringeapparat kaldte Alle paa Scenen.

Fra alle Døre, Trapper og Gange styrtede Skuespillere og Skuespillerinder frem, Koret og Statisterne kom farende fra alle mulige Afkroge; Ingen anede, at Klokken allerede var saa mange.

Det véd man aldrig ved et Theater, og derfor bliver Alle først færdige i sidste Øjeblik.

»Ouverturen er begyndt«, sagde den gamle Paa-klæder ind ad Døren.

»Gamle Uhyre«, rasede Brutto atter i Ekstase, »og jeg er endnu ikke færdig! Hvad Fanden har De smølet efter i Aften?«

Det var Brutto selv, der havde smølet og sendt den gamle Mand op i Fugleburet, men det erindrede han slet ikke. »Hurtig, min Uniform, Felthuen! Nej, Felthuen først. Uh — hvilken Klodrian! Sabelen — Sabelen!«

Den gamle Mand fo'r omkring som et Egern i et Hjul. Brutto lod ham knappe Uniformsfrakken; han

rørte sig overhovedet saa lidt som muligt. »Naa, endelig!« brummede han, og kastede det sidste prøvende Blik i Spejlet, han syntes selv, at hans kraftige Figur tog sig brillant ud.«

»Du er uimodstaaelig«, nikkede Rammel, »vær nu skaansom mod Mab.«

Et ondt Smil gled hen over Bruttos Ansigt, han slugte et Par Mundfulde Whisky og sagde:

»Gaar Du saa ind til Fru Donnerwetter og inviterer i mit Navn? Hun kommer ikke ind før i 2. Akt. God Fornøjelse, og hils Helene, jeg har ikke talt til hende i de sidste otte Dage.«

Dermed hastede han ud ad Døren, fulgt i Hælene af Paaklæderen; det var jo muligt, at der endnu i Kulissen kunde være Et og Andet at rette, før Hr. Brutto i hele sin Pragt traadte ind paa Scenen.

Der var for øvrigt 3 Skuespillere til, som Paaklæderen skulde hjælpe; men Brutto tog ham hver Aften for sin egen Person alene, saa maatte de andre Tre hjælpe sig selv, det kom ikke Brutto ved.

Rammel tog Plads i den magelige Stol, der stod foran Sminkespejlet, tændte en ny Cigaret, lagde Hovedet tilbage og saa' op i Loftet.

Situationen behagede ham; derude det pulserende Liv, her, i denne lune Køje, Fred og Ro.

Derude Spektakel, Kiv, Strid og Misundelse, her kun ham selv, i fuld Vigueur, i fuld Harmoni med sig selv, i fuld Glæde over sig selv.

Det vilde nok lykkes at faa Mab pousseret frem; Brutto, den Tosse, var jo allerede gaaet i Vandet, og Fru Glimmer vilde nok følge efter; nu havde hun allerede surmulet i 8 Dage, en uhyre lang Tid for en Skuespillerinde af hendes let bevægelige Temperament. Ubemærket og baaret oppe af de Rivaliserendes Skin-syge skulde Mab ganske stille glide ind i Repertoiret.

Fru Glimmer var ham dog for gammel og for pretentøs. Hu ha, disse noget ældre Primadonnaer, hvor han hadede dem!

Nej, Mab, Mab! Ja, det maatte være hende. Foreløbig slog hun med Nakken, men han skulde nok tøjle hende.

Bare Taalmodighed, Udholdenhed og — gode Roller.

Rammel rodede om mellem Sminkekrukker, Flasker, Glas og alt det øvrige Skrabsammen, der fandtes i Værelset. Endelig fandt han et Blækhuis og en Pen. Han kom lidt Whisky i Blækhuset for at faa Skorpen tørt op og skrabede derpaa Pennen med sin Lommekniv.

Saa tog han to af sine store, elegante Visitkort med tilhørende Konvoluter — han bar altid Konvoluter hos sig — frem og skrev paa det ene paa Fransk:

Frue! Tillad mig i Aften, efter Hr. Bruttos lille Fest, at oplæse sidste Akt af mit Stykke for Dem. Selvfølgelig tager jeg Hensyn til, hvad De ønsker rettet, forandret, eller selv ønsker at lægge ind i Rollen. Deres meget ærbødige —

Paa det andet skrev han, ligeledes paa Fransk:

Mab! Din og min Fremtid er afhængig af i Aften. Modtag derfor Indbydelsen, det er mig, der arrangerer det Hele, vær venlig mod din Rivalinde. Din Ven —

Han ringede, og den gamle Paaklæder kom straks.

»Jeg har her 2 Breve«, sagde Rammel, »vil De besørge dem?»

»Saa gerne, Hr. Rammel.

»Dette her til Fru Glimmer kan De aflevere aabenlyst ved hendes Garderobedør, dette her til Frøken Mandix maa de ubemærket stikke hende i Haanden, naar hun kommer ud fra Scenen. Ingen maa se det.«

»Det skal blive nøjagtigt besørget«, sagde den gamle Mand med et Buk og en Anstand, som hørte han til Diplomatiets.

»Tillader De?« sagde Rammel og trykkede ham med et lige saa høfligt Buk 2 Kroner i Haanden.

»De kan stole paa mig, min Herre«, forsikrede Paaklæderen. »Ved et Theater, og særlig i Hr. Bruttos Tjeneste, lærer man Diskretion.«

»Hvad har De tidligere været?« spurgte Rammel.
»Om Deres Liv kunde man vist skrive en hel lille Roman.«

»Min Livsroman er snart fortalt«, sagde den gamle Mand. »Min Fader var en meget velhavende og meget anset Borger i en Provinsby, men han var Skræder, hvilket jeg ufornuftige Menneske ansaa for en stor Skam. Vel opdraget og forsynet med gode Kundskaber fra Byens Realskole blev jeg konfirmeret, og haabede, at den Gamle nu vilde give mig en smuk Livsstilling. Men jeg skulde være Skræder, forsikrede han, en anset Skræder, som han var det; og kunde jeg ogsaa drive det til at blive Borgerrepræsentant, som han var bleven, skulde det glæde ham i hans Grav.

»Den Gang spurgte man ikke om Børnenes Vilje, de havde kun at rette sig efter Forældrenes Ønsker.

»Naa, jeg blev Skræder, men aldrig nogen god Skræder, og saa døde den Gamle og efterlod mig en Formue og en god Forretning.

»Forretningen solgte jeg straks, og Formuen efterhaanden, det vil sige, jeg blev Landmand og kørte med Fire!

»Saa gik det tilbage, og stadig tilbage, gennem et Gæstgiveri til en Kro, og saa til slet ingen Ting.

»Som alle Skibbrudne kom jeg saa her ind, og efter at have sultet dygtig og lidt meget andet Ondt,

tog jeg atter fat med Naalen, og nu har jeg den Ære at være Hr. Bruttos Paaklæder.«

»Det er vist ikke meget opmuntrende«, mente Rammel.

»Aa nej, saamænd«, svarede den gamle Mand resigneret; men jeg bjærger dog Livet derved.«

Han gjorde en lille Pavse, saa sagde han:

»Nu folder jeg hver Aften mine Hænder og takker Gud, fordi min Fader lod mig blive Skræder.«

Han bukkede paa ny, gemte Brevene omhyggeligt og gik.

Saa gjorde Rammel sig det saa mageligt som mulig paa Bruttos saakaldte Sofa og faldt snart i en tryk Søvn.

Efter 1. Akt kom Brutto igen; han vilde se til sit Skæg, men det glemte han for at se til Whisky-flasken.

»Se, hvor det Bæst sover«, mumlede han. »Kunde man bare sove og spise. Men jeg kan kun drikke. Det forbandede Drikkeri, den forbandede Whisky!« Han gemte Flasken oppe paa en Hylde. Det gjorde han hver Aften, men næste Aften tog han den altid frem igen.

»Hej, Rammel, vaagn op!

»Brænder Theatret?« spurgte Rammel uden at aabne Øjnene.

»Nej, men jeg vil snakke med Dig.«

»Spiller Du ikke Komædie?« spurgte Rammel trevent.

»Stortrommen« begynder denne Akt«, forklarede Brutto, »og hende kan jeg ikke holde ud at høre paa.«

»Du kan ikke lide hende.«

»Hun er mig rasende ligegyldig, det ved Gud, hun er, det Stykke Lunge! Men hendes Sang kan

selv Rotterne ikke holde ud. Pokker tager ved dem allesammen, naar hun sætter Trutten ud og —«

Saa kom den gamle Paaklæder og meldte, at nu skulde Herren straks ind.

»Naa, nu skal jeg spille med Helene. Skal jeg hilse hende fra Dig?« spurgte Brutto drillende.

»Ja, bed hende modtage mig i næste Mellemakt.«

»Ah, Du vil give det galante Pindsvin?«

»Jeg vil sikre mig hende, hun skal med i Aften.«

Brutto forsvandt, og Rammel eftersaa paa det Omhyggeligste sit Toilette. Da han ikke opdagede det allerfjærneste Ukorrekte ved det, slentrede han over Gangen og lod sig melde hos Fru Glimmer.

III.

Klokken lidt over Elleve samme Aften holdt en Droske udenfor Indgangsdøren til Hotel Royal. Den skrammererede Portier lukkede op, og Fru Glimmer, Mab, Rammel og Brutto steg ud. Portieren pegede ind i den oplyste Vestibule, hvor et Par Kjoleklædte Gentlemen bukkende modtog »Herskaberne«.

I Entréværelset mødte den iskolde, men yderst høflige Overkellner frem. Han bukkede for Gæsterne omtrent som en engelsk Lord, der modtager Besøg af Prinsen af Wales.

»En let Souper«, henkastede Rammel og hilste flygtigt og dog halvt fortroligt, medens de to Kjoleklædte hjalp ham og Selskabet Overtøjet af.

»Hm«, sagde den stramme Gentleman og halede i sine Whiskers, som om han ønskede dem endnu længere ned paa Brystet.

Rammel lod, som han saa ud ad Vinduet.

»Er der Noget i Vejen?« sagde han ganske ubemærket af de Andre.

»Regningen, Hr. Rammel«, svarede den Anden lige saa umærkeligt, man kunde ikke se hans Læber bevæge sig.

»De ser jo Fru Glimmer er med.«

»Skulde det forandre Sagen?«

Rammel trak medlidende paa Skuldrene og missede med Øjnene; det gjorde han altid, naar Situationen blev prekær.

»Formener De, at Redaktør Glimmer vil have Skandale? Chefredaktøren for et af vore største Blade?» spurgte Rammel.

Noget som et Smil gled hen over Nøddeknækkermandens Ansigt. Han sagde:

»Undskyld, det var en Dumhed af mig.«

Rammels smaa, spillende Øjne lyste.

»Lad os sige et Øjeblikks Distraktion.«

»Som Hr. Forfatteren behager«, og Overkellneren halede sin Notitsbog op af Brystlommen. »De vil behage at diktere«, sagde han.

Medens Rammel konfererede med Overkellneren, spejlede Damerne sig i de store, slebne Glas, der i rigt udskaarne og forgyldte Rammer dækkede Entré-værelsets to Sideflader. Hr. Brutto dominerede og eksercerede med Tjenerne — ogsaa en af hans mindre heldige Vaner.

»Pas paa Galoskerne«, befalede han, »de er ganske nye, og jeg tager Gud straffe mig ikke mod et Par gamle i Stedet, det vil jeg sige Dem. Mig kan De ikke snyde.«

Det forholdt sig rigtigt, at Galoskerne var ganske nye. Brutto havde hos Direktøren tiltigget sig et Par Billetter til nogle fattige Slægtninge og straks solgt Billetterne i en Skomagerbutik for et Par Galosker.

Han betalte ogsaa sin Vaskekone med Billetter, der for ham var gangbar Mønt.

Rammel bød Fru Glimmer Armen, og Brutto fulgte dem lige i Hælene for hurtigt at faa Noget at styrke sig paa.

»Hvorfor skal jeg staa her alene«, sagde Mab, det er jo Dem, der er Indbyderen?»

Lidt flov vendte Brutto om, bød hende Armen og sagde:

»Lad os nu bare ikke skabe os! Kaninerne her behøver vi ikke at spille Komædie for.«

Alle Fire spiste med god Appetit.

Souperen var endt, kun lidt Konfekt stod endnu tilbage paa Bordet.

Fru Helene Glimmer sad lænet tilbage i Stolen og lod sit store, spørgende Blik vandre fra den ene til den anden af Selskabet.

Hendes blændende Hals og Arme stod kønt til den mørke Fløjelskjoles bløde Indramning, der dækkede godt over Figurens vel udviklede Former. Det var Fru Glimmers store Sorg, at hun allerede — hun betonedede stedse dette »allerede« meget stærkt — begyndte at blive fyldig.

Vilde man være meget artig mod Fruen, kunde man jo nok sige, at hun begyndte at blive det; Brutto, Grobrian som han var, havde i et fortroligt Øjeblik sagt til hende: »Du er det, min søde Pige.«

Tonen mellem Theaterfolk indbyrdes er undertiden ret ugenert.

Udgaaet fra et velhavende borgerligt Hjem var Fru Glimmer som 17 Aars Pige bleven antaget ved det kgl. Theater som Elev. Det var gaaet hende som de fleste andre Elever ved dette Theater: hun havde spildt en halv Snes kostbare Ungdomsaar til ingen Nytte. Saa var hun bleven ked af at vente og var gaaet til Direktør Ægidius, der straks havde engageret hende, og i Løbet af et Par Maaneder var hun bleven Edentheatrets feterede Primadonna.

Saa forelskede Redaktør Glimmer sig i hende og tilbød hende foruden sit Hjerte tillige sin Haand, og Helene, der straks indsaa, at en Chefredaktør ikke var den værste at have til Mand, slog til. Saa rejste de

Nygifte til Paris; han skulde sende Korrespondancer til sit Blad, hun skulde studere Komediespil paa »Français«, det gav Avtoritet i Kjøbenhavn.

Nu havde de henlevet en halv Snes Aar sammen, hun ved sit Theater, han ved sit Blad, og de saas kun nu og da og traf kun tilfældig hinanden i Hjemmet; men de var altid meget høflige mod hinanden, naar de mødtes ude, og ret fordragelige, naar de var sammen hjemme.

Men Aarene, de ubarmhjertige Aar, skiftede og skiftede, den ene Sæson gled ud i Sagaen efter den anden, og Direktør Ægidius havde allerede begyndt at tale om Gagenedsættelse, en sand Gru for alle Primadonnaer.

Hr. Glimmer begyndte ogsaa at blive betænkelig, hans Theateranmelder var ikke længer saa frejdig til at rose Fruens Ungdom og Skønhed som før, ja, han havde endogsaa en Gang talt om, at et andet Rollefag nu vilde klæde Fruen nok saa godt.

Men endnu havde Publikum, dette store, vægelsindede Barn, der snart kan være saa urimelig elskværdigt, snart saa ubegribelig halstarrigt, forholdt sig roligt, om end Bifaldet var mindre intensivt end før, og den aarlige Benefice bragte mere af Blomster og Bifald end af Penge.

Fru Glimmer vogtede nu nøje paa Theatrets yngre kvindelige Kræfter. Endnu havde hun ikke fundet dem farlige, allermindst den sidst engagerede. Frøken Mandix var i hendes Øjne et rent Fugleskræmsel af Magerhed og Grimhed.

Men i Aften var Fruen bleven noget betænkelig; hun maatte indrømme, at der var Liv og Intelligens over Pigebarnet, og saa lod det til, at hun var en af de Kvinder, der behagede Mændene.

Hun vilde slet ikke regne den ubegribelige Brutto, Bøllestudenten, som hun kaldte ham; men Rammel, den elegante, fint dannede Rammel, var jo åbenbart lige saa charmeret i Pigebarnet som Brutto.

Hun havde før hørt tale om disse mærkelige Kvinder, der kan sno alle Mænd om deres Lillefinger; her havde hun altsaa et af Eksemplarerne.

Hun maatte absolut sonde Terrainet lidt nærmere, studere Fænomenet.

Fru Glimmer skød sin Stol lidt tilbage, lod det elektriske Lys spille hen over sin stærkt fremskudte Barm og foldede Armene over Brystet.

»Naa, Frøken«, begyndte hun, hvorledes befinder De Dem saa ved Edentheatret?»

»Tak, godt«, svarede Mab med Munden fuld af Konfekt.

»De venter at gøre Lykke hos os?»

»Ellers var jeg vel ikke kommen«, svarede Mab, stadig optagen af sine Rosiner og Mandler.

»Det smager«, sagde hun til Brutto, »og nu er jeg ikke vred paa Dem længer. Det var en god Idé — denne.«

»Skidt med det«, sagde Brutto, »nej, denne — han holdt Glasset op for Lyset — det er Vin, en Madeira, der har vasket sig. Skaal, min Pige, og saa er vi herefter gode Venner — rigtig gode Venner, ikke sandt?»

Brutto drak ud og kastede et udfordrende Blik over til Fru Glimmer.

»Hvad var De egentlig ved det kongelige Theater?» sagde saa Fru Glimmer æggende.

»Stoleben, ligesom De, den Gang De var dør«, svarede Mab rask.

»Bravo!« brølede Brutto ellevild af Glæde og Madeira.

»Hr. Brutto bliver livlig«, sagde Fru Glimmer henvendt til Rammel.

»For livlig«, svarede Rammel, »paa en første Klasses Restaurant maa man tage Hensyn —«

»Til sig selv«, afbrød Brutto, »ved Gud i Himlen, kun til sig selv!«

»De sværger«, sagde Fru Glimmer spydigt, »og er dog Atheist? Har De ikke fortalt mig det?«

»Det er Gud og hver Mand bekendt«, sagde Brutto med Selvfølelse.

Efter at Samtalen en Tid havde drejet sig om ligegyldige Ting, sagde Fru Glimmer pludselig til Mab:

»Skulde De nu ikke gøre Lykke hos os, Frøken Mandix, kan De jo forsøge Dem i Cirkus. Paa en Hest vil De tage Dem brillant ud.«

»Tror De, Frue?« svarede Mab i udmærket Humør. »Maaske har De Ret. Saaledes? Hvad siger De om den Stilling?«

Mab havde rejst sig og stillet sig hen under Lysekronen; der drapperede hun sig med et Sjal og indtog forskellige Stillinger.

»Juno! Venus! Minerva! Bravo, bravo!« raabte Brutto. »Det er Figur, det er Ryg! Og sikken et Blik! Hvad, Helene?«

»Rigtigt Beriderblik«, mente Fru Glimmer.

Mab vedblev at skifte Stillinger; Rammels Øjne var blevne ganske smaa.

Pludselig vendte Brutto sig mod ham og sagde:

»Lad være at se saaledes paa hende.«

Rammel lod, som han ikke hørte, hvad der blev sagt.

»Saaledes? Saaledes?« vedblev Mab og skiftede Attituder. Den ene blev mere udfordrende end den anden. »Forsøg, om De kan gøre mig denne efter, Fru Glimmer.«

»Skab Dig nu ikke!« raabte saa Brutto og rev Sjalet fra den forbavsede Mab. »Du er altfor god til at staa der og gøgle. Kan Du ikke se, at Helene kun griner af Dig, medens han dør sluger Dig med Hud og Haar!«

Fru Glimmer rejste sig.

»Jeg ønsker at tage hjem«, sagde hun til Rammel, »Hr. Brutto har en af sine uheldige Aftener.«

»Jeg beder Dem, Frue, bliv. Jeg skal straks kurere ham«, svarede Rammel og trak Brutto over i en Krog.

»Jeg er gal i Hovedet«, forklarede Brutto, »gal paa hende, paa Dig, paa Jer allesammen! Min Hat, min Frakke, mine Galosker!« raabte han ud ad Døren.

Rammel tog Brutto i Armen og sagde:

»Opfør Dig nu ikke som en Staldknægt.«

Dermed trak han den ophidsede Kunstner ud med sig. »Vi er her straks igen«, forklarede han Damerne.

Fru Glimmer tænkte sig om nogle Øjeblikke, saa gik hun over til den betuttede Mab og sagde:

»Alt det, jeg sagde før, kære Barn, var Spøg, kun for at drille Herrerne. Skal vi to nu være rigtig gode Veninder?«

Talen lød saa aaben og hjertelig, og Smilet var saa vindende, at Mab straks gik i Fælden.

»Aa, saa gerne, naar De vil,« udbrød Mab.

»Rigtig gode Veninder«, fortsatte Fruen, »og oprigtige Veninder, der betror hinanden Alt. Ved Theatret trænger man til oprigtigt Venskab. Her har De mit!« Hun omfavnede Mab hjerteligt.

»Nej, hvor det var kønt af Dem«, sagde Mab.

»Men husk, Fortrolighed, fuld Fortrolighed, derpaa beror det oprigtige og varige Venskab«, indprentede Fru Glimmer atter.

Rammel kom ind med Brutto, der saa' ud til at have været under Vandkanden, og Selskabet gik ind i Kabinettet til Kaffen og Likøren.

»De ser ud som det fortabte Faar af Israels Hus«, sagde Mab overgivent til Brutto, da Selskabet gik gennem Gangen.

»Lad mig være«, svarede Brutto irriteret.

»Har De tabt Deres Sag for Højesteret?« fortsatte Mab.

»Hvad mener De?«

»Rammel, naturligvis! Jo, véd De hvad, han er Deres Mester.«

»Jeg skal hævne mig«, forsikrede Brutto.

»Paa ham?«

»Paa ham, paa Dem, paa Helene! Uh, jeg er knusende gal i Hovedet!«

Brutto stormede ind i Kabinettet og kastede sig paa en Chaiselongue med Ansigtet ind mod Væggen.

De tre Andre søgte hver sin Lænestol.

Halvlyset fra den røde Ampel hyllede det røde Kabinet ind i en varm, blød Dunkelhed, der virkede søvndyssende.

Tjeneren kom ind med Kaffeserveringen og spurgte:

»Hvilken Likør?«

»Hele Batteriet!« svarede Rammel. »Vi maa se at forsone Brutto.«

»Aa, gør Dig ingen Ulejlighed«, brummede Brutto i en ret forsonlig Tone.

»Naa ja, saa tager vi kun —«

»Hele Batteriet, hørte De jo«, kommanderede Brutto og fo'r op. »Hvad Fanden staar De og glør efter?«

Tjeneren forsvandt som et Lyn, og den fornærmede Kunstner kastede sig atter ned paa Chaiselonguen.

Pludselig hørtes Spøg og Latter fra et Sideværelse.

»Hvem mon der er derinde?» sagde Fru Glimmer.

»Det kommer jo ikke os ved«, drævede Rammel, »lad os nu nyde vor Siesta.«

»En behagelig Afveksling fra det oprivende Theaterliv«, tilføjede Fru Glimmer.

Den fine, blaa Røg fra tre Cigaretter svøbte sig omkring Amplens slebne Glaskuppel, spredtes, samlede og blev sluttelig indsuget af den.

Stemmer og Latter hørtes atter ved Siden af.

»Det er Hr. Redaktøren«, raabte Brutto og sprang op, »jeg kender hans Stemme og Husarens Baslatter!«

»Snak!« sagde Rammel og skruede op for Lyset.

»Aa, hvor det er kedeligt, det Lys«, sagde Mab.

»Netop nu havde jeg begyndt at drømme saa dejligt.«

»Sikke noget Sludder!« svarede Brutto. »Jeg troede, Du var mere fornuftig, min Pige.«

»Maa jeg være fri for, at De siger 'Du'«, protesterede Mab.

»Nu skal jeg læse«, sagde Rammel og tog sit Manuskript frem.

Det lod ikke til, at Nogen havde Lyst til at høre efter. Brutto lurede ved Væggen, og Mab saa' ud ad Vinduet.

»Hvad ser De efter?» spurgte Fru Glimmer Mab.

»Efter de Ulykkelige, der nu og da sniger sig forbi derude«, svarede Mab.

»Lad dem gaa, de er maaske slet ikke saa ulykkelige«, mente Rammel.

»Maaske ikke«, sagde Mab, »dersom man ikke regner Ære som nødvendig for Lykke.«

»Ah, De er bleven sentimental«, henkastede Rammel.

Mab vendte sig rask mod ham, saa' paa ham med et Par gnistrende Øjne og sagde:

»Regn altid med min Ære! Husk det, Rammel.«

Han saa' overrasket paa hende og vilde svare, men Fru Glimmer omfavnede paa ny Mab og sagde:

»Mon dieu, hun er skinsyg! Berolig Dem, kære Barn, jeg er ikke farlig, en halvgammel Kone —«

»Jeg er aldeles ikke skinsyg«, sagde Mab haardt og bestemt. »Det var kun en Stemning, en Følelse, der kom over mig; jeg saa' en ulykkelig Kvinde derovre paa Fortovet og tænkte —«

»Nu«, spurgte Rammel, »hvad tænkte De paa, Mab?»

»At saadan en kan man let blive, naar man er Skuespillerinde uden Talent.«

»Bah, Sentimentalitet!« gentog Rammel.

»Aldeles ikke«, riposterede Mab; »men jeg kender ingen mere beklagelsesværdig Skabning end en Skuespillerinde, Ingen gider se paa. Hun lever jo kun af sin Direktørs, af Kritikens og Publikums Naade.«

»Og hvad mener De om de talentløse Skuespilere?« spurgte Fru Glimmer.

»Aa hvad«, svarede Mab, »Herrerne kan jo altid bjærge sig. Bybud, om ikke Andet! Men vi Kvinder —?»

»Naar jeg skriver for Dem, og Fru Glimmer instruerer Dem, hvad Nød har De saa?« opmuntrede Rammel.

»Naa, De vil ogsaa skrive for Frøken Mandix?« sagde Fru Glimmer lidt spidst.

»Ja, det vil sige, for Dem begge«, forklarede Rammel.

»Vi faar at se, Hr. Rammel,« Fru Glimmer vendte sig mod Mab og sagde »Ja, De har Ret, kære Mab, ved Theatret er Kvinden udsat for alt muligt Ondt, vor Dyd og Ære staar hvert Øjeblik i Fare.«

»Fruen taler vel ikke af Erfaring?« indskød Rammel med et forbindtligt Smil.

Fru Glimmer tilkastede ham et Par hvasse Øjne.

»Saa var det Oplæsningen, Hr. Rammel«, sagde hun; »det er jo derfor, vi er her.«

Rammel læste op, og Fru Glimmer blev mere og mere overbevist om, at alle de gode Repliker nu var lagt over til den Rolle, Mab skulde spille. Hun iagttog nøje Tonefaldet, Øjekastet og Rammels idelige Henvendelser til Mab. Jo, han var forelsket; det var Mab, der skulde pousseres frem, hun selv skulde kun være det Trappetrin, der kunde bære Rivalinden op til Førsterangspladsen.

Og se, Mab blev kønnere og kønnere, efter som Oplæsningen skred frem, hendes Øjne fik Glans, hendes Kinder Rødme. Hun havde altsaa Inspiration, hun kunde blive farlig.

»Men det er jo en ren Udplyndring«, udbrød Fruen omsider. »Hvad er Meningen?«

»At skabe et Kompromis«, svarede Rammel lidt usikkert.

»Ingen Kompromis'er!« forsikrede Fruen bestemt.

»Dem indlader jeg mig aldrig paa. Alt eller Intet! Forstaar De, Hr. Rammel?«

»Man lever jo kun af Kompromis'er her i dette lille, fattige Land«, mente Rammel.

»Ikke jeg, ikke jeg!« Fru Glimmer talte højt og heftigt.

»Ikke saa højt, Frue«, sagde Rammel lidt irriteret.

»Det er ufint at tale højt.«

»Ah, Hr. Rammel vil lære mig Takt og god Tone, maaske almindelig Opdragelse?«

Mab syntes, at nu begyndte Konferencen at blive morsom. Brutto vedblev at lytte ved Væggen, det interesserede ham langt mere end det nye Stykke.

»Har De skrevet Rollen for mig, eller ikke?« spurgte Fru Glimmer.

»Ja, det vil sige —« Rammel vred sig som en Orm.

»Det vil sige, at De er en Bedrager, Hr. Rammel!« afbrød Fru Glimmer.

»Hvad er der nu paa Færde?« spurgte Brutto og tumlede frem paa Gulvet.

At vi er narrede, Brutto, den skønne Enighed ved vort Theater —«

»Er det værd at tale om den?« afbrød Rammel, hans Stemme lød kold, skærende.

Fru Glimmer saa' et Øjeblik paa ham, saa sagde hun: »Pjalt!« og gik saa til Døren og ringede.

»Hvad vil Du — De, mener jeg?« sagde Brutto. Han var endnu ganske uklar over Situationen.

Forhindre, at Hr. Rammels Reklame kommer i Bladet i Morgen. Den Løgn skal dog ikke sendes ud i Verden.«

Fru Glimmer ringede atter voldsomt.

»Du skulde ogsaa give hende Styrtebad«, hviskede Brutto til Rammel. »Nu tror jeg nok, hun kunde trænge til det.« Han benyttede Lejligheden til at knibe sig et stort Glas Cognac.

»Er Redaktør Glimmer ikke dør inde?« spurgte Fruen den indtrædende Tjener.

Fyren saa' yderst betuttet op mod Loftet og ned mod Gulvet, men svarede ikke.

»Hører De ikke, hvad jeg spørger om?« vedblev Fruen.

Tjeneren vedblev at virre med Hovedet.

»Godt dresseret!« sagde Brutto og kneb sig endnu et Glas.

I det Samme hørtes spøgende og højt leende Stemmer ude paa Gangen.

»Nu gaar de«, sagde Tjeneren forvirret.

Fru Glimmer nærmede sig Døren, men Rammel traadte hindrende imellem.

»Giv Redaktør Glimmer dette Kort«, sagde han til Tjeneren.

Tjeneren adlød øjeblikkelig.

»Ah, De er i Komplot med min Mand«, sagde Fruen.

»Aldeles ikke, jeg vil kun forhindre —«

»Hvilket, om man tør spørge?«

»En Indiskretion.« Rammel førte Fruen tilbage til Bordet.

Et Øjeblik efter stod Redaktør Glimmer, høj og elegant, i den aabne Dør og saa' sig noget forbavset omkring. Han var i Spaserepels, bar høj Cylinder, der sad lidt paa skraa, og var just i Færd med at knappe sine Handsker.

»Men er Du her, kære Helene?« sagde han lidt tvungent. »Og dette Kort?«

»Undskyld«, faldt Rammel ind, »men der er opstaaet en lille Differens mellem Deres Hustru og mig om den Rolle, jeg har skrevet for hende; saa hørte jeg Deres Stemme ude paa Gangen og tillod mig at bede Dem komme ind. Det var jo muligt, at De kunde udjævne Differensen.«

Han skød en Stol frem og indbød med sit elskværdigste Smil Glimmer til at tage Plads.

»Ah, man konfererer om Roller og Stykker. Hvem er den unge Dame dér, om jeg maa spørge?«

»Frøken Mandix«, sagde Rammel.

»Deres nyeste Protegée, Hr. Forfatter, ah, saaledes.« Glimmer mønstrede hurtigt Mab fra Hoved til Fod og sagde saa:

»Tør jeg udbede mig en Præsentation?«

Mab gik rask lige imod Glimmer, tog uden videre hans Haand og sagde:

»Jeg véd godt, hvem De er, nu véd De jo ogsaa, hvem jeg er, og saa behøves der jo ikke mere.«

Det gav et Sæt i Glimmer; han beholdt Mabs Haand længe i sin.

»Skal Du ikke have Pelsen af, Edvard?« spurgte Fru Glimmer.

Redaktøren slap Mabs Haand og gik over Gulvet, idet han i Forbigaaende kastede et hurtigt Blik i Spejlet. Saa tog han Pelsen af, satte Hatten forsigtigt hen paa en Gueridon og sagde:

»Naa, hvad er det saa, jeg skal dømme om?«

Han tog Plads ved Bordet mellem Rammel og Mab.

Brutto, der følte sig tilsidesat, ønskede blot at slippe bort.

»Per Fjols!« mumlede han mellem Tænderne.

Rammel søgte paa bedste Maade at forvirre Begreberne om de to Roller. Det var ganske overflødigt, Hr. Glimmer hørte slet ikke efter.

»Hvorfor forlod De det Kongelige?« sagde han under Rammels Foredrag til Mab.

»Jeg kedede mig«, svarede hun.

»De skulde have haft Taalmodighed, Frøken, jeg skulde nok have bragt Dem frem.«

»De, Hr. Redaktør! De har jo slet ikke vidst, at jeg var der.«

»Aa, sig ikke det. At opdage Talenter er en af mine Specialiteter, Frøken, og at bringe dem frem — gennem mit Blad — er mig en Fornøjelse. Dem havde jeg netop faaet Øje paa —«

»I Koret?« afbrød Mab med en hjertelig Latter.

»Netop«, svarede Glimmer med den største Sikkerhed. Han tog sit Guldur op og ligesom kælede for det ved at lade sine Fingre glide frem og tilbage over Kapslens skinnende Metal.

»Maa jeg forlange én Ting af Dig, Edvard?«
sagde Fru Glimmer hurtigt og energisk. »Du undskylder, at jeg afbryder.«

»Og hvad er det, min søde Pige?«

»At Anbefalingen for Hr. Rammels nye Stykke ikke kommer i Bladet i Morgen.«

»Manuskriptet er i Trykkeriet, i Morgen tidlig staar Artiklen i Bladet.«

»Den kan jo blive taget ud endnu.«

Glimmer saa' paa sit Ur.

»Halv To«, sagde han, »ja, det kan den, men —«

»Jeg beder Dig, Edvard, tag den ud.«

Glimmer saa' til Siden, hans Blik strejfedes Mabs, han tog ikke fejl, hun ønskede, den skulde blive der.

»Det er dog umuligt, min kære Pige«, sagde Glimmer, »den er paa over en Spalte — saaledes ønskede Du jo —, og jeg har intet andet Aktuelt at sætte i Stedet.«

Fru Glimmer skød Stolen fra sig, saa' et Øjeblik forbitret paa Mab; men da hun samtidig opdagede et triumferende Blik i Rammels smaa, spillende Øjne, sagde hun venligt:

»Kom, Mab, vi vil ikke blive her længer, de to Forrædere der skal ikke triumfere over os. I Aften er det dem, i Morgen er det mig. Tro mig, mit søde Barn, Mændene er allesammen ens, de hænger sammen som Ærtehalm og vil kun Et: sig selv, sig selv og igen sig selv. Men i Morgen.«

Alle havde rejst sig.

»Nu bliver hun fjantet«, hviskede Brutto til Rammel, »undskyld derfor, at jeg gaar ud og faar mig en »Sjus«.«

Han listede ud ad Døren.

»Men vi to vil holde sammen«, fortsatte Fruen, »saa skal vi se, hvad det bliver til med »Faldne Engle«.

Vil vi spille Rollerne, bærer vi Stykket frem, bliver vi enige om ikke at spille, er Makværket dermed slaaet til Jorden. Vi skal dog en Gang vise de Her- rer Forfattere, at vi er deres Medarbejdere.« Hun omfavnede Mab heftigt og kyssede hende paa Kinden.

Rammel bukkede høfligt og sagde ironisk: »Saa afventer jeg Højesteretsdommen. Tillader De, Frøken?« Han bød Mab Armen.

»Paa ingen Maade«, sagde Fruen og traadte imel- lem, »jeg kører Frøken Mandix hjem. Og i Morgen, min søde Pige, spiser Du Frokost hos mig«, Fruen var bleven saa beskyttende, at hun kun kunde sige Du, »og saa aftaler vi det Fornødne. Klokken 12, ikke sandt, min kære Pige?«

Den tilsyneladende saa opbragte Frue gik hen til Vinduet og trommede let paa Ruderne, medens et triumferende Smil spillede hende om Læberne.

Glimmer stod foran det store Spejl og saa' efter, om Cylinderen ogsaa sad fuldkommen korrekt.

Han knappede langsomt og besindigt sin Pels.

»Tak«, hviskede Rammel til Mab.

»Hvorfor?«

»Fordi Du frelst Reklamen; jeg saa' godt dit Blik.«

»Jeg gjorde det, fordi —«

»Hvorfor?«

»Fordi De lige forinden havde handlet nobelt ved at forhindre, at hun kom ud paa Gangen og saa' dem, han havde med sig. Tak, Rammel. Jeg elsker Noblesse.«

Han trykkede hendes Haand.

»Kom saa«, sagde Fru Glimmer.

Redaktøren bød først sin Hustru Armen, der- efter Mab.

»Skal vi køre langt?« sagde han.

»Jeg bor i Xgade. Men De maa ikke gøre Dem Ulejlighed«, svarede Mab.

»Men det er jo Helene og mig en Fornøjelse«, forsikrede Glimmer.

»Vi skal nok beskytte Dem, Barn«, faldt Fruen ind med et megetsigende Blik til Rammel.

»Hos Dem er Dyd og Ære i gode Hænder«, sagde Rammel med en let Bøjning.

Glimmer skred imponerende hen over Gulvet mod Rammel med Damerne under Armen.

»Ser De, Hr. Rammel —«, begyndte han.

Men i det Samme stak Brutto sit ophevede Hoved ind ad Døren.

»De har glemt to Damer, der staar i Garderoben og venter paa Dem, Hr. Redaktør«, grinte han ondskabsfuldt. »Skal jeg sige, De kommer straks?«

»Jeg kender ingen Damer, der venter paa mig«, svarede Glimmer med et isnende Blik; »De har ladet Dem narre, Hr. Brutto.«

»Hvad for Noget? Fugleungen og Husaren —«

Den stramme Overkellner stod som skudt op af Jorden pludselig foran Brutto, som han baglænds trængte ud ad Døren.

»Damerne er gaaet«, sagde han til Selskabet.

»Den Herre, de ventede paa, kom nu fra Toilettet.«

Han bukkede som en Gliedermann.

Glimmer nikkede forstaaende til ham og sagde:

»Befri os for den drukne Mand derude, Brutto, mener jeg; han generer mig.«

»Han er forsvunden«, sagde Nøddeknækkemanden med et nyt Avtomatbuk.

»Det er godt. I Morgen«, nikkede Glimmer.

»Naar Hr. Redaktøren selv ønsker.«

Passagen var virkelig fri. Hverken paa Trappen, i Korridoren eller i Vestibulen saas noget til Brutto; det var, som var han sunken levende i Jorden.

»En Vogn til Redaktør Glimmer!« raabte den skrammererede Portier, der trods den sene Aftentime endnu holdt sin Post udenfor Hotellet i Haab om en til Udholdenheden svarende Drikkeskilling.

Glimmer honorerede hans dybe Buk med 2 Kroner, saa blev Vogn døren smækket i. Kør! raabte Portieren.

Fru Glimmer bøjede sig ud af Vognen, og Rammel, der stod i Døraabningen lige under den store elektriske Lygte, blottede Hovedet med et høfligt: Au revoir, Madame. Saa smøgede han Kraven op om Ørene, trykkede Cylinderen endnu fastere ned om Panden og drev med skuldret Stok ned mod Kongens Nytorv.

»Hej Du, Rammel!« lød det pludselig bag ved ham. Rammel drejede sig langsomt om.

»Hvad, Brutto! Hvor kommer Du fra?«

»Det Asen, den Bandit lod mig indespærre, men det skal komme ham dyrt at staa.«

»Stakkels Brutto, har Du været i Arrest?«

»Det skal komme i Bladene i Morgen.«

»Vil Du gøre Skandale? Fy!«

»Jeg vil — jeg —«

»Holde din Mund, naturligvis. Du har baaret Dig overmaade dumt ad, gør nu ikke din uheldige, ufine Optræden i Aften værre.«

»Ja, jeg bar mig dumt ad, den Dag jeg smækkede mine Bøger i for at gaa til det forbandede Theater. Saadan noget Skidt.«

»Som Du dog i Morgen atter er henrykt over. God Nat, Brutto.«

»Hvad, gaar Du? Hvorhen?«

»Hjem, jeg skal arbejde.«

»Du arbejde! Nej bild mig ikke det ind.«

Rammel drejede om Hjørnet, vendte sig og sagde:

»Netop arbejde. Gaa nu hjem, Brutto, og gør ikke flere Skandaler. Det har været en ret uheldig Aften for Dig.«

Brutto saa' efter Rammel. »Du Hykler«, mumlede han mellem Tænderne, »jo, Du kan tro, jeg kender Dig!«

Saa listede Brutto over Torvet og forsvandt i en Natkafé i en af Sidegaderne bag det kgl. Theater.

IV.

Havevej var ikke let at finde. Den havde en Gang, da Kjøbenhavn endnu var en lille Hovedstad, været en bred Vej, der førte hen til en stor Have; men nu var Haven, paa nær et enkelt lille gammeldags Hus med et Par Blomsterbede om, forsvunden, og Vejen var efterhaanden bleven knebet ind til en Smøge, der undseligt sneg sig om bag de høje, nye Bygningers Side- og Bagmure ind til det lille Hus.

Bag Huset var et lavt Plankeværk, og bag dette Jesuiter-Kollegiets store Gaardsplads.

Enkefru Berger havde lejet her, fordi der var billigt at bo, og fordi hun her ligesom kunde skjule sin Tilværelse. Den store Bys Larm naaede aldrig ind til hende, og Alt, hvad hun nu forlangte af Livet, var Ensomhed og Ro. I Stuen boede Hr. Lassen-Petersen, der havde søgt denne Afkrog mindre af Uvilje mod den larmende By end af Uvilje mod sine Kreditorer. Her havde disse ondt ved at finde ham; det blev en Slags Legen Blindebuk, der i høj Grad talte ham.

De to Kvistværelser beboedes af Fru Bergers Plejeson, Emil, og af Hr. Lassen-Petersens gamle Fader, som Sønnen for visse Aarsagers Skyld holdt saa skjult som muligt.

Fru Berger havde levet et Aarstid her og havde næsten Intet hørt om Kjøbenhavn. Olga gik hver Dag til Frøken Zahle for at uddannes til Lærerinde, og Emil syslede Dagen lang oppe paa Kvistkammeret med sine Pensler og Farver. Hun havde ikke tænkt sig, at man kunde leve saa roligt og fredeligt i Kjøbenhavn

Men saa en Dag havde hun modtaget et Besøg af en fremmed Herre, og derved var hendes Ro og Sindsligevægt blevne bragte ud af deres Gænger.

Den fremmede Herre havde præsenteret sig som Hr. Gregersen, der ønskede at se Hr. Froms Malerier. Emil var gaaet ind til Nørrevold for at hente Olga, og Fru Berger havde saa vist Hr. Gregersen op paa Kvistkammeret. Her havde hun hørt ham tumle med Malerierne, og da han saa var kommen ned igen, havde han bedt hende sige sin Plejesøn, at det var noget Snavs Altsammen, at han aldrig blev Kunstner, og at han, dersom han fremdeles havde Lyst til at tumle med saadan Noget, skulde gaa til en Fotograf og lære at præparere en Plade.

Fotograf kunde han vel nok blive.

Fru Berger var bleven saa altereret over denne uventede Begivenhed, at hun rent havde glemmt at spørge ham nærmere ud; men saa havde Hr. Lassen-Petersen fortalt hende, at Hr. Gregersen var Kunst-anmelder ved et stort, indflydelsesrigt Blad, og at han havde Forstand paa de Dele.

Denne Meddelelse havde forhøjet Fru Bergers Uro; hun nænnede ikke at sige den kære Emil, hvad Hr. Gregersen havde sagt, og det var jo et Bedrageri, thi hun havde lovet Hr. Gregersen at gøre det.

Saa havde hun tilbragt en halv Snes Dage i den skrækkeligste Angst og Uro og netop nu bestemt sig til at opsøge Hr. Gregersen for at bede ham dog

endelig at have en anden Mening om det kære Barn. Kunde han ikke det, saa vilde hun bede ham, om han ikke selv vilde sige Emil sin Mening; hun kunde ikke faa det sagt, det folte hun bestemt.

Som altid, naar man har fattet en Beslutning, blev ogsaa Fru Berger helt tilfreds med sig selv, da hun fattede sin; hun fik Hat og Kaabe paa, men standsede paa Trappen, da hun hørte Stemmer nede i Forstuen. Det var Hr. Petersen, der talte med Hr. Gregersen.

»Rare Mennesker i Uskyldighed og Godhed«, hørte hun Hr. Petersen sige, »men skønt Lysets Børn jo skal være klogere end denne Verdens Børn, holder det ikke Stik her. Jeg siger Dem, min Herre, det er nogle naive Sjæle, der ikke aner, hvad Kunst er.«

Hvad Hr. Gregersen svarede, kunde hun ikke høre, men at Hr. Petersen kunde udtrykke sig saaledes om Børnene og hende og misbruge Skriften, det ligefrem forfærdede Fru Berger.

»Jeg kan godt selv finde op, gør Dem ingen Ulejlighed«, hørte hun Gregersen snerre. Hr. Petersen sagde Noget om den mægtige Kritik, der formaaede at gennemtrænge Alt, selv den mørkeste Trappegang, og saa kom Hr. Gregersen rokkende op ad Trappen.

»Vil De gaa ud?« spurgte Gregersen idet han gik ind i Stuen og satte sig lidt forpustet paa en Stol.

»Nej, aldeles ikke«, svarede Fru Berger forvirret.

»Naa, ja, for saa kan jeg straks gaa igen.«

»Nej, endelig ikke«, sagde hun med omtrent samme Følelse, som den Duen har, naar Klapperslangen fortryller den med sit Blik.

»Ser De«, begyndte Gregersen, »jeg er kommen i Tanker om, at jeg ogsaa burde sige Dem Noget om Deres Datter. Ja, for den unge, blonde Dame er jo Deres Datter?«

Fru Berger snappede efter Vejret og sagde:

»Olga er min Datter, Emil min Søstersøn.«

»Naa, saaledes, Fætter og Kusine, daarligt Ægteskab, kraftløse Børn, Idiotismens sikre Forplantere«, sagde Gregersen.

Fru Berger vidste ikke, hvad hun skulde svare, og tav derfor ganske.

»Det er dette Theatervæsen, jeg vil advare imod«, fortsatte Gregersen videre. »Kan hun ikke blive rigtig Skuespillerinde, saa lær hende hellere at danse paa Staaltraadslinje, det er mere respektabelt, forstaar De, og betaler sig bedre.« Gregersen fikserede Fruen skarpt.

Fru Berger blev mere og mere forvirret. Gregersen sad lidt foroverbøjet og stirrede paa hende med sine store, blaagraa Øjne.

»Er det min Datter, De taler om?« fik hun endelig sagt.

»Er der andre?« spurgte Gregersen. »Nej, naturligvis ikke, altsaa er det hende. Hun vil jo være Skuespillerinde?«

»Ja, det tror jeg nok.«

»Det maa De forbyde.«

»Hvorfor?«

»Ikke én af Hundrede, ikke én af Tusinde, der har Lyst til Theatret, bliver til Noget.«

»Da er der dog Mange —«, hun standsede raadvild.

»Ja, Gøglerker, dem har vi nok af, men Kunstnerinder?« Gregersen skød Underlæben frem, som havde han faaet noget Usmageligt i Munden. »Det var kun for at advare, jeg kom herud, hun er for god, forstaar De, til at komme paa den Galej.«

Hr. Gregersen lavede sig til at gaa, og saa fik Fru Berger Mod til at tale.

»De mener det vist godt med mig og Børnene?» sagde hun.

»Gud véd, hvad jeg ellers skulde herude.« Gregersen saa' hvast paa hende. »Tror De, det er for min Fornøjelses Skyld, jeg er trasket saa langt?»

»Nej, naturligvis ikke«, sagde Fruen, atter forvirret, »men for Børnenes Skyld. Tusind Tak, Hr. Gregersen.«

»Han med Kristushovederne er mig saa temmelig ligegyldig; et Mandfolk maa vogte sig selv, men den unge Pige, hm! Har Rammel været her?»

»Hvem er Rammel?» spurgte Fru Berger ganske overrasket.

»Kender De ikke det Frisørskilt? Hm, daarlige Tegn. Saa holdes der vel Stævnemøder.«

»Hvem holder Stævnemøder?»

Gregersen saa' op med sine store, tungsindige Øjne; han mødte et ængsteligt bedende Blik fra den bekymrede Moder.

»Naa«, sagde han og rokkede paa ny mod Døren, »maaske har han glemt hende, eller en ny Liaison optager ham. Skulde han komme, saa maa De smække Døren i for Næsen af ham. Har De forstaaet det?»

»Det er en Advarsel?« sagde Fru Berger.

»Netop, en Advarsel. Pas nu paa, ellers kan De lige saa godt lukke Fanden selv ind i Huset.«

»Tusind Tak, De er da vist en rigtig god Mand.«

»Nej, aldeles ikke. De maa ikke takke, paa ingen Maade, jeg er nemlig kun en stor Tølper. Spørg De bare Hr. Rammel.«

Gregersen gik atter mod Døren, men blev staaende et Øjeblik og betænkte sig, saa sagde han:

»Det kommer ikke mig ved, men De er Præstenke, ikke sandt?»

Fru Berger bekræftede det.

»Hvorfor er De saa kommen her over? Hvorfor blev De ikke, hvor De var?«

»For at faa mine Børn opdragede.«

»Visse—Vasse«, snurrede Gregersen, »nej, for at more Dem og de kære Børn. Tivoli og Theatrene, Østergade og Langelinje, jo, det kender vi nok.«

Fru Berger saa' halvt forundret, halvt medlidende paa den lille Mand, saa sagde hun:

»Hele mit Liv har været viet til Sorgen, Kjøbenhavn har ikke lokket mig, snarest forfærdet mig, men det forstaar De ikke.«

»Aa jo, maaske«, sagde Gregersen lidt mildere. »De mener, De har lidt aandeligt. Hm, det har næppe været store Sager.«

»Hvorfor tror De ikke det, Hr. Gregersen?«

»Fordi det er ganske mod Kvindens Natur at reflektere, og uden klar Reflektion er der ingen alvorlig aandelig Kamp.«

Fru Berger svarede ikke.

»De kunde fortælle mig Deres Historie«, sagde Gregersen saa ganske stilfærdigt og ret velvilligt, »maaske kunde jeg hjælpe Dem med et godt Raad.«

»Som De vil«, sagde Fru Berger resigneret. »Jeg tror ikke, De spørger af Nysgerrighed.«

»Til daglig Brug er det kun Smaapenge, der veksles Mennesker imellem«, svarede Gregersen, »men i de gode Øjeblikke udgiver man sit Guld.«

»Jeg er født i Sønderjylland«, begyndte hun, »Stridens og Tvedragtens Land; mine allerførste Barnedomserindringer er fyldte med Suk og Graad, haarde og vrede Ord. I min Slægt stod Fader mod Son, Broder mod Søster, vor hele Slægt var oprevet og splittet i to Lejre.

»Som ung Pige kom jeg til Nørrejylland, blev forlovet og gift. Mit Hjem dør blev en fattig Præstegaard

paa Randen af Heden; den var lille, lav og fugtig, saa fugtig, at selv Frøerne sad og peb under Sengene.

»Min Mand, der var en stille, indesluttet Natur, begyndte tidlig at skranke; vore Børn døde alle som smaa, kun det yngste Barn, Olga, forblev i Live.

»Saa en Dag kom der en Indremissionær til Sognet — «.

»Tak«, afbrød Gregersen, »saa kender jeg Historien.«

»Min Mand kunde ikke tage Kampen op mod ham, saa hengav han sig ganske til ham.«

»Jeg forstaar, jeg forstaar«, nikkede Gregersen.

»Nu blev mit Hjem til et Bods- og Pinested, og Emil blev mere hellig end de to tilsammen.«

»De har slet ikke talt om nogen Emil«, oplyste Gregersen.

»Nu ja, det er sandt. Min Søster var bleven hjemme i Sønderjylland, og Emil var hendes eneste Barn. Da hun laa paa sit Dødsleje, sendte hun ham op til mig, hun kunde ikke dø, skrev hun, for hun vidste sit Barn i Sikkerhed for Tyskerne.«

»Og De var godmodig nok til at tage Drengen?«

Fru Berger saa' bebrejdende paa den lille Mand og sagde: »Skulde han blive en Tysker? Min Søsters Barn?«

Gregersen slog beskæmmet Øjnene ned.

»Det er rigtigt, De handlede ret«, sagde han.

»Paa Olga«, fortsatte Fru Berger, »virkede al den tunge Tristhed hos os ikke, men dessto mere paa Emil; trods al min Modstand hengav han sig mere og mere til mørke Drømmerier, han var stille, beskeden og tilbageholdende, men han læste ikke, lærte ikke Noget, kun i Forsamlingshuset var han vaagen, ellers gik han om som i Drømme. Det Eneste, han

undertiden spurgte mig om, var om Sønderjylland og hans Moder.

»Min Mand mente, at der nok skulde blive en stor Indremissionær af ham, og Samfundet — det helige naturligvis — mente det Samme.

»Saa blev han forelsket i Olga.«

»En Børneforlovelse!« udbrød Gregersen indigneret.

»Saadan Noget, ja. Saa døde min Mand, og jeg flyttede her til Kjøbenhavn, ikke fordi jeg havde Lyst dertil, de store Byer har aldrig tiltalt mig, men jeg saa' heri den eneste Mulighed for at faa Emil revet ud af Missionens Paavirkning. Men det er næppe lykkedes. Ganske vist har han faaet Interesse for Malerkunst, men hans Indesluttethed er den samme.«

»Og hans Kærlighed?« sagde Gregersen.

»Er vel ogsaa den samme som før, men han er jo nu ikke nær saa meget sammen med Olga som derovre i Jylland.«

»Naa, men Pigebarnet da?« spurgte Gregersen.

»Hun har forandret sig mere; Veninden og Theatret optager hende en Del; jeg tror, hun slet ikke længer tænker paa ham.«

»Naa, det var jo rart.«

»At tænke sig, Hr. Gregersen, at Olga skulde faa Lyst til Theatret!«

»Ah, bah! Den er indgivet hende af Frøken Mandix, den fæle Slange.«

»Tror De?«

»Selvfølgelig. Hold dem nu alle Tre borte fra hverandre, lad hende blive Lærerinde og ham Fotograf; han maa vel en Gang blive ked af at male sine meningsløse Kristushoveder. Eller, ja det var en Idé, send ham over til Sønderjylland, til Deres Hjemstavn, lad ham tage Kampen op mod Tyskeriet.«

»Aa, dersom det kunde lade sig gøre«, udbrod Fru Berger straalende af Glæde.

»Send ham til mig, jeg skal læse med ham, vi maa se at faa ham anbragt derovre som Huslærer eller saadan Noget.«

»Aa, Hr. Gregersen, hvor De er en god Mand.«

»Jeg skal staalsætte ham, rive Bindet fra al den Selvgodhed, hvori de Hellige har emballeret ham.«

»Er det muligt?«

»Jeg skal tale med dem begge«, fortsatte Gregersen livligt og meget energisk, »lad bare mig faa fat i dem.«

»Aa, Hr. Gregersen, tag nu ikke for haardt paa de kære, uskyldige Børn«, bad Fru Berger.

Den lille Mand saa' et Øjeblik arrigt paa den bedende Frue, saa sagde han i et Tonefald, som om han talte til en lille Hund:

»Børn! Véd De hvad? De er selv det største Barn, langt større end de to andre. Altsaa venter jeg Hr. Emil.«

Dermed rokkede Gregersen ud ad Døren og ned ad Trappen.

— —

Rammel havde tilbragt nogle højst ubehagelige Maaneder, han kunde ikke komme til Rette med Fru Glimmer, og sidste Akt af »Faldne Engle« voldte ham mange Bryderier; han drev ubesluttet om, lod den ene Dag glide over i den anden saa bekvemt som muligt, det vil sige, han drev Aftnerne hen i Kulisserne, Nætterne paa sit kære Hotel Royal og sov hele Dagen.

Tilværelsen i en Filisterby som Kjøbenhavn bød efter hans Mening ikke andre Vilkaar.

Saa en Aften havde Mab atter sat hans Hjernes Urværk i Gang. Hun havde foreslaaet, at han lod

Fru Glimmer ganske ude af Betragtning, gav hende Hovedrollen i »Faldne Engle« og lod Olga Berger debutere som den unge Uskyldighed. Det kunde hun saa udmærket lave, havde Mab forsikret.

Rammel blev som himmelfalden over dette Forslag. Du gode Gud, hvorfor havde han dog ikke selv tænkt paa det? En Dumrian havde han været ved nu i snart tre Maaneder at have ladet den lille Blondine i Fred og kun beskæftiget sig med den fordringsfulde Primadonna, der slet ikke var til at tilfredsstille.

Et Asen havde han været, han, den kloge, beregnende Forfatter, der ikke havde tænkt paa, at han jo ganske kunde undvære Primadonnaen, rykke Mab op paa hendes Plads og uddanne den himmelske Blondine i den anden Rolle.

Mab og Olga — ja, naturligvis!

Hvilken uhyre Dumhed og Utaknemlighed mod Skæbnen, der havde ført Olga Berger paa hans Vej.

Det kunde han umuligt tilgive sig selv. Det var virkelig 3 Maaneder siden, han havde lovet sig selv en køn og interessant Sport med den lille Lysalf, og i al den Tid havde Fru Glimmers Kapricer optaget ham saa aldeles, at — ja, han havde været en Idiot!

Men det var Forfatteren, der havde spillet Verdensmanden et Puds. Forfatteren havde for en Tid lagt Beslag paa alle hans Tanker, alle hans Ønsker og al hans Attraa. Det var de utallige Hindringer, den gamle Primadonna havde optaarnet om Stykket, det var hendes Jalusi, der var Skyld i hans aandelige Slaphed. Verdensmanden Rammel maatte tilgive Forfatteren Rammel denne Desertion fra Ære og Pligt mod Kvinden. Den lille Blondine derude maatte jo anse ham for det største Fæ paa Jorden. Og hvad mon Mab egentlig tænkte om ham?

Ja, hans Naivetet var endnu for stor, næsten endnu lige saa stor, som da han som ung Student var kommen til Kjøbenhavn fra Latinskolen i sin Fødeby.

De Mangler, der endnu klæbede ved ham, havde deres Rodder i Provinserne. Var han dog blot bleven født i Kjøbenhavn!

Rammel gik ind til à Porta og forlangte en Absinth; han maatte ordne sine Tanker.

Han mindedes den første glade Tid i Kjøbenhavn, da han glimrede i »Samfundet« som et af de bedste Hoveder. Han fik nu en Anelse om, at det muligt nok saa meget havde været hans Umiddelbarhed, der havde gjort Lykke, som hans Vittighed.

Ja, den forbistrede Provinsopdragelse.

Saa var han bleven Forfatter; men hans Stykker forsvandt med en forbavsende Hurtighed af Repertoiret og blev ikke som Holbergs, Hejbergs og Hertz's optagne igen.

Skulde Mab virkelig have haft Ret, da hun en Gang sagde til ham, at hans Stykker kun vilde gøre Lykke i Øjeblikket, og at de blandt Publikum ikke gjorde nær saa megen Lykke, som hans Venner bildte ham ind?

Ja, hun havde endogsaa betroet ham, at ovre paa det Kongelige lo man slemt af dem.

Ogsaa Brutto kritiserede hans Stykker, fandt dem duftende af Patschouli og andre saadanne rare Sager.

Naa, Brutto var en Bolle og Mab, trods sin gode Forstand, ikke saa velopdragen som ønskeligt. Altsaa, deres Mening vilde han ikke reflektere paa.

Han vilde holde sig til Kritiken. Men her traf han i første Række paa Gregersen, og Gregersen ironiserede jo altid over hans Aandrigheder.

Men Gregersen var en onskabsfuld Krabat, og saa var han vistnok misundelig.

Rammel blev dog mere og mere betænkelig trods al den Trøst, han i rigeligt Maal tildelte sig selv. Der maatte gøres Noget, slaas et Slag, som hele Byen skulde tale om.

»Faldne Engle« var nu forkvaklet. Fru Glimmer havde rent ødelagt det for ham, det maatte føres tilbage i sin oprindelige Skikkelse, og Mab, hans egen kære Mab, vilde være ham behjælpelig, det var han sikker paa.

Gud ske Lov, nu var han kommen ud af Dødvandet og sejlede ikke længer under Fru Glimmers Kommando, nu var han atter sig selv, den sejersikre Rammel.

Primadonnaen vilde blive rasende, og Manden?

Ah, bah! Hende fik man en god Ven til at rakke ned i en Theateranmeldelse, ham truede man indirekte gennem et af Smaabladene med visse smaa Afsløringer, det vilde stoppe Munden paa dem begge. De havde ikke Noget at lade hverandre høre.

Og han selv stod da med sit meget pikante Stykke, med Mab paa den ene Side og Olga paa den anden — begge trofaste Veninder — og skød Victoria med det beundrende Kjøbenhavn for sin Fod!

Rammel vinkede fra Vinduet, og Droskekusken — hans faste Mand, naar Vognen da var paa Pladsen — kom straks og slog Bagkalechen ned. Rammel kørte altid gennem Strøget paa det forreste Sæde med Forkalechen slaaet op. Saaledes mente han at tage sig bedst ud og at vække den størst mulige Opmærksomhed.

»De var her ikke i Aftes«, sagde han bebrejdende til Kusken.

»Jeg blev taget, Hr, Rammel«, sagde Kusken undskyldende.

»Sludder, De snød mig, tog en Tur, lige før jeg skulde bruge Dem. Jeg maatte gaa hjem.«

»Ja, undskyld, Hr. Rammel, men Olsen havde lovet mig —«. Den gamle Mand stod med Kasketten i Haanden og saa' meget ulykkelig ud.

»Snyderi, Jensen, enten er De min Kusk, eller De er det ikke.«

Rammel tog Plads paa Forsædet, trykkede Cyklinderen lidt ned over Panden, foldede Hænderne over den guldknappede Stok og saa' lige ud i Luften. Jensen kravlede saa hurtigt, som hans tykke Korpus tillod det, op paa Bukken.

»Til Amaliegade?« spurgte Jensen.

»Nej, ad Strøget til Alléen«, lød det inde fra Kalechen

»Fredriksberre?« spurgte Jensen.

Rammel værdigede ham intet Svar.

Saa rullede den tunge Vogn med den tykke Kusk og den magre Krikke samt den berømte Forfatter ned ad Asfalten.

V.

De søger, min Herre?» spurgte en Stemme Rammel, der stak Hovedet ud af Vognen for at hjælpe Jensen med at finde Havevej.

Paa Trottoiret stod en midaldrende Mand i Jakke og med Bulehat; han havde intet Overtøj paa, og fra en fed Nakke gled et langt, velplejet Kunstnerhaar ned paa den noget fedtede Frakkekrave. Vesten var lukket, og et Par mindre propre, nedfaldende Flipper omsluttede den fyldige; bare Hals. Manden, der var vel barberet, nikkede yderst velvilligt og gentog:

»De søger, min Herre?»

»Havevej«, sagde Rammel.

»Tænkte jeg det ikke nok! Men du gode Gud, er det ikke Hr. Rammel, jeg taler med? Kender De mig ikke igen, min Herre?» spurgte den Fede.

Rammel kneb Øjnene sammen. »Det forekommer mig, at jeg en Gang —«.

»Lassen-Petersen, ogsaa kaldet Pistolen«.

»Rigtigt.«

»Aa, den Aften glemmer jeg aldrig! Hr. Forfatteren søger mig? Ikke? Aa, det var Skade, for jeg bor paa Havevej, skal jeg sige Dem. Vi er kun to Familier dør, Enkefru Berger og Deres undertegnede, ærbødige Tjener.« Manden slog ud med begge Arme.

»Fru Berger, saa De véd, hvor hun bor?« sagde Rammel.

»Den meget ærede Dame, jeg tør sige, Veninde, jo, det véd jeg. Behag at følge mig, Hr. Forfatter.«

Rammel undersøgte ængstelig den smudsige Vej.

»Herind til Fortovet, min gamle Ven«, henvendte den velvillige Mand Ordet til Kusken, »kom kun her lige op til mig. Politiet er facilt herude, og »Pistolen« og de Eksekutive er gode Venner. Behag at stige ud, Hr. Forfatter.«

»Men hvor er Vejen?« spurgte Rammel.

»Her inde bag de høje Bjærge — Huse mener jeg naturligvis.«

Den velvillige Mand viste Rammel ind mellem Gavlene til Huset bag Plankeværket.

»Her De ser min lille Bolig, den er ganske vakker«, citerede han. »Med mindre De foretrækker den anden: Ensom og tyst og snever er vor Bolig. Ganske som De vil. De hører, Hr. Forfatter, jeg kan mine Klassikere.«

Rammel blev halet ind i Stuen, det nyttede ikke, at han protesterede. Op paa 1ste Sal kunde han altid komme, Fruen der oppe løb saamænd ikke sin Vej, og det var da vel Fruen og ikke den lysøjede Alf, den herlige, granvoksne Valborg, Rosen for alle Blommer, Forfatteren var ude efter? Hun vilde jo gaa til Theatret. En Lækkerbiskken for en Digter at faa en saadan Debutantinde.«

Hele denne Ordstrøm flød med ustandselig Fart fra den fede Mand.

»Sig mig, hvad var det nu, De hed?« fik Rammel endelig sagt.

»Og det har De glemt? Lassen-Petersen, ogsaa kaldet Pistol-Petersen. Af gode Venner og mere Intime kun Pistolen«, svarede Manden.

»Ja, undskyld, men den Nat —«.

»Aften, Aften, aldrig Nat«, sagde Hr. Lassen-Petersen med en stor Armbevægelse. »Jeg havde haft en af mine fortrinligste Aftener, flere store Deklamationsnumre, et Par humoristiske Smaating og et særdeles elegant Publikum. Jeg havde kun »Sortefods Klage« tilbage, da kom De ind i Salen med et Par literære Venner, et Par Journalister, ogsaa nogle Skuespillere, Kollegaer, og en Levemand, Grosserer Lindner, ikke sandt? Han var pragtfuld, han betalte for dem allesammen, trods mine Protester. Jeg havde jo glædet mig til at kunne betragte d'Herrer som Kollegaer, men da han absolut vilde betale — naa — enfin — man har jo ogsaa Pligter mod Hustru og Børn!«

»Nu erindrer jeg det meget godt Altsammen«, sagde Rammel og retirerede mod Døren.

Men Lassen-Petersen halede ham øjeblikkelig midt ind i Stuen igen.

»Aa, den Aften var guddommelig! Kunst og Videnskab gik op i en højere Enhed, som en af vore Digtere udtrykker sig. Der var »dulci jubilus« over den Aften. En halv Bayer, Hr. Rammel?»

»Tak, ikke om Formiddagen«, sagde Rammel, ganske ør af den Andens Ordstrøm.

»Formiddag? Du gode Gud, det er jo mod Mørkningen. Men d'Herrer paa Parnasset husker aldrig Tiden, det har jeg ofte erfaret. Ogsaa jeg bestiger en Gang imellem Pegasus og bliver da straks distrahit. Véd De, Hr. Rammel, hvad der passerede mig, da jeg for en Del Aar siden skrev paa en Dramatisering af »Kejser og Galilæer?«

Nej, det vidste Rammel ikke.

»Jo, ser De, jeg vilde den Gang af andre Grunde studere Folkelivet og havde derfor taget Ophold i en af

de store Kaserne ude paa Nørrebro. Jeg arbejdede som sagt paa »Kejser og Galilæer«, da en Mandtalsliste blev præsenteret mig. I Distraktion naturligvis skrev jeg saa under »Trosbekendelse« Atheist i Stedet for Artist. Ulykkeligvis boede jeg i Stuen, og alle de andre Familier der op efter mod Himlen skrev som jeg: Atheist; de vidste ikke, hvad det var. Du gode Gud, hvilken Rædsel for den højtærede Biskop og Kultusminister, da der pludselig viser sig at være 20 Hedningefamilier i Rabarberlandet! De kan tro, jeg fik Besøg af Præster og Diakonisser, og det var drøjt at faa den Fejltagelse klaret. Os Kunstnere burde man aldrig genere med den Slags Ting.«

Lassen-Petersen saa' kollegialt paa sin Gjæst, men Rammel lod, som han ikke havde bemærket det lille »os«.

»Ja, Forskel er der jo«, henkastede saa den Anden, »men Artister er vi dog begge.«

»Jeg troede egentlig, De var Kraftkunstner«, sagde saa Rammel irriteret.

»Herre Gud, fordi jeg ogsaa kan tumle med Bjælken. Nu, hvad nødes man ikke til at gøre i en snever Vending? Nej, mit Hovedfag er Skuespiller. Nu optræder jeg kun som Gæst paa Theatret. For egen Regning arrangerer jeg derimod Aftenunderholdninger, engagerer sceniske Kunstnere til Provinserne og giver gode Raad i alle dramatiske Sager. Min Virksomhed er ret anstrængende og ret omfattende.«

Hr. Lassen-Petersen tørrede sin Pande med et stort, broget Tørklæde, gned sine smaa, fede Hænder mod hinanden og saa særdeles tilfreds og behagelig ud.

»Altsaa ingen halv Bayer, min Herre?«

Rammel svarede atter benægtende.

»Men et Engagement maaske?«

Hr. Lassen-Petersen kastede Hovedet lidt paa Siden og saa' paa Rammel, som vilde han sige: Du slipper ikke fra mig, min Ven.

»Jeg véd slet ikke, hvad De mener med alt dette«, sagde Rammel.

»Et Engagement«, svarede den Anden.

»Vil De have mig til at kaste med Kugler?«

»Nej, jeg vil ordne et Engagement«, svarede Lassen-Petersen med en vis Hemmelighedsfuldhed. »Jeg har ventet Dem, Hr. Rammel, ventet Dem i længere Tid.«

»Har De virkelig ventet mig?«

»Unægteligt; jeg vidste, De maatte komme.«

»Saa—aa.«

»En ung Dame, der har Lyst til Theatret, en halvtosset Moder, der følger hende i Alt, en Journalist —«

»Journalist?« afbrød Rammel, pludselig meget interesseret.

»Javist, Hr. Gregersen. Ser De, jeg véd Besked.«

»Se se, Gregersen kommer her til Dem?«

»Det var det, han skulde have gjort, men han har forsmået min Høflighed«, Lassen-Petersen slog ud med Haanden, »han refuserede mig, og af ham ønskede jeg dog blot en Bladartikel; han ejer jo kun sin Pen, den Kirkerotte.«

»Men af mig?« Rammel følte i sin Lomme.

»Ikke Penge, ikke Penge! Tror De, jeg er en Røver?« sagde Lassen-Petersen indigneret.

Rammel ærgrede sig over sin Dumhed.

»Men hvad ønsker De da?«

»En Rolle i Deres nye Stykke, en Rolle. Tænk, om jeg kom til at optræde i Hovedstaden! Hvor vilde det ikke hæve min Prestige og i Provinserne gøre min

Stilling som Theateragent dobbelt indbringende. Forstaar De mig, min Herre?»

»Aa, det er ikke saa vanskeligt«, mente Rammel, »men en Rolle?»

»Giver De mig en Rolle, skaffer jeg Dem den himmelske Glut deroppe.«

Rammel begyndte at spidse Øren.

»Hr. Gregersen har været her for at advare hende.«

»For mig?» afbrød Rammel ivrigt.

»Maaske ogsaa det, men dog især for Theatret. Dersom jeg nu overvandt denne Modstand? Fortæller Fru Berger, at De er en Hædersmand og Gregersen kun en onskabsfuld Krabat, at De har Guld, Hæder og Lykke til Pigebarnet, men han kun sin giftige Pen?»

»Men De er jo en pragtfuld Mand, Hr. Lassen-Petersen«, udbrød Rammel.

»Se, Alt det har jeg udregnet. Da Hr. Gregersen kom her, vidste jeg, at De nødvendigvis ogsaa maatte komme.«

»Saa?»

»De maatte et eller andet Sted have faaet Kig paa Pigebarnet, og da Fru Glimmers Kapricer —«

»Hvem har vejledet Dem?» sagde Rammel, idet han kneb Øjnene sammen.

»Hovedsagelig min egen Opfindsomhed«, forsikrede den Anden. »Naar man skal leve alene af sit Hoved, forstaar De, bliver man meget opfindsom.«

»Der er dog vist En, der har ledet Dem paa Sporet«, fortsatte Rammel undersøgende.

»Naa, enfin! Jeg talte forleden med Frøken Mandix —«

»Tænkte jeg det ikke nok.«

»Paa min Ære, hun røbede ikke Noget. Det var aldeles tilfældigt, at jeg fik Færten. Men, som jeg sagde nys, naar man skal leve af sit Hoved med Kone og en halv Snes Børn —«

»Du gode Gud!« afbrød Rammel beundrende.

»Dog i tre Ægteskaber«, oplyste den Anden, »saa —«

»Maa man have Noget at leve af.«

»Netop. Jeg har for Resten spekuleret videre. Jeg har tænkt mig, at Blondinen der oppe næppe i Længden vil kunne behage et Hovedstadspublikum, saa er hun hjemfalden til mig. Ah, hende skal jeg tjene mig en god Provision paa; Provinsdirektørerne vil slikke sig om Munden for at faa fat paa saadan en lille Agerhøne.«

»De er en udmærket Mand«, sagde Rammel, »næsten lige saa god som en Menneskeæder.«

»Ah, en let ironisk Bemærkning«, henkastede Lassen-Petersen. »Naa, vi forstaar altsaa hinanden, Hr. Forfatter?«

»Fuldkomment.«

»Saa skal vi have en halv Bayer, og saa er De saa venlig, herefter kun at kalde mig Pistolen. Mellem Artister maa der være en vis Ugenerthed, man maa vise hinanden Fortrolighed. Aa, Aurelia, mit Barn«, raabte han ud ad Døren, »et Par halve Bayere herind!«

En ung Kvinde, ret køn, men mager og bleg, med uordnet Haar og Fødderne i et Par udtraadte Sko, kom frem i Døraabningen.

»Min Hustru«, præsenterede »Pistolen« med en stor Armbevægelse.

»De mener Deres Datter«, sagde Rammel galant og bukkede for den unge Kvinde.

Hun rødmede og slog Øjnene ned. Rammel noterede sig straks en ny Erobring.

»Ha, ha, ha! Jovist, Datter! Nej Hustru, Kære, Hustru. Vi Kunstnere gifter os som Regel tidlig. Jeg var en glad Ungersvend paa 19 Aar, da jeg hjemførte min første Brud. Den halvt udsprungne Rose har altid tiltalt mig mest. Men det var Bayerne, mit kære Barn.«

»Vi har ingen«, sagde den unge Kone med et forlegent Smil og saa' over til Rammel.

»Og jeg drikker ikke gerne om Formiddagen«, sagde Rammel med et nyt Buk og et nyt, elskværdigt Sideblik.

Hun rødmede paa ny.

Men hvad er det for en Uorden i Husholdningen?« udbød »Pistolen« med nedladende Værdighed. »Bayersk Øl skal vi have i Huset. Du maa virkelig ikke forsømme dine Pligter, min kære Aurelia.«

»Ja, men Penge, Herman?« sagde hun yderst forlegent og saa' ligesom undskyldende til Rammel.

»Ih, Du gode Gud, vi er kun midt i Ugen — Maaneden mener jeg, og Husholdningspengene er allerede opbrugte. Barn, Barn, hvilken utilgivelig Ødselhed!« Han truede ad hende med Pegefingeren. Saa slog han over i en hel anden Tone, stak sin Arm ind under hendes og sagde til Rammel: »Min Hustru ynder Ekstravagancer; jeg tør sværge paa, at hun atter har været hos Konditoren, og det er gaaet ud over Husholdningspengene. Naa, med Alderen vokser Visdommen, og Aurelia er jo meget ung endnu. Undskyld et Øjeblik, Hr. Rammel«, og »Pistolen« forsvandt.

Der blev en Pavse. Rammel mønstrede ret nærgaaende den unge Kvinde, der forlegen og undselig stod midt paa Gulvet uden at vide, hvorledes hun skulde gribe Situationen an. Omsider sagde hun:

»Det er rigtignok en Ære for os at se en saa ud-mærket Forfatter her.«

»Meget forbunden«, sagde Rammel, idet han gik hen til hende og ugenert tog hendes Haand. »En sød lille Haand.«

»Har været«, sukkede Aurelia, »men efter at jeg er bleven Husmoder og har begyndt at vaske og stoppe —«

»Med disse smaa Hænder?«

»Ja, De kan tro, jeg maa slide i det. Det er rigtignok ikke blevet saaledes, som jeg havde tænkt mig.«

Hun saa' paa Rammel med et langt, bedrøvet Blik.

»Herre Gud, lille Veninde«, sagde Rammel og trykkede de smaa Hænder, »ogsaa De skuffede Forhaabninger?« Stemmen lød blød og inderlig.

»Egentlig tror jeg, at min Mand er en Tyran«, sagde saa den unge Kone.

»Hvorledes har De faaet ham, fortæl mig det, jeg kan forstaa Dem.« Rammel listede sin ene Arm om hendes Liv.

»Ja, en Forfatter —«, sagde hun og saa sig sky og ængsteligt om.

»Kommer han straks?« spurgte Rammel ganske sagte.

»Næ—æ, ikke lige straks, han skal helt hen i Kingosgade.«

»Naa, fortæl saa.« Rammel drog hende ned til sig paa Stolen.

»Jeg tør ikke«, hviskede hun blussende rød, »Børnene er der inde.«

»Hvilke Børn?«

»Min Mands, jeg har 6 rædselsfuldt uartige Unger der inde.«

»Og de andre?»

»Ja, Gud véd, hvor de er henne. Døde maaske. Jeg véd det ikke.« Hun bøjede Hovedet ned.

»Nej, lad mig nu se paa det kønne, lille Ansigt«, sagde Rammel, tog hende under Hagen og løftede Hovedet op. »Sikke Tænder, de smukkeste, jeg længe har set.«

»Ja, Tænder og Øjne, det roses jeg altid for«, sagde Aurelia og rejste sig hurtigt.

»Og med god Grund«, forsikrede Rammel og fulgte efter.

»Nej, De skal blive siddende. Tror De, det er nok til at blive Kunstnerinde?»

»Hvilket?»

»Det at have smukke Tænder og Øjne?»

»Mener De Skuespillerinde?»

»Næ — det er jeg jo. Nej, jeg mener saadan rigtig —«

»Skal jeg instruere Dem?»

»Aa, om De vilde!« udbrød hun, tog hans Haand og saa' ham taknemligt ind i Øjnene.

»Om jeg vil, hvor kan De spørge? En saadan sød lille Kone —«

Hun vikled sig ilfærdigt ud af hans Favntag og sagde:

»Ja, var jeg bare ikke bleven gift.«

»Unægteligt en Dumhed. Hvorfor gjorde De det?»

»Aa Gud, hvorfor gør man saa meget Dumt i Livet?»

»De har allerede gjort sørgelige Erfaringer?« Rammels Stemme blev atter deltagende og blød.

»Nej, kun den ene«, svarede Aurelia tøvende. »Jeg havde jo saadan en Lyst til Theatret; min Moder sagde, at det var Pjankeri, men min Fader mente, at det kunde være lige saa god en Vej som enhver

anden for en ung Pige, der skulde tjene sit Brød selv. Saa betalte han ved Gud 3 Kroner for Timen til en Instruktør, der boede i Nærheden af os —«

»Hvor?«

»Langt ude paa Nørrebro. Og da det havde været et halvt Aar, gav han mig Bevis for, at jeg var Skuespillerinde.«

»Gjorde Deres Fader?«

»Nej, Instruktøren naturligvis, og saa skaffede han mig et Engagement.«

»Hvor?«

»Ved Koldbys Sommertheater, der har jeg været i Sommer, og der —«

»Skete det Vidunderlige«, afbrød Rammel med et Smil.

»Ja, der var ogsaa min Mand«, sagde hun sukkende.

»Hvorledes gik det til?« frittede Rammel.

Hun virrede lidt med Hovedet, pillede paa Kjolenederdelen og saa' paa Rammel med et Par ængsteligt bedende Øjne.

Han kneb sine sammen til et Par Streger og sagde hviskende:

»Hvorledes?«

Hun saa' raadvild mod Døren; Rammel tog hendes Haand endnu fastere og sagde:

»Husk, jeg er Forfatter, derfor interesserer det mig at høre.«

»Gud, De vil da ikke skrive derom?«

»Vær blot rolig. Hvor kan De tro?«

»Ja, men — bliver jeg saa rigtig Skuespillerinde, faar jeg saa en Rolle i Deres nye Stykke, som alle Mennesker taler om?«

»Jeg skal interessere mig for Dem, men nu har jeg lige lovet Deres Mand —«

»Ja, men det var jo til mig, han vilde have Rollen; han siger, at kan han blot faa mig engageret her i Kjøbenhavn, saa er vor Lykke gjort.«

Der gik et let Smil hen over Rammels Ansigt, men da han stod bøjet over Aurelia, saa' hun det ikke.

»Altsaa?« hviskede han, og da hun vedblev at tie, tilføjede han lavt og indtrængende: »Se ned i Gulvet, medens De fortæller mig det.«

»Det var der ovre i Jylland«, sagde hun, »han var saa galant og opmærksom mod mig, hjalp mig med Rollerne, og — ja, saa en Aften efter Forestillingen spaserede vi i Maaneskin —«

»Jeg troede, Maanen havde udspillet sin Rolle«, smaalet Rammel.

• »Gud nej, det var virkelig en ordenlig Maane, vi havde i »En Søndag paa Amager«.«

Rammel havde ondt ved at følge med.

»Jochum og Lisbeth?« spurgte han.

»Netop. Gud, hvor De kan gætte! Ja, saa var det ogsaa Maaneskin uden for, og saa gik vi op i Slotsruinerne og satte os der.«

»Og fortsatte Sammenspillet? For han spillede vel Jochum?«

»Ja, men saa kom der et lille Firben frem fra en Sprække og løb over min Haand, saa besvimeede jeg af Skræk, og da jeg saa kom til mig selv igen —«

»Var Jochum og Lisbeth blevne forenede. Ikke sandt?«

»Gud, nej, hvor De kan gætte, Hr. Rammel.«

Rammel kyssede og trøstede den lille Kone; hun havde virkelig fortjent en bedre Skæbne, men nu skulde han læse med hende.

»Pistolen« kom højt trallende tilbage, og Rammel maatte afbryde, men fik dog Tid til at hviske Aurelia i Øret:

»Jeg bor paa Hotel Dana, kom op til mig, jeg skal se at faa et Engagement til Dem ved et af Theatrene. Jeg skal ogsaa gerne læse en Rolle med Dem.«

Aurelia saa' paa ham med et beundrende og taknemligt Blik.

»Naa, hvad har De saa talt med min lille Kone om, medens jeg var borte?« sagde »Pistolen«. Han havde et Par halve Bayerflasker under hver Arm.

»Om Vejr og Vind«, henkastede Rammel.

»Pokker tro Dem, Hr. Don Johannes! De, en af Byens mest Privilegerede! Ha, ha! Jo, De kan tro, vi kender disse fin de siècle Herrer.« »Pistolen« slog ud med Armen, truede skælnsk ad Rammel og nynnede: For Ledas Hjerte at behage — Du Dig forvandlede' til — Nej, nej, det er galt. Naa, det gør ikke noget, hun skal lære at staa for Skud, og naar vi saa faar hende fikset op, og hun faar den gode Rolle, De har lovet hende —«

»Om Forladelse«, afbrød Rammel, »jeg har ikke lovet Deres Frue nogen Rolle.«

»Visse, Vasse, jeg har taget det for et Løfte! Men hør nu, det maa min Salighed ikke vare for længe.«

»Visse Omstændigheder —« begyndte Rammel.

»Aldeles ingen Omstændigheder!« forsikrede »Pistolen« med højt hævet Hoved og udstrakte Arme. »I Theaterverdenen indretter man sig praktisk.«

»Naa, gjør man?« sagde Rammel.

»Man mindes, hvad gamle Rosenkilde indprenter i »Den dramatiske Skræder«.

»Hvad er det for Noget?« spurgte Rammel.

»Pistolen« gjorde store Øjne; han var lige ved at sige: Himmel, hvilken Uvidenhed! Men som klog General drejede han af i Tide og oplyste: »En

Komedie, hvori Direktøren indprenter Personalet, at alle interessante Affærer henlægges til Sommermaanderne. Altsaa, Hr. Rammel, min Hustrus Debut maa ikke falde alt for langt hen i Foraaret.«

Den unge Kone rødmede, saa' undseligt op og sagde: »Men Herman dog, det er der jo slet ikke Tale om — endnu.«

»Ingen kan vide, naar det sker«, mente »Pistolen«, »og unge Ægtefolk maa være beredte paa Alt«.

Rammel retirerede mod Døren.

»Jeg har haft en stor Bekymring i mit Liv«, sukkede Lassen-Petersen med mørk Patos: »at skaffe Faddere. Penge har jeg altid kunnet skaffe, men Faddere.«

»Ogsaa jeg maa bede mig fritaget«, sagde Rammel.

»Paa ingen Maade, Hr. Henning Rammel! Tænk, om jeg kunde opnaa den Lykke at indskrive endnu et berømt Navn ved Siden af alle de andre? Henning-sine eller Henningine, hvad behager?« »Pistolen« saa' frittende paa sit Offer.

Rammel var allerede ude ad Døren.

»Formeld Enkefru Berger min Kompliment!« raabte »Pistolen« saa op ad Trappen efter den rædselsslagne Flygtning. »De vil faa megen Glæde af den unge, talentfulde Dame — af Frøken Olga.« Da han intet Svar fik, brølede han med Stentorrøst: »Au revoir, Hr. Forfatter!«

Han traadte atter ind i Stuen.

»Der tror jeg nok, vi gjorde et godt Kup«, sagde han nedladende til Aurelia og drak den halve Bayer, Rammel kun havde nippet til. »Kom saa, min Pige, nu vil vi holde Siesta.«

VI.

De mest forskellige Tanker og Forestillinger havde i den senere Tid krydset om i Olga Bergers Hoved og havde bemægtiget sig hende ganske. Før Mødet med Rammel syntes hun, at Livet havde været en eneste Tusmørkedag; i et mat, usikkert Skær saa' hun nogle Silhouetter: sin Moder henne ved Vinduet bøjet over sine Kniplinger og midt paa Gulvet Emil med sit Staffeli og de evindelige Kristushoveder.

Men fra den Aften havde Alt faaet Farve og Glans. Hun saa' nu en Mængde brogede Billeder, og de to velkendte Silhouetter svandt mere og mere bort for hende. Det, hun nu saa', var den mylrende Mængde i Theatrets Vestibule, det elegante Kaféværelse med de bløde, lave Divaner, det skinnende hvide elektriske Lys og saa de smaa, boblende Perler, der steg op fra Champagneglassets Bund. Hvor kom dog alle de smaa Perler fra, der lokkede, vinkede og drog saa mægtigt? Men midt i Theatrets Vestibule og lige under den skinnende Lyskuppel i Kaféen saa' hun bestandig ham. Han var det Midtpunkt, hvorom alt Andet drejede sig.

Hun havde forsøgt at se sine Billeder uden ham, men saa var de indholdsløse og tomme, det var kun ved ham, de fik Liv og Glans.

Og hvor havde hun ikke været angst den Aften, og nu syntes hun, at Alt dog havde været dejligt, selv Angsten. Bare hun kunde leve det Møde om igen.

Skulde hun atter opnaa den Lykke, vilde hun rigtignok bære sig fornuftigere ad, ikke løbe efter Mab Mandix, men ganske rolig gaa over i Kaféen med Hr. Rammel. Emil maatte sige, hvad han vilde, han skulde følge med og være lige saa glad som hun selv. Han skulde snakke, le og drikke mange Glas Champagne med hende og Hr. Rammel.

Og saa vilde hun bag efter ikke høre paa al Emils Tvivl og Prædiken; det var jo dog en uskyldig Glæde at tale med Hr. Rammel og drikke Champagne med ham. Emil maatte sige, hvad han vilde, det var en uskyldig Glæde.

Til andre Tider overfaldtes hun saa af Angst og gjorde sig selv Bebrejdelser. Hun kendte jo slet ikke Hr. Rammel, og det var dog vist meget dyrt at drikke Champagne og maaske slet ikke passende for en fattig Pige? Men den oplivede saa dejligt, og hun syntes, at Alt blev lysere og skønnere, naar hun havde drukket af den. Og hun kunde saamænd nok trænge til at blive lidt opmuntret, saa trist og ensomt, som hun havde det hjemme.

Ja, ensomt, det var Sagen. Hendes Moder kniplede, og hele Søndagen læste hun Salmer og Prædikener højt, medens Emil malede sine Kristushoveder; og det, havde Hr. Gregersen jo sagt, førte ikke til det Allermindste.

Hvad skulde det saa blive til med hende og Emil?

Og saa havde Emil dog før kunnet tale med hende om forskellige Ting; naar de nu var ene, advarede han hende kun mod den syndige Verdens Laster og Lyster. Hun skulde nok gaa til Theatret, men der skulde hun holde sig ganske for sig selv og vedblive at være et Guds Lam. Hverken se eller tale

med Nogen, allermindst med Forfatterne, de var alle saa nærgaaende og uartige mod unge Piger.

Skønt Emil ikke sagde det rent ud, forstod hun godt, at han hermed hentydede til Rammel.

Nu var det kommet dertil, at hun og Emil næsten aldrig mere talte fortroligt med hinanden; hun brød sig ikke længer om at høre paa ham og al hans Moraliseren. Ovre i Jylland havde han optaget hende ganske, men nu kedede og trættede han hende.

Hun kunde nu ogsaa se, hvor Emil var ubehjælpelig og kejtet, og hvor han var slet paaklædt. Hr. Rammel saa' ganske anderledes elegant ud. Og saa det udsøgte Væsen, han havde.

I to Maaneder havde Olga tænkt saaledes. Beständig blev Rammel finere og elegantere i hendes Øjne og Emil rent fortvivlet ubehjælpelig.

Mon det kun skulde være af Høflighed, Hr. Rammel havde spurgt hende om, hvor hun boede?

Naturligvis kun af Høflighed, hvad skulde han bryde sig om hende og om saa trist et Sted, som hendes Hjem, han, som havde hele sin Dag optaget med at digte, mødes med Venner og gaa i Theatret? Hvad skulde han dog her ude i denne triste Afkrog?

Og dog lyttede og lyttede hun, naar Gitterlaagen i Plankeværket peb paa de rustne Hængsler. Hun havde lyttet i Maaneder; men det var altid kun Emil, der kom op ad Trappen, aldrig ham. Undertiden kunde hun blive helt forbitret ved at se sin Moder og Emil saa uforstaaende. De maatte dog kunne begribe, at hun kedede sig rædsomt, at det ikke var nu som før ovre i Præstegaarden, at hun nu var Voksen, havde Drømme og Længsler. Men Ingen af dem talte et opmuntrende Ord til hende, kun Moral og Religion. Aa, hvor hun var forbitret paa dem! De brød sig ikke

om hende, saa vilde hun heller ikke bryde sig om dem.

Pludselig hørte hun Nogen komme. Det var ikke Mab og kunde ikke være Emil. Skulde det være ham?

Ja, det var ham. Hun kunde høre, det var ham, han talte med Hr. Lassen-Petersen.

Aa, endelig, endelig!

Men hvad var det? Stemmerne forsvandt. Var han gaaet ind til Hr. Petersen? Var det slet ikke hende, han søgte?

Men hvad vilde han dog hos de Folk der nede?

Aa, det var den lille, blege Kone med de smukke Tænder og Øjne, han vilde tale med; hun var jo Skuespillerinde; han vilde maaske tilbyde hende en Rolle i sit nye Stykke?

Hun der nede skulde foretrækkes!

Harme, Misundelse og Skinsyge bemægtigede sig Olgas Hjerte, hun var nær ved at kvæles. Saa gav hun sig hen i Graad, en ganske stille Graad; de Andre maatte jo intet mærke.

Saa hørte hun atter hans Stemme nede i Gangen.

Hurtigt tørrede hun Taarerne af og lyttede paa ny med spændt Opmærksomhed. Hun hørte sit Navn, hørte Fodtrin paa Trappen og Hr. Petersens: Au revoir, Hr. Forfatter!

Altsaa, nu kom han dog op til hende.

Saa tvang hun sig til at være rolig; men hendes Hjerte bankede saa stærkt, at hun kunde høre hvert Slag. Hun pressede Haanden mod Brystet.

»Kom ind«, sagde Fru Berger opskræmmet, da Rammel bankede paa Døren.

Der stod han, ung, køn, fin.

Rammel præsenterede sig selv. Fru Berger havde maaske hørt hans Navn før, muligt læst det i en eller anden Avis? Han henvendte sig alene til Moderen,

diskret og beskedent sagde Rammel hende den ene Artighed efter den anden.

Fru Berger blev straks indtaget i den dannede og belevne Mand. Hvilken udmærket Opdragelse maatte han ikke have faaet?

Efter flygtigt at have hilst paa Emil, der paa Grund af Kulden havde flyttet sit Staffeli ned, forfulgte Rammel sin Sejer. Det var kun af Frygt for at synes paatrængende, at han ikke før havde aflagt Fruen sin Visit, hun kendte vel det lille Æventyr, der havde bragt ham i Forbindelse med hendes Datter?

Jo, for sin Moder havde Olga ingen Hemmeligheder.

Nej, selvfølgelig, en velopdragen ung Dame havde altid Fortrolighed til sin Moder.

Her ramte Rammel lige i Centrum, en fortræffelig Børneopdragelse var Fru Bergers Kæphest.

Hun indbød Rammel til at tage Plads, og han satte sig med Ryggen mod Vinduet. Selv at sidde halvt i Tusmørke og have sine Objekter i fuld Belysning sørgede Rammel altid for. Han knappede sin Spaserepels op og holdt Hatten i den ene Haand, medens den anden gled op og ned ad Guldknappen paa hans Stok.

Fru Berger beundrede den fine, stramt siddende Handske, Olga den smuktformede lille Haand.

Snaledes sad man et Øjeblik og saa' paa hinanden.

Rammel forklarede saa, om muligt endnu mere diskret, at han var Forfatter, at han især skrev for Theatrene, men at det var en tung og tornefuld Vej. Ved Theatrene mødte man kun Misundelse og Skadefryd, disse Papmennesker, Skuespillerne mente han, troede, at hele Verden kun drejede sig om dem, kun var til for deres Skyld.

Ja, ved Theatrene var der vel ikke megen Guds-frygt, mente Fru Berger.

Rammel troede nok, at den kun var ganske flygtig til Stede, om den overhovedet fandtes; det var ogsaa en af Grundene, og maaske den væsenligste, der havde afholdt ham fra at gaa herud til Fruen og tilbyde Frøken Olga en Rolle i sit nye Stykke. Hun var sikkert intet Papienneske. Han havde overvejet de Farer, der truede en ung, uerfaren Dame, men —

»Gud vogter sine«, afbrød Fru Berger med lidt Patos.

»Naar Fruen er sikker derpaa, er der jo Intet at risikere«, sagde Rammel med et let Smil.

Han betroede Fru Berger, at der hvilede et religiøst Skær over hans nye Stykke, og at han frygtede for, at Fru Glimmer vilde rive det sønder og sammen — det Religiøse selvfølgelig. Han havde derfor talt med Frøken Mandix, der skulde spille med, og hun havde henvist til Frøken Olga. I Hovedrollen turde han nu ikke lade Frøkenen optræde, men den anden Rolle, den fromme, laa udmærket for Frøken Olga og mindre godt for Frøken Mab, saa dersom Fru Berger tillod —.

Fru Berger forstod ikke et Ord af den lange Forklaring; men Olga havde forstaaet, at hun skulde have en stor Rolle, at hun skulde spille Komedie og blive Skuespillerinde. Saa havde Gud da hørt hendes Bøn; hun kunde komme bort fra al den Kedsomhed, hvori hun levede, og hun behøvede ikke — som Mab havde forsikret hende var nødvendigt — at løbe om til Direktørerne og tilbyde sig. Hr. Rammel sørgede for det Altsammen.

Aa, hvor Gud dog var god imod hende, og hvor Hr. Rammel var en rar Mand.

»Min Datter har altsaa fortalt Dem«, sagde Fru Berger, »at hun havde Lyst til Theatret?«

»Jeg tror, det var den unge Mand dèr«, svarede Rammel.

»Aa, Emil er altid saa aabenmundet«, sagde Fruen. »Naa, naa, kære Emil, aabenhjertig er maaske det rette Udtryk.«

Emil saa' bebrejdende paa sin Plejemoder.

»Det er et Særkende for Kunstnere« sagde Rammel og nikkede venligt til Emil.

»Tror De virkelig, jeg kan blive det?« udbrød Emil.

»Maaske, vi faar at se. Er først Affæren med Deres Kusine i Orden, vil vi tale om Dem.« Rammel nikkede atter velvilligt forstaaende til den unge Mand.

»Det kan ikke afgøres i Dag«, sagde Fru Berger eftertænkstomt.

»Naar Frøken Olga har Lyst og tør —«, fristede Rammel og saa' over til Olga. »Jeg kan se, at den unge Dame baade har Lyst og Mod. Ikke sandt, Frøken?«

»Jo, det har jeg«, stammede Olga.

»Der skal mere til end Lyst og Mod«, sagde Fru Berger højtideligt,

»Talent?« spurgte Rammel.

»Ogsaa det, formoder jeg. Det var dog mere Karakterstyrke, jeg tænkte paa. Theatret er jo, saaledes som De nylig beskrev det, et farligt Sted for en uerfaren Pige«, sagde Fru Berger bekymret.

»Det er, som man tager det. Som Enhver selv tager det«, mente Rammel.

»Men en ung Pige som Olga, er ikke erfaren nok, kan ikke se med de rette Øjne.«

»Du véd, jeg elsker Theatret, Moder«, sagde Olga stiltørdigt, »og Du har saa ofte sagt, at det, man elsker, det bliver man«.

»Ja, naar man kun bevarer sig selv og sin Kristendom,«

Der blev en lille Pavse. Rammel saa' forskende paa dem alle Tre, saa sagde han med et lille Smil:

»Ja, Gudstjeneste holdes der jo ikke paa Theatret.«

Fru Berger saa' bebrejdende paa ham.

Han fólte, at det var uforsigtigt sagt, men det var ham umuligt at lade være. Samtalen begyndte at forekomme ham ret komisk.

»Kan min Datter bevare sine Sæders Renhed ved Theatret? Kan hun gøre Nytte ved at blive Skuespillerinde?« sagde Fru Berger i en lidt stræng Tone.

Rammel fólte, at han nu var kommen ud paa gyngende Grund; han rettede derfor hurtigt sit Angreb paa en hel anden Side af Sagen.

»Det er jo en smuk pekuniær Stilling«, henkastede han let, »en yndet Skuespillerinde faar en stor Gage. Der findes ingen anden Stilling her i Landet, i hvilken Flid og Talent bliver saa hurtigt og rigeligt lønnede som ved Theatret. Feterede Kunstnere oppebærer jo næsten Ministergage.«

»Penge har jeg aldrig efterstræbt«, sagde Fru Berger lidt usikkert.

»Men De har dog haft dem nødig? Tør De nægte Deres Barn en selvstændig Stilling i Samfundet?«

Fru Berger rejste sig og gik uroligt nogle Skridt frem og tilbage. Rammel forstod, at han atter havde truffet i Centrum.

»Og har det ikke været Deres Mand, der har skaffet Dem Deres Stilling, Deres Eksistens?« fortsatte han hurtigt og energisk. »Har De nogen Sinde været henvist til at sørge for Dem selv? Kender De den

unge, enligstillede Kvindes Kamp for Tilværelsen, naar hun hverken har Formue eller Slægtninge, der vil hjælpe hende?»

»Men Olga har jo mig.«

»Saa længe De lever, ja; men har hun Dem i Morgen? Véd De, naar Deres Liv kræves af Dem?« Rammel syntes, det tog sig godt ud at tale højtideligt, og han vidste af Erfaring, at vilde man sejre, burde man hurtigst muligt gribe Modstanderens Vaaben og bruge dem til Angreb.

»Ingen véd, naar Timen og Stunden er der.« Han havde nylig ved en Begravelse hørt Præsten bruge denne Frase en halv Snes Gange. »Vi er jo alle, som en af vore Digtere siger, Vor Herre en Død skyldig.«

Fru Berger saa' forbavset paa Rammel. Var det den stilfærdige, diskrete Mand, der talte saa højtideligt, saa indtrængende og — med saa megen Mynighed?

»Og hvilket Eksempel kan Deres Datter ikke give?« fortsatte Rammel. »Hun vil løfte, højne Moralen og forjage Misundelsens og Bagtalelsens fæle Dæmoner. Det skulde jeg mene er at gøre Nytte! Og tænk Dem Publikums Glæde. Thi Mennesket lever jo ikke af Brød alene.«

Bru Berger blev mere og mere betaget. En saa herlig ung Mand havde hun endnu ikke truffet paa. Han forenede det Kristelige og det tilladelig Verdslige; netop hvad der altid havde været hendes Ideal, men som hun selv aldrig rigtig havde kunnet finde ud af.

»Ja, saa maa jeg vel give efter«, sagde Fru Berger. »Men De maa tale nærmere med Olga, forklare hende, sætte hende ind i Alt.«

»Er det nu mere end et Lune?« faldt Emil ind.

»Nej, nej«, protesterede Olga, »det er ikke noget Lune!«

»Ja, tillad mig dog, Frøken Olga, at bede Dem overveje det nøje; en ung Dame har jo som oftest ikke rigtig Rede paa sine Ønsker og Forhaabninger. Betro Dem til Deres Moder, det maa jeg tilraade Dem, ja, jeg maa endogsaa forlange det af Dem, før jeg gaar videre i denne Sag, der jo kun til Dels interesserer mig.« Rammel saa' stille deltagende paa det lyksalige Pigebarn.

»Ja, De er vist meget god imod mig«, stammede Olga, »De har været saa elskværdig —«

»Aa, lad os dog ikke tale om den Smule Opmærksomhed, det var jo ikke mere, end hvad enhver Herre skylder en Dame.« Rammel bukkede let og elegant og nærmede sig Døren. »Altsaa en af de første Dage?«

»Men vil De ikke se Emils Billeder?« spurgte Olga. »Lovede De ikke Emil —«

Olga forekom Rammel fortryllende, som hun stod der forlegent spørgende. Det var jo aabenbart hendes Ønske at holde ham tilbage.

»Jeg Dosmer!« udbrød han med uforstilt Harme. »Det var jo netop det, jeg ønskede.«

Han gik rask hen til Staffeliets.

»Jeg synes, det er lovende«, sagde han efter i et Par Minuter at have vendt og drejet Billedet for Lyset.

»Er det muligt!« udbrød Emil glad. »Er der Talent?«

»Absolut, unge Mand!«

»Aa, saa maa De gaa med oven paa, der har jeg endnu et Par Hoveder, og de er vist meget bedre«, bad Emil.

»Nu maa Du ikke være paatrængende, Emil«, sagde Fru Berger. »Hr. Rammels Tid er naturligvis meget optaget.«

»Kan jeg hjælpe den unge Mand frem ved mit store Bekendtskab, skal det være mig en Fornøjelse.«

Fru Berger mente, at Kristus slet ikke kunde males, alene Blikket var jo umuligt at gengive. Hende havde intet Kristusbillede blot nogenlunde tilfredsstillet. »Naar man elsker ham«, sluttede hun, »er alt Billedværk, næsten en Forargelse.«

Rammel kunde give Fruen fuld Ret; der var noget Tomt ved alle Kristusbilleder, selv de største Mestre havde forløftet sig paa denne Opgave. Han vilde dog gerne se, hvad Hr. From havde oppe i Atelieret.

Emil syntes, at Ordet Atelier lød dejligt. Han gik henrykt foran.

»Ja, saa véd jeg ikke, om jeg skal anbefale mig med det samme?« sagde Rammel tøvende. »Eller skal jeg komme ind igen efter at have set Billederne?«

Han saa' spørgende paa Damerne.

»Aa, lad os faa det afgjort, Mama«, bad Olga. Hun vendte sig rask mod Rammel og sagde: »Ikke sandt, det er det Bedste?«

»En hurtig Afgørelse er man ofte bedst tjent med. Hvorfor sejgpine sig selv?« opmuntrede Rammel.

»Det har Moder gjort hele sit Liv«, sagde Olga.

»En Advarsel for Dem, Frøken. Tiden kræver sluttede, faste Karakterer; de flyde oven paa, de andre gaa til Bunds.« Rammel var atter højtidelig.

»Hører Du, Mama?« Olga blev ivrigere og ivrigere, hendes Kinder fik en fin Rødme, Øjnene en straalende Glans.

»De vil tage Dem ud paa Scenen«, sagde Rammel høfligt komplimenterende. »Jeg er sikker derpaa. Naa, altsaa — jeg gaar oven paa, og naar jeg atter kommer ned, saa maa Loddet være kastet.« Han talte langsomt og afmaalt, som fremsagde han en Besværgelsesformular. Tonefaldet gjorde den forønskede Virkning paa Fru Berger, hun nikkede bekræftende.

»Kun endnu et Ord«, sagde hun med lidt Forlegenhed. »Hvor meget tror De, Olga kan oppebære — fortjene — De forstaar nok, at —«

»Gagen retter sig efter Talentet. Jeg paatager mig i alle Tilfælde til næste Saison at skaffe Frøken Olga 800 Kroner, gør hun megen Lykke, 2 à 3000 Kroner«, sagde Rammel meget bestemt.

»Saameget!« udbød begge Damerne.

»Skulde det blive en stor Succes«, fortsatte Rammel, »forlanger vi 4 à 5000 Kroner. Den gode Hr. Direktør skal ikke faa Lov til at slippe med Smaapenge.«

Efter at have affyret denne Slutningssalve gik Rammel velfornøjet op paa Kvistværelset; han var fuldstændig vis paa Sejren.

Han saa' paa Emils Kristushoveder. Det ene var værre end det andet. Jo flere han malede, jo slettere blev de; men Rammel roste dem allesammen. Vel var det rigtigt, at der var en Tilbagegang i det Ideale, men det maatte være Gregersens Skyld; hvor den Kritiker lagde sin klamme Haand, efterlod den Mærke. Emil skulde ikke høre efter Gregersen, men helst undgaa ham og alene slutte sig til Rammel. Han skulde gennem sine Forbindelser i Journalistiken skaffe Emil en Position.

Saa gik Rammel atter ned til Damerne.

Emil blev staaende uden for sin Dør og lyttede. Hvad mon det blev til?

Emil hørte Rammel komme ud; han bøjede sig forsigtigt ud over Rækværket og saa', at Rammel stod med Olgas Hænder i sine og stirrede hende ind i Øjnene.

Var det Rammels Ansigt, han kunde slet ikke genkende det?

Nu saa' han Rammel bøje sig frem og Olga flygte med et lille Skrig; hun smækkede Døren haardt i efter sig.

Hvad var dog det? Havde Rammel villet kysse hans Søster?

Fortumlet og forfærdet ravede Emil igen ind paa sit Kammer.

Han havde altid troet paa det Gode i Verden; men nu? Han havde ikke set fejl. Rammel var en Skurk, en Bedrager.

Den gamle Petersen kom ravende ind til ham. Det tynde Haar dækkede kun sparsomt den blanke Isse, Øjnene var svømmende og rødkantede, den indfaldne Mund uhyggelig tom.

»Lille Emil ser slet ikke ind til mig i Dag«, lallede den Gamle. »Emil ogsaa ond. Hvad for en Smed — Emil græder?«

»Vist ikke, De har Syner«, svarede Emil uvilligt.

»Ja, det har jeg, ved Gud i Himlen, jeg har Dem! Emil gnaven i Ansigtet?«

»Lad være med at tage Guds Navn forfængeligt«, sagde Emil, »det har jeg jo ofte nok bedt Dem om.«

»Er Gud maaske ikke i Himlen, og hans General-kvartermester, min elskede Søn, nede i Stuen?« lallede den gamle Mand.

»Nu har De igen drukket, Hr. Petersen, saa bryder jeg mig ikke om at tale med Dem, véd De nok. De havde dog lovet mig, bestemt lovet mig —«

Den gamle Mand ravede frem til Staffeliets, fikserede Billedet og sagde: Rum og Brændevin dulmer alle Smerter, dersom han der —«

Emil rev Billedet til sig. »Gamle Forbryder«, raabte han rasende, »ind med Dem! Hvad har De her at gøre? — Gaa nu i Seng, Hr. Petersen.«

»Tør ikke, Herman kommer og ser efter. Hu! Herman er slem mod sin gamle Fader.«

»De maa ikke drikke, Hr. Petersen.«

»Ikke drikke«, lallede Petersen, medens Emil slæbte af med ham, »ikke drikke! Men saa kunde jeg jo slet ikke leve. Hvad skulde jeg saa leve af? Hvordan skulde jeg saa faa Vejret? Aa, hvor det er dejligt at drikke! Saa oplever jeg igen hele min glade Ungdom, da Herman var en dejlig stor og stærk Dreng, da jeg endnu havde en Kone. Men hun løb bort og Herman blev Gøgler, og saa gav jeg mig til at drikke, for at glemme, glemme det Altsammen. Og nu tager han Flasken fra mig. Hvem giver ham Lov til det? Jeg køber for mine egne Penge. Dem har han endnu ikke faaet listet fra mig, endnu ikke; han faar dem heller ikke. Gør han vel, Emil, lille, rare Emil? Aa, havde man bare saadan en Søn, saa, nichts mer med Brændevin, kun en halv Bayer. Hvad skal det være? En halv Bayer? Den kunde gøre godt.«

Den gamle Mand bøjede sig for at tage ind under Sengen, men tabte Ligevægten og faldt over i Sengen. Emil kastede et Tæppe over ham og gik tilbage til sit eget Kammer. Gennem den tynde Væg hørte han endnu længe den Gamle der inde snakke med sig selv.

Emil saa' ud ad Vinduet over det lave Plankeværk og ned i Katholikernes store Gaardsplads. Mørke Skikkelser med skinnende hvide Hovedlin og Halskraver

listede fra Kollegiet over til Kapellet. Det var Søstrene af Sct. Josefs Orden, der gik til Ave maria. De tog sig helt spøgelseagtige ud; en for en kom de frem fra den store Bygnings Slagskygge og ligesom svævede over den store, grusbelagte Plads og forsvandt saa gennem den lille Dør der ovre i Hjørnet. Hver Gang, Døren blev aabnet, faldt en lang Lysstribe ud over den øde Plads. Emil syntes, det var store Natsværmere, der svævede der ovre bag det lave Plankeværk. Mon alle disse Natsværmere en Gang som Sommerfugle havde brændt Vingerne i Lyset? Hvorfor flagrede de ellers nu om der ovre i den store, skumle Bygning og over den øde Gaardsplads?

Den gamle Petersen vedblev at snakke med sig selv. Emil kunde ikke længer udholde Ensomheden og de knugende Tanker; han gik ned til Plejemoderen.

Det store, om Dagen skumle Værelse blev om Aftenen, naar Lampen var tændt, helt hyggeligt. Saa sad Fru Berger ikke længer ved Vinduet bøjet over det evindelige Knipleri men i Sofaen og læste højt, medens Emil og Olga sad paa hver sin Side af Bordet og hørte efter. Saaledes havde de tilbragt mange, mange stille Aftener, saa vel ovre i den jyske Præstegaard som her. Men i Aften læste Fru Berger ikke, og mod Sædvane havde Olga intet Arbejde i Hænderne.

»Er den gamle Petersen meget syg i Aften?« spurgte Fru Berger. »Vi hørte et Fald der oppe.«

Emil fortalte, hvad der var passeret.

»Den stakkels Mand«, sagde Fru Berger, »han har lidt Skibbrud. Man taber Alt og til sidst sig selv, naar man gaar paa egne Veje og ikke følger Vor Herre efter.«

De to Unge svarede ikke, hver af dem havde sine egne Tanker.

»Maatte han dog komme til Erkendelse af sin store Synd«, vedblev Fru Berger, »komme til at se, hvor dybt han nedværdiger sig selv og ham, i hvis Billed han er skabt.«

»Jeg tror, han befinder sig meget vel, naar han er beruset«, sagde Emil lidt haardt. »Det er nu hans Fornøjelse.«

Fru Berger saa' overrasket op, hendes bekymrede Blik dvælede længe paa Plejesønnen, saa sagde hun:

»Saa længe vi synde, føler vi ingen Utilfredshed, den kommer først, naar vi begynder at aflægge Synden.«

Atter en lang, trykkende Tavshed.

»Jeg kender ikke mit Hjem i Aften«, begyndte Fru Berger saa igen. »Saaledes har vi aldrig haft det med hinanden.«

Det er Hr. Rammels Skyld, vilde Emil svare, men han tvang sig til at sige: »Ja, hvis er Skylden?«

»Det maa jo være Eders, Børn.«

»Ikke min«, sagde Emil hurtigt.

»Heller ikke min«, forsikrede Olga.

»Altsaa min«, sagde Fru Berger. »Læg Mærke til én Ting, Børn: den, der undskylder sig, anklager sig selv.«

»Jeg har Intet at undskylde«, sagde Emil hurtigt, »det maa være Olga.«

»Jeg har Intet at fortryde«, svarede Olga.

»Hvad bebrejder Du Olga?« spurgte Fru Berger.

»Mangel paa Fortrolighed«, svarede Emil lavmælt.

»Men Du har jo selv billiget, at hun gik til Theatret.«

»Aa, det er heller ikke det, ikke saa meget det.« Han standsede og søgte efter Ord.

»Men hvad er det da, Emil?« spurgte Fru Berger bekymret.

»Jeg kan ikke sige det, vil ikke sige det. Spørg selv Olga, om Alt er imellem os som før.«

»Véd Du, hvad han mener?« sagde Moderen til Olga.

»Nej«, svarede hun haardt og bestemt. »Jeg véd kun, at jeg ikke er noget Barn længer, at —« Graaden kvalte hendes Stemme.

»Du véd det godt, Olga«, raabte Emil helt ude af sig selv.

»Men Du er jo fra Forstanden, Emil«, sagde Fru Berger. »Her er jo Intet sket, det er kun Dig selv, der Dag for Dag bliver mere tungsindig. Du maa jo slet ikke længer have Tillid til Gud.«

»Til Gud!« sagde Emil næsten haanligt.

»Barn, Barn!« udbrød Fru Berger, medens Olga opløst i Graad ilede ud af Stuen.

Emil lod Hovedet hvile i Moderens Favn; han svarede hende ikke paa alle hendes Spørgsmaal. Til hvad Nytte ogsaa? Slangen var jo trængt ind i deres Paradis, og han kunde ikke drive den ud igen.

VII.

Da Rammel som Student var kommen til Kjøbenhavn, havde han maattet tage til Takke med et Tagkammer. Forældrenes Haab om, at han skulde faa Regensen eller et af Kollegierne, var slaaet fejl. Hans Afgangseksamen fra Latinskolen var ikke af den Beskaffenhed, at han kunde gøre Fordring paa Begunstigelser.

Men det brød Rammel sig heller ikke om, han skulde nok skaffe sig, hvad han behøvede.

Ved Hjælp af en tidlig udviklet Reflektionsevne, en vis Skrivefærdighed og en uhyre Tro paa sig selv fandt han straks Optagelse i Pressen, først i Skillingsbladene, saa i de større, til sidst i de største og fineste Organer.

Hans Causerier var en Blanding af den friske Umiddelbarhed, han havde ført med sig fra Provinsen, og en ret træffende, altid indirekte, Ondskabsfuldhed.

Denne Maner førte ham hurtigt til at dialogisere sine Iagttagelser, og herved blev han ganske naturligt ført ind paa at skrive moderne Lystspil.

Han var, efterhaanden som han tjente Penge, flyttet ned ad fra Kvisten; da han fik det første større Honorar for sin første Enakter, tog han Stade i en elegant første Sals Lejlighed, og da hans næste Stykke, et treakts Lystspil, blev antaget til Opførelse, flyttede

han hen i et Hotel. En moderne Forfatter kunde ikke bo privat, mente han.

Men Rammel havde ogsaa lagt sig nogle meget kostbare Vaner til, og en betydelig Gæld havde han hobet op om sig. Nu kunde han ikke længer betale Hotellejligheden.

Saa blev han sagt op, eller rettere, uden Ceremonier sat paa Porten.

En Nat, da han som sædvanlig kom hjem henimod Morgenstunden, vilde Portieren ikke lukke ham ind. Hr. Rammel skulde næste Morgen faa sit Tøj sendt under den Adresse, han maatte opgive; her vilde man ikke længer beholde ham.

Alle Forsøg paa med gyldne Løfter at lokke Portieren til Utroskab mod Værtens Ordre lykkedes ikke. Saa trykkede Rammel Cylinderen ned i Panden og vandrede filosofisk med begge Hænder i Frakkelommerne og Stokken som en Kommandostav i Armen om i Gaderne. Han bildte sig ind, at han studerede Kjøbenhavn ved Morgen; men han saa' og hørte Intet, dels fordi der paa den Tid af Døgnet Intet passerer, dels ogsaa fordi han var søvnig og træt og længtes inderligt efter en god Seng.

Trods al Rammels Foragt for det dagligdags Spidsborgerlige, elskede han dog sin Seng og vilde nødig undvære den. Han plejede at sige, at Behaget ved en god Seng var det Eneste, han havde tilfælles med Idioterne.

Omsider blev saa en Kafé i Nærheden af Jernbanegade aabnet. Enkelte Rejsende, der skulde med Morgentogene, søgte netop denne Restaurant for at faa Kaffe. Rammel syntes at erindre, at han en Aften efter en *Première* paa »Dagmar« havde været der inde med Forfatteren og nogle af Skuespillerne, og han syntes ogsaa at erindre, at Opvarteren var flink, en af

disse rigtig drevne Kjøbenhavnere, som han satte saa stor Pris paa. Han maatte forsøge, om det ikke forholdt sig saaledes. Han stak Hovedet ind ad Døren. I det forreste Værelse var der Ingen.

»Hallo!« raabte han.

En Opvarter med Arbejdsforklæde paa stak be-sindigt Hovedet frem fra det andet Værelse.

»Er her Nogen?« spurgte han.

»Har De Kaffe?« Rammel traadte inden for og blev staaende midt i Værelset med Hatten paa Hovedet, Hænderne i Lommen og Stokken skuldret. Opvarteren kom langsomt frem og mønstrede i Graalysen sin Gæst

Pludselig rev han Forklædet af, bukkede paa det allerforbindtligste og sagde:

»Er det ikke Hr. Rammel, tør jeg spørge?«

»Jo, det er mig.«

Arbejdsforklædet forsvandt øjeblikkelig under en Stol.

»Hvad befaler Hr. Rammel?«

Hele Opvartermaneren og Jargonen var komne frem som ved et Trylleslag.

Rammel puffede ham med sin ene Skulder hen mod Glasdøren, der førte ud til Gaden.

»Lad mig se rigtig paa Dem«, sagde han, »jeg synes, jeg har set Dem før?«

»Ja, den Aften, De véd nok, Hr. Rammel.«

»Det er rigtigt, nu husker jeg det.« Rammel optraadte halvt fortroligt og talte nedladende.

»Men saa har De aldrig været her senere, Hr. Rammel, og vi vilde dog saa gerne —«

»Hvad vilde De gerne?«

»Have Dem til Gæst. Hr. Clemmensen vilde sætte Pris derpaa. Vi har saamænd talt om Dem,«

»Hvem? De og Clemmensen?« smaale Rammel.

»Netop, Hr. Forfatter.«

»Meget forbunden.« Rammel lettede lidt paa Hatten.

»Ja, Hr. Rammel maa nu ikke gøre Grin med os, men kunde vi skabe en literær Kafé her, og det kunde vi jo, dersom Hr. Rammel flyttede herhen med sine Venner, saa —«

»Vil Hr. Clemmensen have os i Pensionat?« spurgte Rammel opmærksom.

»Nej, vi har slet ikke Pensionat«, oplyste den Anden, »men dem er der mange af her i Ejendommen, hele seks, tror jeg.«

Rammel lod, som om det var ham den ligegyldigste Sag af Verden. Opvarteren, der dog havde en Fornemmelse af, at her var Bid, vedblev at tilbyde. Vilde Hr. Rammel tage Pensionat hos Fru Lynge, kunde han jo spise sin Frokost og Middag i Kaféen til en billig Abonnementspris og faa alt Udenoms besørget; de havde baade Karl og Bydreng. Om han ikke maatte løbe oven paa og spørge, om der var nogen Plads ledig hos Fru Lynge, hun havde det fineste af Pensionaterne?«

»Hvad mener De med det Udenoms?« sagde Rammel.

»Hr. Rammel forstaar mig nok«, fniste Opvarteren.

»De maa udtrykke Dem tydeligere, min gode Ven«, sagde Rammel fornemt.

»Jeg mener saadan give og tage imod Besked, besørge smaa Billetter, der ikke kan befordres med Posten, og alt saadan Noget, som vi Herrer kalder Udenoms.«

»De er nok en dreven En, De — hvad?«

»Indfødt Kjøbenhavnerv«, svarede Opvarteren med Selvfølelse.

»Hvad hedder De?«

»Henrik.«

»Saa skulde det være for Navnets Skyld, jeg tog Dem i Tjeneste.«

»Det kunde jo nok hænde, at Hr. Rammel fik Fornøjelse af det«, grinede den Anden. »Jeg véd nok, hvorledes den skal skæres, jeg har set Olaf Poulsen i den Figur. Jeg havde nemlig selv en Gang Lyst til Gøgleriet, men saa blev jeg dog ved Professionen, det betaler sig nok saa godt.«

»Vist meget bedre — for Dem«, sagde Rammel.

Opvarteren forstod ikke Spydigheden og fortsatte: »Javist, og saa har man ikke disse vigtige Journalister at trækkes med, for dem kan jo Ingen gøre til pas. Gud bevares, hvor de høvler de ulykkelige Skuespilere af! Maa jeg saa løbe oven paa og se efter?«

Rammel gjorde endnu Indvendinger. Han kendte ikke Køkkenet og Vinen i denne Kafé; her kom vist for mange af dem ovre fra »Dagmar«, det kunde genere ham. Omsider tillod han dog naadigst Opvarteren at forhøre paa 2. Sal.

Under hele Samtalen var Rammel bleven staaende midt paa Gulvet, som om det slet ikke var hans Hensigt at blive; næppe var Opvarteren ude af Døren, før han træt og udmattet sank ned i en Sofa.

Opvarteren kom snart tilbage.

Jo, Fru Lynge havde 2 af de bedste Værelser ledige, med en storartet Udsigt ned ad Boulevarden og over til Tivoli og Amager. Hun vilde bestemt blive »sprøjtende« glad, om Hr. Rammel vilde leje hos hende.

Saa bestemte Rammel sig til at blive med det samme. Kom han tilbage til sit Hotel, endte det naturligvis med, at man ikke vilde give slip paa ham. Det kunde Opvarteren saa udmærket forstaa. Saa fik

Rammel Kaffe og friskt Wienerbrød; han spiste hele 6 Stykker.

»Det tager nok paa Kroppen, dette Digteri?« sagde Opvarteren.

»Ja, vi Forfattere er jo ogsaa Mennesker, vi kan ikke leve af vore Ideer alene. Det var altsaa paa 2. Sal?« Rammel gik mod Døren.

Opvarteren saa' spørgende paa ham. »Vi begynder altsaa straks med dette?« Han førte Pegefingeren som en Streg gennem Luften.

»Er De ikke bleven min Bankier?« spurgte Rammel godmodigt smilende.

»Jo—o, og jeg takker tusinde Gange«, svarede Opvarteren med et fjollet Smil.

»Naa, saa er det godt.« Dermed gik Rammel op ad Trappen.

Hr. og Fru Lynge var komne ud af Sengene i en Fart, da deres Pige, Gurre, havde meddelt, at der nede i Kaféen var en fin Herre, der vilde leje Værelser her oppe.

Hvad er det for én? havde den besindige Hr. Lynge spurgt? Og Gurre havde svaret, at Opvarteren havde sagt, det var Forfatteren Rammel.

Den Meddelelse havde bragt Fru Lynge i Fyr og Flamme. Den berømte Digter var netop noget for deres Pensionat. Under Paaklædningen udviklede Lynge sine Betænkeligheder. Disse Digtere, mente han, var farlige Personer, de betalte nok aldrig.

»Du er dum, Ole, det kommer af, at Du er født i Holstebro«, svarede Fruen afvisende.

»Tror Du, at I fra Struer har bedre Forstand?« riposterede Lynge.

»Vi er ikke flyttede til Kjøbenhavn for at suge paa Labben«, mente Fruen; »vi skal tjene lidt, saaledes at vi har Hus og Kost deraf, men vi skal ogsaa

leve et aandeligt Liv. Men det er Noget, Du ikke forstaar Dig paa, Ole.«

»Lige saa meget som Du, Bolette.«

»Husk, min Fader var Kaptajn.«

»Det vil sige Skipper«, bemærkede den stædige Lynge sindigt.

»Medens din kun var Værtshusholder i en lille Gade.« Fruen fik Kjolen paa.

»Men han ha'de Grunkerne, Mutter.«

»Tal ikke til mig, Lynge, Du »ereterer« mig med alle dine »Situationer«,« Fru Bolette fo'r som en Stormvind ud ad Døren.

Rammel kom i det samme op ad Trappen, og Fruen blev straks »sterbens forlibt«, fortalte hun senere sin Mand, i den Elegance, der var over den Herre.

»Og Pengene?« vedblev den udholdende Lynge; han havde Kassen og førte Regnskabet.

»Betaler han hver halve Maaned forud.«

»Nej, stop nu lidt«, protesterede Lynge.

»Det gør alle noble Herrer«, forsikrede Fruen og gik sin Vej.

Hr. Lynge kløede sig i Hovedet, han syntes nu ikke, det var saa meget »naabelt« endda; men han gjorde gode Miner til slet Spil. Bolette vilde have Digteren, og saa maatte Ole give efter, det var han saa vant til.

Rammel gik straks i Seng, han havde studeret hele Natten, betroede han Fruen; nu ønskede han at sove, men skulde vækkes Kl. 12 til Frokost.

Hvad Hr. Rammel ønskede til Frokost? vilde Fruen gerne have at vide.

Han spiste i Kaféen.

Det gjorde Fruen inderlig ondt, hun troede, at Hr. Digteren ogsaa vilde have Kosten hos hende.

»Saa deler jeg mig«, sagde Rammel, »snart spiser jeg hos Dem, snart i Kaféen. Det er et Arrangement, jeg godt kan gaa med til.«

Fru Lynge takkede, fordi Hr. Rammel vilde gøre hende den Ære at dele sig; hun skulde nok konkurrere med Held med dem dernede.

Det haabede Rammel ogsaa.

Dermed gik Fru Lynge.

Vel tilpas strakte Rammel sig i Sengen, og da han vaagnede, var han atter saa frisk som en Fisk i Vandet.

Af flere Grunde var han vel tilfreds med mod sin Vilje at være kommen bort fra Hotellet. Nu var han foreløbig fri for den paatrængende Værts idelige Prellerier — at Manden vilde have sine Penge, ansaa Rammel for Prelleri — han havde erhvervet sig et Par nye Beundrere, der kunde være ham til Nytte. Fru Lynge vilde næppe kræve ham for strængt, og han, Gavtyven der nede, var henrykt over at kunne faa Lov til at lægge ud for Forfatteren. Han havde aabenbart faaet sine Køer flyttede til nye og bedre Græsgange. Skæbnen, eller hvad det nu var, der tumlede om med Menneskeheden, havde atter taget sig af ham og ført ham derhen, hvor der var godt at være.

Om han havde lagt sit Hoved i Blød et helt Døgn igennem, kunde han ikke have fundet paa noget Bedre end det, der nu var sket.

Værelserne var store og elegante. Naturligvis var det, som i alle nye Huse, kun Stuk Altsammen; ham kunde al denne Uægthed ikke vildlede, dertil var han en alt for opmærksom lagttager. Men det tog sig nu alligevel godt ud. Den brede Trappe med de dekorerede Glasruder paa Reposen havde behaget ham, det høje Panel i Værelserne og det stærkt ornamenterede

Loft ligeledes. Det tog sig ud og var en passende Ramme om en ung Levemand og Skønaand.

Hans Venner vilde misunde ham nu mere end nogen Sinde, og det var ham ret behageligt. Det Eneste, han var utilfreds med, var, at Soveværelset laa foran Dagligstuen. Fru Lynge maatte anbringe et Tæppe eller en spansk Væg, der kunde skjule Sengen og danne et Forværelse, hvilket sidste han satte særlig Pris paa.

Det Bedste ved Pensionatet var dog dets Ugenert-hed. Her vilde Olga have færre Betænkeligheder ved at komme til ham; et Hotel virkede altid afskrækkende paa unge Piger.

Her, i et privat Hjem, kunde han lettere gøre hende tryk.

Han havde gaaet for raskt paa, da han forsøgte at kysse hende. Den lille Tosse var bleven skræmmet, og Skrækken sad hende endnu i Blodet.

Han vidste jo, at man maatte rykke langsomt, overordentlig langsomt frem; han havde selv beskrevet Fremgangsmaaden i et af sine Lystspil. De Kvinder, mod hvem et coup de main lykkedes, var snart talte. Alle de andre var som Fæstninger, der først maatte belejres, før man turde skride til Storm med Haab om et lykkeligt Resultat.

Alt det vidste han, og dog handlede han lige stik imod sin Erfaring.

Det maatte være Fantasien, der hos ham var stærkere end Forstanden, hvilket jo for Resten var ganske forklarligt hos en Forfatter.

Nu vilde han se endnu et Par Dage an; kom Olga saa ikke, maatte Mab agere Lokkedue. Han vilde læse med dem begge paa samme Tid, senere med Olga alene. Men nu maatte der handles hurtigt og energisk. Havde først Debuten fundet Sted, kunde

han skyde en hvid Pind efter den lille Agerhøne, hun vilde da smutte fra ham.

Nej, før Debuten, før Debuten.

Saaledes ordnede og planlagde Rammel sit Angreb.

Pigen i Pensionatet kom ind for at se, om det brændte i Kakkelovnen; det var et fyldigt, velskabt Pigebarn med friske Kinder og et tæt, rødbrunt Haar, der var sat op i en stor Knude midt paa Baghovedet.

»Her er ikke videre varmt«, sagde hun idet hun lagde sig paa Knæ og pustede til Ilden. Rammel saa' paa hendes kraftige, hvide Arme, det smidige Sving i Ryggen og det fyldige Parti, der afsluttede den. Hvor havde han dog haft sine Øjne, at han ikke straks havde beundret al denne friske Fyldighed?

»Har De været her længe?« spurgte Rammel for at indlede en Samtale.

»Ja.«

»Hvor længe?«

»Siden November.«

»Og det kalder De længe?«

»Fru Lynge skifter hver Maaned, somme Tider to Gange om Maaneden. I et Pensionat kan en Pige ikke holde det ud længer.« Hun pustede kraftigt til Ilden.

»Naa. men De?«

»Jeg vil holde det ud.«

»Saa, hvorfor det?«

Hun drejede Hovedet om mod Rammel og sagde: »Fordi jeg vil. Kan De ikke forstaa det?«

Hvad mente hun? Var det en Erklæring til ham?

»De har altsaa en særlig Grund til at ville blive?«

»Det er netop det, jeg har.« Hun vedblev at puste.

Det er jo ikke til at tage fejl af, tænkte Rammel, hun er bleven charmeret i Dig.

»Og denne Grund?» sagde han langsomt og tøvende.

Hun rejste sig op, saa' bestemt paa ham og svarede: »Det fortæller jeg ikke til Dem.« Rammel blev usikker. Var hun dreven eller kun en Tosse?

»Kender De Kjøbenhavn?» Han vidste i Øjeblikket ikke, hvad han skulde sige.

»Jo, det kan De tro; ogsaa Herrerne i Kjøbenhavn, især dem i Pensionaterne, de er slemme.«

»Og saa vil De dog tjene i et Pensionat«, vedblev Rammel.

»Netop. Jeg er ikke bange for det Værste, skal jeg sige Dem, og saa tjener man gode Penge i saadan en Anstalt.«

Nu vidste Rammel hverken ud eller ind, Pigens Tale tydede paa Et, hendes Holdning og Miner paa det stik Modsatte.

»Jeg synes, man kalder Dem Gurre?» fortsatte han Samtalen; han maatte se at komme til Klarhed.

»Det er Fru Lynge, der er saa vittig; jeg er døbt Gurilda; De kender for Resten min Fader.«

»Saa —?»

»Lassen-Petersen, ogsaa kaldet Pistolen«, sagde Gurilda med Humør.

»Er det Deres Fader? Se, se!«

»Og nu skal han jo igen op og gøgle, og min Fru Moder med, fortalte han mig, sidst jeg var hjemme og se til dem. Det er jo Dem, der skaffer dem Roller?»

»Vil De ikke have en med?» spurgte Rammel og tog Gurildas Haand.

»Væk fra Fadet!« sagde hun og slog ham over Fingerspidserne. »Havde jeg villet gøgle, var det sket

for længe siden. Jeg var næppe konfirmeret, før Fader vilde have mig med ved et omrejsende Selskab; men det skal vi dog ikke have Noget af.«

»De interesserer Dem ikke for Kunsten?« sagde Rammel betydelig afkølet.

»Jo, jeg ser gerne god Komedie, men saadan Noget, som det Fader laver, Gud fri mig! Og saa trække om i Smaabyerne og blive grint a', nej, Tak for mig!«

»De vil virkelig hellere tjene som Pige?« spurgte Rammel forbavset.

»Det ser De jo, det er da mere respektabelt, og dygtige Tjenestepiger er der ikke mange af«, sagde Gurilda.

»Hvem har givet Dem det Syn paa Sagerne?« Rammel slog over i sin sædvanlige ironiserende Tone.

»Min Moder. De kan tro, hun døjede noget, før Vorherre tog hende.«

»Var Deres Fader slem imod hende?«

»Aa, det vil jeg ikke sige. Han er jo rigtignok kun god mod En — sig selv. Men hun følte Skammen ved at være en daarlig Skuespillerinde, der blev gjort Grin med, og dog tvang han hende til at blive ved, lige til hun styrtede under det.«

»Det var vel for Gagens Skyld?« mente Rammel.

»Pyt, de 50 Kroner om Maaneden, der blev givet hende af Naade og Barmhjertighed, og som hun aldrig saa' en Øre af!«

»Fik hun ikke Gagen?« afbrød Rammel.

»Jo, men Fader tog den; hvad kunde det saa nytte hende, den stakkels Moder. Nej Tak, trælle for Mandfolkene, det skal vi ikke have noget af.« Gurilda tog Thebakken og vilde gaa.

»Og De vil hellere være Tjenestepige end Skuespillerinde?« sagde Rammel oprigtig beundrende.

»Synes De ikke, det er mere fornuftigt og nok saa hæderligt?»

»Sæt nu, De kunde blive en stor Skuespillerinde.« Rammel stillede sig op mellem hende og Døren.

»Det er dermed, min Fader har lokket saa mange unge Piger til Theatret. Paa den Løgn har han faaet sin tredie Kone, det stakkels lille Fæ. Nu sidder hun der ude og græder.«

Dermed puffede hun Rammel til Side og gik med Bakken højt hævet. I Døren vendte hun sig om og sagde:

»Var der ellers Noget, De vilde, Hr. Rammel?»

Døren faldt til, og Rammel maatte indrømme, at han havde lidt et Nederlag.

Hvor Kvinderne dog var uberegnelige, aldrig vidste man, hvor man havde dem, eller hvad de egentlig vilde.

At hun absolut vilde være Tjenestepige, troede han nu ikke paa. Hun maatte have andre Planer.

Rammel tog sin Spaserepels paa, trykkede Cyllinderen lidt ned i Panden og tændte en Cigaret. Klokken var henved tre, den Tid, da han plejede at vise sig paa Asfalten.

Langsomt drev han over Torvet, rystede let paa Hovedet til et Par holdende Droskekuske, der ærbødigt tog Kasketterne af og spørgende 'saa' paa ham. I Dag var der ingen Tur. Et Par Skuespillere fra »Dagmar«, der kom fra Prøve, fik kun et naadigt Nik og et protegerende Smil; Rammel var i Færd med at knappe sine Handsker, saa kunde han ikke tage Hat-ten af. Den gamle Kone i Frederiksberggade fik sin 5-Øre, det fik hun hver Dag, og Rammel fik sit: »Gud velsigne Dem, Herre! Ogsaa til hende nikkede han naadigt nedladende. Hermed var alle Formaliteter be-sørgede; nu gik det ned ad Strøget med Hænderne

i Lommerne, Stokken ret op og ned og Blikket lige ud i Luften.

Da han kom til Amagertorv, blev der banket paa en af Ruderne i »Bodega«; Rammel skelede lidt til Siden; 5—6 nikkende og smilende Ansigter tittede op over det lille grønne Trækgardin. Rammel tog hurtigt Øjnene til sig. Hvilken Frækhed at banke paa Ruden ad ham. Det maatte være et rart Kompagni af Bøller, der kunde gaa saa langt ned i god Tone og Opdragelse.

Før han kunde slippe over til Østergade-Hjørnet, blev han dog taget i Armen og drejet rundt.

Bruttos ophedede Ansigt med de smaa, vandblaa Øjne saa' ind i hans.

»Hørte Du ikke, vi trommede paa Ruden? Forstod Du ikke, at det gjaldt Dig?«

»Det faldt mig virkelig ikke ind«, svarede Rammel meget fornemt.

»Vrøvl! Du er bleven saa bandsat fin i den senere Tid. Har Du faaet noget nyt Fjolseri antaget paa det Kongelige? For hos os bliver der ikke Noget af »Faldne Engle« med de to Fruentimmer og Kristendommen og alt det andet Sludder. Dinglefatter har opgivet det Hele.«

»Det er mig aldeles ligegyldigt«, svarede Rammel med udsøgt Nonchalance, skønt han var nær ved at tabe Mælet af Forfærdelse.

»Nu spiller Du Komedie«, sagde Brutto, »jeg kan se det paa dine Øjne, dem har Du ikke Kommando nok over.«

»Det er naturligvis en Røverhistorie, Du vil binde mig paa Ærmet?«

»Karbonade-Bi-bi fortæller den, han sætter Nyheden i Bladet i Aften.«

»Jeg skal absolut et Ærinde ned paa Østergade; men derefter kommer jeg tilbage; hold ham saa længe.« Rammel rev sig løs og slap over til det andet Fortov.

Nyheden havde angrebet ham stærkt, han maatte have Tid til at fatte sig.

Han anlagde atter sin Pansermine og gik langsomt ned mod Kongens Nytorv.

Det var naturligvis Fru Glimmer, der havde faaet Ægidius overtalt til at opgive Stykket. Hun havde hørt, at han interesserede sig for Olga Berger — formentlig havde Mab sladret af Skole — og nu vilde Fruen forpurre hendes Debut og samtidig ydmyge ham.

De var altsaa nu blevne Dødsfjender efter at have været saa gode Venner.

Naa, det havde han oplevet før, og det vilde aldeles ikke genere ham, dersom hun ikke havde ladet sin Hævn gaa ud over hans Forfatterskab.

Men sit Forfatterskab maatte han forsvare med alle Midler, ethvert Forsvar var her tilladeligt. Men hvilket — hvilket Forsvar?

Hans Blik gled over Gaden til Menneskestrømmen paa den anden Side. Midt i Vrimlen fik han Øje paa en Mand med Guld-pincenez, en jovial og selvtilfreds Mine, kraftig Ansigtssfarve og Korpus og en lidt rulende Gang. Manden, der drev langsomt med Menneskestrømmen, saa' ud til at have god Tid og godt Humør, i det mindste standsede han nu og da, saa' sig om efter en eller anden forbigaaende mærkbar Personlighed og smilede let. Et eller Andet hos Vedkommende havde tydeligt nok moret ham.

Han mindede en Del om en Borsmand, der havde foretaget heldige Spekulationer og derfor ser paa Verden med godt Humør og sikker Tro paa, at der er endnu mere at tjene.

»Min Redningsmand!« mumlede Rammel, skød over Gaden og hagede sig fast i den velvillige Mand.

»Godt jeg traf Dem, Hr. Direktør, jeg var netop paa Jagt efter Dem.«

»Efter mig?« sagde den Anden lidt overrasket.
»Er det ikke snarere Direktør Ægidius, De søger?«

»Foreløbig er det Dem«, sagde Rammel.

»Jeg kan næppe være Dem til Tjeneste med Noget«, mente Manden, som slet ikke længer saa' elskværdig ud.

»Det er ikke Penge.«

»Ikke. Naa, det er vel næppe et Stykke?«

»Jo, netop.«

»Til mit Theater?« sagde den Anden glad.

»En lille Bagatel, men en ret morsom Bagatel«, henkastede Rammel.

Direktøren fik pludselig sit velvillige Smil tilbage

»Se, se! Det var en behagelig Overraskelse. De vil skrive for mit Theater?«

»Har skrevet. Men, som sagt, kun en Bagatel.«

»Har De spist Frokost? Eller skal vi gaa hen til Fugman?« spurgte Direktøren.

»Jeg har spist Frokost«, svarede Rammel; »men vi kan jo gaa hen i Bodega og drikke et Glas Vin, og faa den lille Affære afgjort,«

»Har De Manuskriptet hos Dem?« spurgte Direktøren forsigtig.

»Nej, jeg vilde først tale med Dem —«

»Om et Forskud?« afbrød Direktøren. »Det er til Tjeneste, saa snart jeg har Manuskriptet i Hænde.«

»Der er slet ikke Tale om Penge — foreløbig. Vi maa først vide, om det kan opføres, om De vil opføre det.«

»Et Stykke af Dem er antaget paa Forhaand«, sagde Direktøren og slog med sin Stok paa Asfalten.
»Nu er den Sag afgjort.«

I Bodega trak de To sig tilbage til det inderste Rum. Den glade Sværm fra Bordet ved Vinduet var dog straks tilstede.

»Naa, har Du sundet Dig paa den Nyhed, Rammel?« begyndte Brutto. »Det var en slem Nyhed, min Ven.«

»Og derfor til stor Glæde for Jer Allesammen«, mente Rammel.

»Vil Du ikke høre, hvad »Karbonaden« har at meddele?« fortsatte Brutto ivrigt.

»Skal vi to« — Direktøren pointerede stærkt — »drikke et Glas Rødvin sammen, Hr. Rammel?«

»Ja, helst Rødvin«, sagde Rammel.

»Det kunde aldrig falde mig ind at byde Dem andet. Burgunder?«

Rammel nikkede bekræftende.

»Naa, Hr. Brandt«, henvendte han sig til Journalisten, »hvad er det saa, De har at fortælle mig?«

Karbonade-Bi-bi eller, for Nemheds Skyld, blot »Karbonaden« fik Munden paa Gang.

Redaktør Glimmer havde oversat og bearbejdet et brilliant fransk Lystspil. Fruen havde Hovedrollen. Stykket var straks blevet antaget af Ægidius, Rollerne uddeltes i Aftes, og i Dag var der allerede Læseprøve. »Faldne Engle« var stillet i Bero indtil videre. »Karbonaden« havde det Altsammen fra Hr. Ægidius selv.

Rammel nippede til sin Rødvin og sagde: »Du gode Gud, hvor alt dette er mig ligegyldigt!«

Alle gjorde store Øjne, det Resultat havde man ikke ventet sig.

Som om ingen Andre end Direktøren var tilstede, sagde han derpaa til denne:

»Ja, ser De, kære Direktør, mit lille Stykke er kun et Par pikante Situationer i Revymaneren; men det mangler et Par Brandere, nogle Slagord. En af deres sædvanlige Forfattere kan vel proppe en halv Snes saadanne Ting ind i Teksten. Jeg har gjort Plads dertil.«

»Det skal vi let faa arrangeret«, svarede Direktøren.

»De og Deres literære Venner«, fortsatte Rammel skødesløst, »har jo Forfarenhed i de Sager. For mig ligger Slang og Brandere noget fjernt.«

»Har Du skrevet en Revy?« spurgte Brutto.

»Som Du hører. Men for Resten kommer det ikke Dig ved.«

»Den er vist onskabsfuld«, mente Brutto.

»Tror Du?«

»Hvem skal spille i Stykket?« spurgte Direktøren.

»Hovedrollen spilles af en Dame«, sagde Rammel.

»Udmærket! Der faar vi nok fat paa en Guld-aare. Vil de andre Herrer have et Glas Rødvin med?« henvendte Direktøren sig til Selskabet.

»Men er det Alvor med Rammel?« raabte Alle i Munden paa hverandre.

Direktøren saa' sig godmodigt overlegen om i Kredsen og svarede:

»Det hører De jo. Stykket er antaget, og det bliver noget helt Nyt. Opvarter!« Han pegede paa Glassene med en Mine som en General, der sender friske Tropper i Ilden.

»Ja, helt Nyt«, bekræftede Rammel. »Jeg gaar helst i nye Støvler og med nye Handsker.«

»Men hvad drejer det sig da om?« spurgte Alle igen.

Gæsterne ved de andre Tønder lyttede efter.

»Det hedder »Bag Kulisserne«, begyndte Rammel langsomt og med Eftertryk paa hver Stavelse. »Egentlig handler det ikke om Noget. Det Hele er kun nogle Situationer mellem en Skuespillerinde, en Redaktør og en Forfatter, med nogle Bifigurer: Skuespillere, Skuespillerinder, aandrige Journalister« — Rammel saa' over til »Karbonaden« — »en Overopvarter, andre Opvartere og Folk fra Gaden. Hun souperer med sine Venner, han — Redaktøren mener jeg — med sine Veninder.«

Brutto sprang op.

»Er Du gal? Det er jo Noget, vi har oplevet«, raabte han.

»Har Du?«

»Du med. Det var jo Dig, der — i Royal. Naa, det bliver Skandale, du gode Gud, sikken en Skandale!« Brutto var ganske ude af sig selv.

»Du tager ganske fejl«, sagde Rammel, »jeg har ikke bestemte Personer for Øje.«

»Og det tror Du, Nogen tror paa? Ih, du al-mægtige Gud, sikken en Skandale! Den ulykkelige Glimmer. For det er naturligvis ham, der bliver gjort Grin med? Og hvad tror Du, Hel —«

»Jeg tror ikke, Du er rigtig klog«, afbrød Rammel indigneret. »Hvor tør Du understaa Dig til at forudsætte, at det er private Forhold, jeg sigter til? Tror Du, jeg er en Sjöfelist? Undskyld, mine Herrer, men naar Brutto glemmer al god Tone, ønsker jeg ikke at være i Selskab med ham. Maa jeg endnu en Gang forsikre de andre Herrer om, at mit lille Arbejde er en uskyldig, harmløs Spøg, der umuligt kan fornærme Nogen. Kom saa, Hr. Direktør.« Rammel lettede lidt paa Cylinderen og maalte den betuttede Brutto med et haanligt Blik.

»Hvad siger De om at spise til Middag hos mig?« sagde Direktøren. »Saa kan vi i Ro og Mag og ganske uforstyrrede —«

»Det var virkelig en Idé«, mente Rammel. »Man siger, De holder et udmærket Køkken. Men det er endnu for tidligt for mig.«

»Saa kører vi først en Tur ad Langelinje, det giver mig ogsaa Tid til at sende Bud efter mine Forfattere. De har vel ikke Noget imod, at vi bliver tre à fire?«

Rammel nikkede naadigt tilladende.

»Saa tillad mig at telefonere.«

»I kan bande paa, at det er en Hævn«, hviskede Brutto til de Andre. »Helene har forsmaaet ham og nu —« Stemmen sank til Hvisken.

De Andre nikkede bifaldende.

Rammel fikserede Selskabet med sit halvt velvilige, halvt ironiske Smil.

»Saa stoler jeg paa, at d'Herrer ikke paa Forhaand bagtaler mig for meget?« Han lettede paa Hatten og gik ud ad Døren.

»Fortæl hele Byen Alt, hvad I vil, Kinder«, sagde Direktøren, idet han gik. »Jo mere, jo bedre. Til Generalprøven og Premièren er d'Herrer mine Gæster.«

Saa kørte Vognen med den straalende glade Direktør og hans nye Forfatter.

»Den Direktør har dog altid Held med sig«, udbrød Brutto. Nu havde han faaet Luft. »Smider man ham ud fra Frelserens Taarn, falder han uskadt paa Benene og griner.«

»Ja, naturligvis, fra Frelserens Taarn kan det jo ikke være anderledes«, tillod »Karbonaden« sig at bemærke.

»Uh, hylede hele Selskabet, den var for slem!«

Saa styrtede de alle ud for hurtigst muligt at bringe Nyheden til Redaktionskontorerne og hvor de ellers havde Forbindelser.

Kun Brutto blev tilbage, ene med sin Whisky og sin Ærgrelse.

VIII.

Der var stor Staahej paa Edentheatret; Rollerne til et nyt Stykke var blevne uddelte. Det altid livlige Folkefærd, der bevæger sig bag Kulisserne, bliver endnu livligere, naar en Rolleuddeling forestaar.

Enhver haaber, at hans eller hendes Talent endelig skal vederfares Retfærdighed.

Ved Theatret tror Enhver, lige ned til Korister og Statister, at være mishandlede Talenter. Blot en eneste Rolle og Verden skal blive forbavset.

Men denne ene Rolle vil aldrig komme.

Direktøren, mener man, er en Dumrian, en fejg Karl, der ikke tør vove de unge Talenter og derfor stadig lader de gamle Udasede trave om i de store Roller. Havde han Mod og Forstand, tog han de nye Kræfter frem.

Og naar saa Uddelingen har fundet Sted, og alle de gamle Travere paa ny sendes i Ilden, hvilket Raseri bemægtiger sig saa ikke alle de Andre.

Atter tilsidesat, atter henvist til at vente. Naar, naar kommer »den favre Tid, vi vente saa saare?»

Der tales højt og der skumles lavt i Krogene; der bagtales og misundes. De, der slet ingen Rolle har faaet, er de skaansomste, de, der har faaet — efter deres egen Mening — daarlige Roller, de mest rasende.

»Nej, saa hellere være helt fri for at spille Komædie end være Ramme for Fru Glimmer og Hr. Brutto.

Paa Gange, Trapper og i Garderobeværelserne varieres i det Uendelige: »Hr. Direktør, er dette nu en Rolle? — Jeg la'er mig ikke bruge til Statist!« Og inde i Direktørværelset sidder han selv, Manden for det Hele, Selvherskeren over et halvt Hundrede Sjæle, og sukker: »Ja, vil Nogen vide, — Hvad det er at slide — Paa sit gode Huld og sit Humør, — Det kan han erfare — I en Time bare, — Naar han bli'er Theaterdirektør.«

»Næ, ser Du, Stoffer«, docerede Bels — de var i Arbejde med at gøre Scenen i Stand til Aftenforestillingen — »det er Vrøvl Altsammen. Nu har jeg gaaet og glædet mig til disse hersens Engle og saa: God Morgen, Stoffer, saa' Du Røgen?«

»Hvorfor bli'er det ikke til No'et?« spurgte Stoffer sindigt.

»Véd jeg det, Kammerat? men at der er Fruentimmerintriger med i Spillet, det kan Du drikke en højhælet Snaps paa.«

»Du si'er Noet, Bels, ska' vi ta' en?« Stoffer halede en stor, hvid Medicinsflaske frem af Lommen.

»Hvad for no'et, de klare Draaber? Tag Dig nu i Vare, Stoffer. En halv Bayer, lad gaa, det er rege-derligt, »men rent ud Brændevin —«

»Ja, men det er Akvavit«, gjorde Stoffer opmærksom paa.

»All right, Kammerat, men Du skulde alligevel holde Dig til Bayren. Tænk paa ham der inde« — Bels nikkede over mod Maskinmesteren — »det er Brændevin, ser Du.«

»Snuer han?« spurgte Stoffer.

»Du spør' saa underligt i Aften, Kammerat, hvad skulde han ellers bestille?«

»Og saa la'r han vos gaa og sli' i 'et. Det er jo nu vos, der er Maskinmestrene«, mente Stoffer.

»Paa det nær, at vi ikke har Gagen.«

»Ja, men den sku' vi ha'«, sagde Stoffer.

»Javel, Kammerat, se om Du kan faa den. Naa, nu maa Du røre Fingrene, for ellers bli'r vi ikke fær'ige i rette Tid. Kan Du høre, Klokken er mange? De griner allerede oppe i Fugleburet.«

Stoffer lyttede.

»De er gale i Hovedet, kan jeg høre.«

»Akkurat som jeg«, brummede Bels.

»Hva' er 'et, Du er gal over?«

»Over det Skidt, vi nu skal ha' i Stedet for det rare Stykke af Rammel.«

»Var det saa rart?«

»Der var de med Allesammen, og de skulde næsten ingen Ting ha' paa; det var der da bleven lidt Sjov ved.«

»Naa, og det nye Stykke?« spurgte Stoffer.

»Pærevælling Altsammen, Kammerat. Jeg var lige ved at falde i Søvn i Aftes, da han, Redaktøren, læste det op.«

»Overværede Du den Forestilling, Bels?«

»Javel, Kammerat, jeg vilde høre, hvad det drejede sig om, og saa holdt jeg Døren til »Føjéen« paa Klem. Men Du gode Gud, sikke noget Vrøvl. Det har jeg da ogsaa fortalt »Grosseren« i Dag, for han, forstaar Du, skal ha' No'et at snakke om, naar han kommer paa Kaféen, og derfor spør han immer mig: Naa, Carl — for han kalder mig nu ved Fornavn — hvad Nyt paa Theatret i Dag? Og kan jeg saa fortælle ham no'et rigtig Godt, det vil sige no'et Grinagtigt, vanker der immervæk en Krone.«

»Du har mange Indtægter, Bels«, sagde Stoffer gnaven.

»Well, Kammerat, men jeg har sku ogsaa mange Munde at sørge for. Naar den ene Unge faar Tænder, faar den anden Hænder, der er immer No'et at rive i.«

De to Kammerater vedblev deres Passiar, i al Fordulgthed, som Bels udtrykte sig.

I »Fugleburet« var man ikke saa lavmælt, her raabte man højt — inden for de 4 Vægge.

De Fire var enige om, at: Det var ved Gud i Himlen en Skam, at »Faldne Engle« skulde kasseres. Saadan et dejligt Stykke, hvor de Alle skulde være med i Fuglefjer eller saadan Noget. Aa, hvor de skulde have taget sig ud med saa lidt paa som muligt. Det nye Stykke var Salonkomedie, der skulde de kun være Damer, der nejede for Fru Donnerwetter. Jo, det blev en rar Fornøjelse!

»Neje for den skønne Helene! Nej, Tak, jeg nejer ikke for hende«, forsikrede »Nordstjernen« og blinkede krakilsk med det ene Øje.

»Det skal hun nok lære Dig til«, mente »Knappe-naalen«. »For hende maa vi bøje os.«

»Og Du først og fremmest«, faldt »Husaren« ind. »Er det fordi hun forærede Dig den Tarm af en gammel afjasket Silkekjole, at Du er bleven saa ydmyg?«

»Ja, sikken en Velgerning«, sagde »Nordstjernen«, »den kan næsten ikke hænge sammen.«

»Saa er det jo netop Noget for Mathilde«, indskød »Fugleungen«. »Hun bruger blot nogle flere Knappe-naale.«

»Du skulde selv bruge nogle flere af dem«, riposterede »Knappenaalen«, »saa behøvede Du ikke at gøre Dig mistænkelig ved alle dine nye Kjoler.«

»Dem køber jeg da for mine egne Penge.« »Fugleungen« drejede Hovedet til alle Sider.

»Men hvor faar Du Pengene fra?« spurgte »Nordstjernen«. »Jeg har kun dem, jeg tjener her paa en ærlig Maade.« Cornelia kroede sig dygtigt.

»Pyt!« sagde »Fugleungen« overlegent og saa' udfordrende paa de Andre.

»Naa, Du mener, at det er tilladeligt at lade sig traktere af Donnerwettters Mand, at —«

»Vil I holde Fred«, kommanderede »Husaren«. »Det kommer aldeles Ingen ved, hvad vi foretager os uden for Theatret.«

»Vi? Du og Amanda?« spurgte »Nordstjernen« ondsksfuldt.

»Husaren« saa' truende paa Kammeraten. »Tag Dig nu i Agt, Cornelia.«

»Helga og jeg er Kunstnerinder og frie Kvinder«, mente »Fugleungen«, »men I to, Du og Mathilde, er kun nogle Piger. Har I ikke begge to hjemme i Borgergade?«

»Og er Du ikke fra Nyboder og Helga fra Artillerikasernen paa Kristianshavn?« raabte »Knappe-naalen«.

»Nordstjernen« satte sig i Forsvarsstilling, men Fru Glimmers Pyntekone kom i det samme ind ad Døren. Nu var de alle tavse. Den Kælling skulde dog ikke løbe med Sladder, og hun var naturligvis sendt op af Donnerwetter blot for at udspionere dem.

Pyntekonens Mission mislykkedes denne Gang ganske; hun kunde kun betro sin Frue, at de alle Fire deroppe var mærkværdig enige, saa de havde vist Ondt i Sinde. Hun troede nok, at de hellere vilde have »Faldne Engle« end det nye Stykke af Hr. Redaktøren, Fruens Hr. Mand.

»Er der godt Hus?« spurgte Fru Glimmer.

»Møjet rart Hus. Fruen spiller jo.«

Dette Spørgsmaal gjorde Primadonnaen hver Aften, før hun forlod sit Paaklædningsværelse, og Pyntekonens Svar var lige saa ufravigeligt: Møjet rart Hus, Frue. Selvfølgelig blev »Møjet rart« et Slagord blandt Personalet, der efterhaanden fandt alt Muligt »møjet rart«.

Samme Aften gik Hr. Ægidius op og ned ad Gulvet i Direktørværelset. Paa en Stol ved Skrivebordet sad Hr. Glimmer. Den Ene saa' yderst modfalden ud, den Anden triumferende.

»De kan stole paa, at det forholder sig saaledes«, sagde Glimmer.

»Fra hvem har De Efterretningen?« spurgte Ægidius og standsede et Øjeblik sin rastløse Gang.

»Fra en af mine flinkeste Reportere, han har selv hørt Rammel forhandle Sagen med Direktør Vilhelmsen.

Ægidius virrede med Hovedet, vred Hænderne og sagde, som om han talte med en usynlig Tilstedeværende:

»Det bliver Skandale.«

»For ham, ja, mig generer det ikke. Lad Folk bare faa Noget at snakke om«, sagde Glimmer.

»Men jeg vil ikke have Skandale«, sagde Ægidius og saa' højtideligt op i Loftet, »mit Theater —«

»Skandalen hæfter ved det Theater, der spiller hans Smudsigheder, og ikke ved Deres.«

»Gud fri mig«, sagde Ægidius med et nyt, himelvendt Blik; »men jeg vil overhovedet ikke have Skandale, den forgifter Samfundet og blamerer Theatrene.«

»Hvorledes vil De forhindre den?« spurgte Glimmer overlegen. »Naar jeg vil have den frem, staar den i mit Blad.«

»Vil De selv fortælle den?« spurgte Ægidius som himmelfalden.

»Jeg angriber, før jeg selv bliver angreben, det er en gammel journalistisk Regel. Publikum bryder sig nemlig aldrig om at læse et Forsvar, men et raskt Angreb sluger Alle med Begærlighed.«

»Ja, Demoralisationen er stor«, sagde Direktøren med et Suk.

»Mener De i Pressen, min kære Direktør?« spurgte Glimmer forneamt.

»Næ—æ, paa ingen Maade, jeg mener saadan over hele Linien. Men jeg gentager, jeg vil ikke være med til Skandale, jeg vil ikke.« Ægidius slog et lille uskyldigt Slag i Bordet.

»Men De er jo fra Forstanden, Mand!«

»Jeg spiller slet ikke Deres Oversættelse«, sagde Ægidius stille resigneret. »Saa er jeg uden for det Hele.«

Døren blev revet op og Fru Glimmer styrtede ind.

»Min Gud, hvad er det, jeg hører?« raabte hun eksalteret. »Brutto kommer ind til mig og fortæller —«

»Jeg har fortalt Direktøren det«, sagde Glimmer.

»Gud, Edvard, Du her.«

»Du er noget let paaklædt, kære Veninde.«

»Jeg var ved en Omklædning nu i Mellemakten, da Brutto —«

»Jeg taler netop med Hr. Direktøren om Sagen«, afbrød Glimmer.

»Skandalen maa forhindres«, sagde Fruen ivrigt, »vi maa holde os for gode, Edvard.«

»Jeg mener dog, Helene, at —«

»Nej, nej, paa ingen Maade«, afbrød Fruen, »Rammel —«

»En af dine Venner«, indskød Redaktøren med et ironisk Smil.

»Ja, for din Skyld; Du ønskede jo at komme i Forbindelse med ham.«

»Hvor opofrende af Dig, Helene.«

»Ikke sandt, kære Hr. Direktør« — hun omfavnede Ægidius — »den Skandale maa forhindres?«

»For enhver Pris. Jeg hader Skandaler, og mit Theater —«

»Ja, ikke sandt?« fortsatte Fruen. »Rammel er hensynsløs, jeg kender ham.«

»Nej virkelig, Helene?« sagde Glimmer spottende. Hun saa' forbitret paa ham og sagde:

»Pas blot Dig selv, Edvard, og dit Blad, det kan trænge dertil, Folk siger, det er kedeligt og ubetydeligt. Skriv noget Interessant, dersom Du kan?«

Glimmer tog med en fornærmet Mine sin Hat. »Jeg er vist til Ulejlighed her« sagde han koldt til Direktøren.

Ægidius vred sig som en Orm.

»Det betyder ikke Noget, kære Hr. Glimmer«, sagde han forlegen. »Kunstnerinder er altid saa voldsomme. De er Øjebliksmennesker, forstaar De, deres Følelser løber af med dem.«

»De behøver virkelig ikke at undskylde min Kone for mig« spottede Glimmer.

»Hvad mener Fruen, jeg skal gribe til?« spurgte Ægidius aldeles konfus.

»Tale med Rammel. De maa være Mellemmanden her.

»Jeg?« sagde Ægidius forskrækket.

»De er den Eneste, der kan bringe den Sag i Orden. De maa spille hans Stykke naturligvis.«

»Tror De, han saa bliver god, og —«, spurgte Ægidius.

»Og De maa betale ham et stort Honorar«, fortsatte Fruen ivrigt.

»Ja, men han har allerede faaet det meste«, oplyste Ægidius.

»Saa tilbyd ham endnu mere. Penge er jo det Mindste i denne Sag.«

»Og mit Stykke?« spurgte Redaktøren.

»Du mener din Oversættelse?« rettede Fruen.

»Den kan have godt af at vente, til Freden er sluttet.«

»Saa vi skal virkelig søge Fredslutning?« sagde Glimmer.

»Naturligvis. Du er kun daarlig tjent med, at der gøres Skandale.«

Glimmer vilde svare, men Ægidius traadte imellem Ægteparret med en bønlig Mine og sagde:

»For Gud i Himlens Skyld, ikke her, ikke i Direktørværelset! Om fem Minutter er det over hele Theatret og om en Time over den halve By. Aa, ikke Skandale i Direktørværelset!«

En kraftig Banken paa Døren opskræmmede dem.

»Kom ind!« raabte Ægidius med Fortvivlelsens Mod.

I Døraabningen stod Rammel smilende og dygtig ophedet efter Direktør Vilhelmsens gode Middag.

»Dem — De!« stammede Ægidius, idet han langsomt veg tilbage og klamrede sig fast til Skrivebordet.

Rammel kyssede galant Fru Glimmers Haand og spurgte deltagende til hendes Befindende; derpaa gav han Glimmer et kraftigt Haandtryk og vendte sig saa mod den forfærdede Ægidius, der stadig holdt fast ved sit Bord, som frygtede han for, at det skulde løbe fra ham.

»Nu har jeg fundet det, jeg har søgt i Maaneder. Undskyld derfor, Hr. Direktør, at jeg kommer saa sent paa Aftenen.«

»Nej, virkelig, er det muligt?« Ægidius vidste slet ikke, hvorum Talen var.

»En fortræffelig ung Dame til den ene af Hovedrollerne, Bébélammet«, sagde Rammel.

»Virkelig? Det var jo rart.« Ægidius skelede over til Fru Glimmer.

»Som jeg siger: Ung, smuk og — Præstedatter«, fortsatte Rammel oprømt.

»Præstedatter«, gentog Ægidius betydelig mere interesseret.

»En sand Pryd for Deres Scene.« Rammel saa' venligt deltagende paa Fru Glimmer.

Uhyre! tænkte Fruen ved sig selv, men sagde højt: »Ih, det var jo prægtigt.«

Glimmer sagde ikke Noget, i fornem Tilbageholdenhed stod han med Hatten i Haanden og lod, som om han var aldeles uvidende om det Hele.

»Jeg har hende med og ønsker at præsentere hende for Dem«, fortsatte Rammel. »Der er jo ingen Tid at spille.«

»Men det er jo prægtigt«, gentog Fru Glimmer ildrød af Ærgrelse.

»Men, bedste Frue«, sagde Rammel, »véd De, at Mellemakten allerede har varet længe? Og De har endnu ikke begyndt Deres Omklædning. Skal De ikke ind i denne Akt?«

Fru Glimmer bed sig i Læberne, men bevarede en rolig Tone og svarede, idet hun gik mod Døren:

»Tusind Tak, Hr. Rammel, De er altid saa udsøgt opmærksom.«

Rammel fulgte efter.

»Kun en simpel Pligt mod en elskværdig Kunstnerinde«, sagde han og kyssede paa ny hendes Haand.

»Forræder!« hviskede hun ham i Øret, da de var komne helt hen til Døren.

Rammel saa' op fra sin bøjede Stilling, smilede let og hviskede:

»Selv Forræderske!«

»Det er ikke mig.«

»Hvem da?»

»Min Mand og — til Dels Brutto. De er begge rasende jaloux.«

»En stor Ære for mig«, svarede Rammel og kysede atter den lille, buttede Haand. »Men gaa nu, Helene.«

»Følg mig til mit Værelse, Edvard«, sagde Fruen højt til sin Mand, »jeg har Noget at tale med Dig om.«

»De gik begge, høfligt hilsende.

Rammel saa' til Døren, som om han ventede, at Glimmer vilde komme tilbage; da dette ikke skete, sagde han til Ægidius, der stadig stod og holdt fast ved Skrivebordet:

»Naa, nu er det os to, Hr. Direktør.«

Ægidius virrede lidt med Hovedet, men svarede ikke.

Rammel kastede sin Spaserepels hen paa Chaise-longuen, anbragte sin Hat oven paa Pelsen og tog selv Plads i en Armstol.

»De vilde altsaa knibe ud, Hr. Direktør?»

Ægidius søgte at forsvare sig paa bedste Maade.

»Ingen Udenomssnak«, sagde Rammel i en næsten befalende Tone. »Jeg tilbyder Dem et, det tør jeg nok sige, udmærket aktuelt Stykke, De køber det, men kan ikke besætte det tilfredsstillende.«

»Ja, det vil da sige —«, bemærkede Ægidius.

»Naa eller De vilde ikke —«

»Men tillad mig dog, Hr. Rammel —«

»Maaske kan De ikke, De har ikke tilstrækkeligt Herredømme over Deres Personale.«

»Hr. Forfatter!« sagde Ægidius med et Forsøg paa at imponere.

»Hr. Direktør! Vi maa absolut have Sandheden frem. Det er Deres Skyld, at mit Stykke ikke er blevet opført endnu.

Ægidius sukkede med et himmelvendt Blik.

»Jeg maatte omskrive Rollerne for at behage Deres Primadonna, søge Mandens Venskab, for at hans Blad kunde være til Tjeneste for Dem —«

»Og for Dem«, sagde Ægidius hurtigt.

»Tillad, jeg behøver ikke Pressens Protektion, der-til har jeg for anset et Forfatternavn.«

»Et meget anset«, indrømmede Direktøren.

»Ja, uaturligvis, det kan vi let blive enige om. Naa, Alt finder jeg mig i for at tjene Dem —«

»Men De har jo faaet Deres Honorar«, sagde Ægidius halvt undskyldende.

Rammel rejste sig med megen Værdighed og sagde udfordrende:

»Hvad er det, De siger, Hr. Direktør?«

»Ja, undskyld —«, stammede Ægidius.

»Paa ingen Maade! Honorar! Tror De, det er mig nok, naar Æren staar paa Spil?«

Ægidius saa' op i Loftet, han var atter aldeles desorienteret.

»Nej, Hr. Ægidius, De har bedraget mig, spillet bag min Ryg.«

»Har jeg?« Ægidius blev endelig indigneret.

»Har De maaske ikke antaget og allerede uddelt Rollerne til det Makværk, Hr. Glimmer har kludret sammen?«

»Jo—o.«

»Har De blot med et Ord ladet mig vide, at De vilde knibe ud med mit Stykke?«

»Men jeg skulde jo have Noget at spille«, sagde den ulykkelige Ægidius.

»Og dette Noget var mit Stykke, kun mit Stykke. Tror De, jeg vil modtage Deres Penge uden at give Dem fuld Valuta derfor?«

»Nej, det tror jeg ikke«, sagde Ægidius sukkende.

»Men De søger at bringe mig i den Situation, handler mod Ære og Pligt lige over for mig.«

Ægidius vred sig atter som en Orm, man træder paa; han søgte forgæves efter Ord til Forsvar.

Rammel lyttede ved Døren.

»Venter De Nogen?« spurgte Ægidius, glad over, at Rammel ikke havde flere Bebrejdelser til ham.

»Ja, Pigebarnet, hende — Debutantinden.«

»Præstedatteren?« sagde Ægidius med et opklarende Smil.

»Netop. Jeg har jo sagt Dem —«

»Men det forekommer mig, at De sagde, hun var her.« Ægidius var sjæleglad ved at slippe for mere pinligt Forhør.

»Jeg har sendt hende Bud om at træffe mig her Klokken 9. Jeg kommer nemlig selv fra et Middags-selskab.

Rammel vedblev at lytte og se ned ad Trappen.

Ægidius fik sig endelig samlet lidt sammen, han syntes nok, at Rammels Optræden var lidt for dristig. Saa sagde han:

»Men sig mig, Hr. Rammel, har De ikke tilsigtet en Skandale?«

»Naa, er der ogsaa sladret til Dem om denne lille Spøg?«

»Spøg!« gentog Ægidius forfærdet.

»Ah, bah, der er Ingen, der dør af en Spøg«, henkastede Rammel.

En Kontrollør meldte Direktøren, at en Dame og to Herrer var ved Scenedøren og sagde, at de skulde ind, der havde været Bud efter dem.

»To Herrer?» spurgte Rammel.

»Ja, Hr. Forfatter. En tyk med kæmmet Haar og en tynd med langt Haar; den ene er sort og den anden hvid.«

»Det er godt, lad dem bare passere«, kommanderede Rammel.

Kontrolløren saa' over til Direktøren, men da denne forblev tavs, forstod han, at Tilladelsen var given.

»Bed dem alle tre gaa ind i Foyeren«, sagde Rammel til Kontrolløren.

»Det skal ske, Hr. Forfatter.«

»Hvor kender De mig fra?» spurgte Rammel.

»Fra Traverbanen, Hr. Rammel, der er jeg ogsaa ansat«, oplyste Kontrolløren.

»Saa?»

»Ved Totalisatoren. Det er mig, som —«

»Naa, saaledes«, afbrød Rammel.

»En Gang imellem vover De jo en lille Tikroneseddel. Husker Hr. Rammel i Sommer, den Dag med Grosserer Lindner? Da var den lige ved at blive ulden —«

»Det er godt, min gode Mand«, afbrød Rammel med en affærdigende Haandbevægelse.

Kontrolløren fjærnede sig med et fiffigt Grin.

»Før den unge Dame kommer«, sagde Rammel tørt og bestemt til Ægidius, »maa vi være enige.«

»Hvorom?» spurgte Ægidius spagfærdigt.

»Om den unge Dames Engagement. En Theateragent, Hr. Lassen-Petersen, maa desuden anvendes og hans Hustru anbringes i en mindre Rolle, eventuelt i Koret.«

Ægidius gik ind paa Alt, naar blot det, Hr. Rammel nok vidste, forblev i hans Skrivebordsskuffe.

Det gav Rammel Haanden paa.

Ægidius blev saa glad, som havde han vundet en stor Gevinst. Han havde forhindret en Skandale

og forøget sit Personale med et Par Brugbarheder, det var jo en sand Lykke for ham. Hans Personale talte allerede 35, nu fik han uventet 3 til, det gav 38. Et stort Personale var en af Ægidius' Passioner.

Hr. Lassen-Petersen spankede imidlertid om mellem Kulisserne, som var han Eneherre paa Eden-theatret. Med store Armbevægelser og høj Stemme forklarede han i Mellemakten Olga og Emil From det hele Interiør. Naar man stod her og trak i den Snor, fløj man til Himlen, stod man der og blot trampede lidt med Foden, forsvandt man i Afgrunden. Naar man rørte ved dette Apparat, tordnede det, pillede man blot lidt ved dette, fløj det ene Lyn efter det andet En om Ørene. De to unge Mennesker var lutter Øre.

»Havde vi blot haft et saadant Apparat ved Iversens Selskab den Vinter, jeg spillede der, var Don Juan bleven dræbt paa en naturlig Maade«.

»Blev han da dræbt paa en unaturlig Maade?« spurgte Emil From meget interesseret.

»Han skulde have været dræbt af en Lynstraale, men da den udeblev, skød jeg ham ned med en Pistol og agerede selv det guddommelige Forsyn.«

»Er det kansasens derfor, man kalder Dem Pistolen?« spurgte Bels, der havde nærmet sig Selskabet.

»Hvem er De?« udbrød Lassen-Petersen og kroede sig dygtigt.

»De kender mig jo godt. Var det maaske ikke mig, der »aranserede« Deres Aftenunderholdning ude paa Sortedamslund for et Par Vintre siden?« svarede Bels.

»Naa, De mener min Scene. Var det paa Sortedamslund eller — hvor? Lassen-Petersen tog sig distrait til Panden.

»All right, paa Sortedamslund«, bekræftede Bels.

»Det er nok muligt. Tillader De, Hr. Maskinmand.«
Lassen-Petersen vilde gaa videre med Olga og Emil.

»Hvad behager? Naa, Vinden blæser fra den Kant«, sagde Bels. »Den Aften drak vi da for Resten en Bayer sammen.«

»Ja, det er godt, min gode Mand«, sagde »Pistolen« fornemt og vilde gaa videre.

»Tillader De, at jeg trækker Vejret i Deres Nærværelse, Hr. Direktør?« spurgte Bels med et bredt Grin.

Hr. Lassen slog ud med Armene og vilde have fat i Regissøren eller hvem, der ellers havde Kommandoen paa denne Scene; han lod sig ikke insultere af en Maskinkarl, mindst i en ung, dannet Dames Nærværelse. Men pludselig skiftede »Pistolen« Holdning og Tone og et huldsaligt Smil bredte sig over hans fede Ansigt. I Halvmørket i Scenens Baggrund skimtede han Direktøren og Rammel, der vinkede ham ind i Foyeren. Han gjorde en brillant Kompliment for Direktøren og præsenterede sig selv som, det turde han nok sige, en god Skuespiller i lettere komiske Roller. »Spiller ogsaa værdig Fader«, tilføjede han og stak Haanden inden for Vesten.

Ægidius overhørte ganske Præsentationen, hans Øjne søgte alene Præstedatteren. Han bød Olga Armen og førte hende til Direktionsværelset; de havde jo Adskilligt at tale om, sagde han.

»Hvorfor kommer De først nu?« spurgte Rammel »Pistolen«.

Lassen-Petersen trak Forfatteren til Side og betroede ham hviskende, at det havde knebet haardt at faa Olga med; endelig havde hun samtykket, men kun paa den Betingelse, at Emil ogsaa fulgte med.

»Dumt!« vrissede Rammel. »Jeg troede, De vilde have vist Dem som en bedre Kommissionær.«

»Der gives Byrder«, mente »Pistolen«, »som selv ikke en Kæmpe kan løfte, Modstand, som Fanden selv ikke kan overvinde. De aner ikke, Hr. Rammel, hvor jeg har maattet slide i det, al den Løgn, jeg har maattet gøre mig skyldig i for at —«

»Har det generet Dem?« spurgte Rammel spottende.

»Hvad behager? Naar man er et kristeligt Menneske —« sagde »Pistolen« højtideligt.

Rammel saa' paa ham med sit kolde, spottende Smil, saa sagde han:

»Tag Dem af Klodrian'en, han maa ikke genere, og afvent saa mine nærmere Ordre.«

»Deres Ordre?« »Pistolen« kastede Nakken tilbage og saa' udfordrende paa Rammel.

»En Souper med Damer kunde dog maaske interessere Dem, Hr. Lassen-Petersen?« sagde Rammel langsomt og i en noget mildere Tone.

Lassen-Petersen bukkede, som var det en Tilsigelse til Amalienborg, han havde modtaget, slikkede sig let om Munden og sagde:

»Hr. Rammels Souper'er er berømte. Jeg er ganske til Tjeneste.«

Rammel nikkede og gik hurtigt efter Direktøren og Olga. Emil From saa' sig forlegen omkring, men gik saa ogsaa hen mod Døren.

»Hun kommer snart igen«, sagde Lassen-Petersen og stoppede Emil i Farten. »De kan tro, Hr. From, det er Kontrakten, der skal underskrives.«

»Tror De virkelig?«

»Og den bliver god. Saa' De ikke, hvor Direktøren var galant? En galant Direktør, det betyder Penge«, oplyste »Pistolen«.

De drev saa begge lidt omkring og kom ned i Kælderen. Her viste Bels sig atter. Han trak Lassen-Petersen til Side og hviskede:

»Skal det saa være en halv Bayer, Deres Stormægtighed? Vi to kan jo kanskesens igen en anden Gang komme til at arbejde sammen.«

Lassen-Petersen skelede hen efter Emil, der syntes aldeles optagen af sine egne Tanker; saa nikkede han nedladende til Bels og forsvandt ubemærket med ham i et lille Rum.

Emil vidste ikke, at han var bleven ene, alle hans Tanker drejede sig om Olga og Rammel.

Mon Rammel var den Slemme, Satan selv? Missionæren havde jo saa ofte fortalt ham, at Mørkets Fyrste gik om i alle mulige Forklædninger, naar han var paa Jagt efter de Fromme, efter Guds Børn.

Hans Tankegang blev mere og mere forvirret.

Og Olga? Ja, hun havde været et Guds Barn der ovre i Præstegaarden, men nu var hun da vist bleven vaklende i sin Tro. Det var begyndt, da Frøken Mandix viste sig; hun var vist en af Satans Udsendinge, en af dem, der bereder Vejen. Saa var han selv — Rammel — kommen.

Han vidste det jo ikke, vidste hverken ud eller ind, han, der havde været saa sikker i sin Tro.

Nu var det længe siden, han havde talt med Olga om deres Salighedssag; hun var maaske allerede bleven et Mørkets Barn.

Mab havde indgivet Olga den første Lyst til det Onde, og nu fuldførte den Onde selv Værket, bandt hende for evig til sig.

Eller hvorledes var Alt dette i Dag kommet?

De havde som sædvanlig siddet roligt hjemme, da Hr. Lassen Petersen — ogsaa et af Djævlens Redskaber — var kommen op med et Brev. Olga var bleven forfærdet, han selv rædselsslagen; men Satan havde faaet sin Vilje, nu var hun der inde og indgik

Pagten! Og han, der skulde beskytte hende, stod her raadvild, forfærdet. Hvad skulde han dog gribe til?

Ogsaa Lassen-Petersen var forsvunden. Hvor var han bleven af?

Ene, ene stod han her i denne rædselsfulde Kælder — Helvedes Forgaard!

Emil tumlede forvirret op ad Trappen, men blev straks taget i Armen, holdt tilbage og drejet rundt. Det var Mab, der saa' ham ind i Øjnene.

»God Aften, Hr. From. Hvad bestiller De i denne Ulykkens Hule?»

»Jeg — jeg — De!« stammede Emil forvirret.
»Ja — Helvedes Forgaard!«

»Studerer De Hoveder? Ja, her er nok af dem, rigtig grinagtige Hoveder«, sagde Mab overgivent.

Hun havde lagt begge sine Hænder paa hans Skuldre og vedblev at se ham ind i Øjnene. Han syntes, at en elektrisk Strøm skød gennem hele hans Legeme, fra Nakken ned i Fødderne.

»De er da en underlig En«, fortsatte hun. »Aldrig kan man faa et ordenligt Svar af Dem. Sæt Dem, Hr. Dogenicht. Nej, ikke dér, i den store Stol her. Vi kalder den Fru Helenes Ligkiste; hver Gang hun skal dø, maa det absolut være i den, ellers kan hun ikke gøre det i Skønhed. Og det, véd De nok, Ibsen fordrer. Naa, hvad bestiller De saa her?»

»Jeg er her med Olga.«

»Se, se! Det er kommet hovedkulds; endnu i Gaar — Naa, det er rart, at hun endelig har taget en Beslutning.«

Emil vilde gaa, han vidste ikke selv hvorhen; men Mab holdt ham tilbage.

»Lad mig gaa«, stønnede Emil.

»Vist ej, De skal jo vente paa Olga.«

Hun drog ham med sig ind i Foyer'en. Det forekom Emil, at en usynlig Magt drog ham mod denne Kvinde — en af den Slemmes Haandlangere! Han kunde ikke lade være med at se paa hende, se paa de dejlige Øjne, den slanke Figur, den blottede Hals og Arm. Han forsøgte at se paa det store Spejl og den store Lysekrone, paa alle de mange Møbler og Sager, der fyldte Rummet; men bestandig vendte hans Øjne tilbage til hende.

Emil forstod ikke et Ord, men det var ham ogsaa ligegyldigt, blot hun vilde blive ved at tale, og han maatte se.

Mab satte sig lige over for ham, ruskede lidt i ham og sagde:

»Naa, sig dog noget, Pjerrot.«

»Det er saa længe siden —« begyndte han.

»At De sidst sagde Noget? Ja, det ved Gud!« afbrød Mab.

»Nej, jeg mente, at vi har set Dem hjemme.«

»Jeg vilde ikke være med til de Løjer«, svarede Mab. »Nu har I jo Rammel, saa er jeg overflødig. Og desuden —« Hun standsede pludseligt, rejste sig og gik hen foran det store Spejl og ordnede sit Haar.

Emil slugte hende formelig med Øjnene. Nu var hun allerdejlignst, som hun stod der tilbagebøjet med Armene løftede. Aa, hvor den sorte Florsdragt klædte hende, og hvilken blændende hvid Hals, hun dog havde. Aa, kunde han male hende saaledes, i den Belysning, med det Blik! Hun var dejlig, dejlig!

»Hvad tænker De paa, Hr. From?« sagde Mab uden at vende sig om.

»Paa, om jeg nu kunde male Dem.«

»Hvor De er beskeden. Naa, ja, vær saa god, har De Lyst.« Hun vendte tilbage til Stolen, bøjede

sig over mod ham og saa' halvt spottende, halvt deltagende paa ham.

»Hvor De er køn i Aften«, sagde han stille beundrende.

»Og hvor De er naiv, Emil. Ha, ha, Pudder og Sminke det Hele!«

»Nej, nej«, udbrød Emil ivrigt, »De er køn i Dem selv, mest naar De ser venligt paa mig som nu i Aften.«

»Store, ubevidste Barn, naar vil De dog lære Verden at kende?«

»Desværre, den kender jeg godt nok«, sukkede Emil.

Hun trak paa Skuldrene.

»Naa, det nytter ikke at tale til den Blinde om Farverne.« Mab gik hen imod Døren, men vendte rask omkring og sagde:

»Stol ikke paa Rammel og advar ogsaa Olga. I er jo begge et Par Børn, som man skal være gode imod.« Dermed gik hun.

Regissørens Klokke ringede, fra alle Kanter kom Personalet og Koret ned paa Scenen. Alle maatte de dog først ind i Foyer'en og hen foran det store Spejl; selv den ubetydeligste Koristinde maatte overbevise sig om, at hun var, som hun skulde være, før hun lod sig se for Publikum. Alle rettede eller glattede de paa Kjolen, gned lidt paa Sminken eller fik en genstridig Lok indordnet paa rette Plads. Saa spændte de Hænderne fast om Hosterne og drejede sig et Par Gange rundt. Jo, nu var det komplet Altsammen. Naar De saa havde gjort helt omkring for igen at gaa ud, opdagede de den fremmede Herre, der forlegen og undselig stod med Blikket rettet mod Gulvet. Et lille Skrig, og saa hoppede de ud, glade, tankeløse, som Scenens Børn nu en Gang er det.

Men Nysgerrigheden var dog paa Færde. Alle spurgte om, hvem den gudfrygtige unge Mand var, der stod der inde i Foyer'en og holdt Prædiken med sig selv. Nogle fandt, han saa' saa yndig ud med det blege, fromme Ansigt, Andre, at han lignede en forskræmt Kat i Tordenvejr.

Det blev dog hurtig slaaet fast, at han var Broder eller Fætter til en Debutantinde, Hr. Rammel havde bragt til Theatret; hun skulde være den ene af de faldne Engle, Mab Mandix den anden, og Helene skulde slet ikke spille i Stykket. Nu var de inde hos Direktøren og fik det Hele afgjort. Hun var meget fin og meget dannet, en Præstedatter eller saadan Noget, og naturligvis en af Rammels Inklinationer, eftersom han interesserede sig saa stærkt for hende.

Stoffer bragte Nyheden op paa Snoreloftet. Hvorfor skulde de der oppe være uvidende om det, Alle talte om nede paa Scenen?

Paaklæderne, der hele Aftenen løb mellem Herregarderoberne og Bufetterne for at hente Drikkevarer, fortalte den til Opvarterne, og disse lod den gaa videre til Publikum. Theaternyheder interesserer Alle.

Før sidste Akt var spillet til Ende, var den debuterende Præstedatter naaet helt ud i Forsalen. Her sad Madam Iversen med Nøglen, og den var der saa Faa, der spurgte efter sent paa Aftenen. Fru Glimmers Pyntekone maatte absolut der ud og fortælle sin Veninde, at hendes Frue nu var kasseret. Madam Iversen havde nær tabt Nøglen af bare Forskrækkelse, men holdt dog Kontenancen vedlige og ilede ud til Portieren. Hvorfor skulde han ikke have at vide, hvad der passerede paa Theatret? Den Stakkel maatte staa der ude paa Gaden i Sne og Regn og raabe Vogne op; det var næsten lige saa trist som at sidde med Nøglen.

Og efter Forestillingens Slutning spredtes Publikum over hele Byen, og Alle vidste Besked.

Rammel havde denne Gang uden selv direkte at have foranlediget det, bragt hele Kjøbenhavn til at tale om sig.

Men Ægidius havde været alt for imødekommende mod hans Protegée; paa den Maade blev hun let spillet ham ud af Hænderne; han havde nu Intet at true, Intet at lokke hende med; Ægidius havde lovet hende Alt.

Denne forfjamskede Direktør var dog altid til Sorg og Ærgelse for ham.

Ægidius derimod var himmelglad. Han havde faaet en dannet Dame til sit Theater, og Dannelse satte han langt over Talent.

Olga var sjæleglad.

Direktøren havde straks givet hende en Anvisning paa Kassen og sagt, da hun vægrede sig ved at modtage den, med et Blik og i en Tone, hun ikke forstod: »Jo vist, Frøken, De maa være uafhængig, det er ganske nødvendigt for Dem.«

Hun tænkte paa sin Moder og paa Emil; nu skulde hun have de Bøger, hun saa ofte havde ønsket at eje, og han skulde faa Lov til at male lige saa mange Kristushoveder, han vilde. En Gang, mente hun, maatte han dog træffe det rette eller blive ked af at male.

Man havde drukket et Glas Champagne paa Held og Lykke — Rammel havde uden at bede om Til ladelse sendt Tjeneren ned i Restauranten efter en Flaske — og alle tre kom nu ned i Kulissen for at se Komedie. Ægidius anbragte Olga i 1. Kulisse, her kunde hun se ubemærket, og begge Herrerne stod op bag hendes Stol og forklarede, hvad der allerede var spillet af Stykket.

Saa kom Mab ind paa Scenen, og samtidig kom Emil frem i Kulissen paa den modsatte Side; han saa' uafbrudt paa Mab og bemærkede slet ikke de Andre lige over for.

»Jeg tror, Hr. Emil er ved at blive forelsket«, sagde Rammel til Olga.

Hun saa' op med et Par store, straalende Øjne og svarede:

»Det var der vel ingen Ulykke i?«

Rammel samlede sig lidt, saa sagde han:

»Frøken Mandix er en rar Pige, lidt uregerlig, men fuldkommen hæderlig.«

»Ja, det tror jeg ogsaa«, svarede Olga stærkt optaget af, hvad der foregik paa Scenen.

Mab blev ved at spille, og Emil fulgte enhver af hendes Bevægelser.

»Frøken Mandix er fortræffelig i Aften«, bemærkede Ægidius.

»Gud véd, om der dog ikke stikker et virkeligt Talent i hende?« sagde Rammel. »Hvad mener De, Hr. Direktør?«

»Jeg skal forsøge hende i en større Karakterrolle.«

»Den faar hun jo nu i mit Stykke«, bemærkede Rammel.

»Jeg vil ogsaa forsøge hende i en Tragedie«, svarede Ægidius.

»Hvad behager«, sagde Rammel overrasket, »vil De nu ogsaa spille Tragedie paa Edentheatret?«

»Ja—a, jeg har tænkt paa det«, sagde Ægidius noget forlegen.

»Saa har jeg en brugelig Kraft til Dem, Hr. Direktør, en Helvedestamp til Deres Tragedie.«

»Saa—aa.« Ægidius mærkede paa Tonefaldet, at Hr. Rammel vilde spotte.

»Det er Hr. Lassen-Petersen, ogsaa kaldet Pistolen. Det er ham og Kone, De har engageret i Aften.«

Ægidius sneg sig ganske ubemærket bort.

Inde paa Scenen spillede Mab og Fru Glimmer paa Livet løs; den Ene vilde ikke give den Anden en Tomme efter.

Rammel bøjede sig over Olga og klappede i Hænderne.

»Bravo, Bravo, mine Damer! Fortræffeligt! De maa virkelig klappe med, Frøken Olga.«

Fru Glimmer maalte Novicen i Kulissen med et medlidende Blik og spillede videre.

Tæppet faldt, og Publikum klappede som rasende Mennesker. To Gange maatte Damerne frem; Publikum raabte ogsaa paa Frøken Mandix.

Rammel nærmede sig for at komplimentere; men Fru Glimmer var træt, Hr. Rammel maatte undskylde.

Dermed forsvandt hun i sin Garderobe.

Rammel saa' sig om efter Mab; men hun var ogsaa forsvunden.

»Ah, de er begge skinsyge«, mumlede han, skrev nogle Linjer paa sit Kort, lagde det i en Konvolut og vinkede ad »Pistolen«, der vilde følge Olga hjem.

»Vil De vente til Frøken Mandix kommer ud«, sagde han, »give hende denne Billet, tage en Droske og køre med hende til min Kafé. Her har De en Kronc til Vognen.«

»Pistolen« bukkede med en Mine som en Diplomat, der i en overordenlig Mission sendes til et fremmed Hof.

Saa tog Rammel Olgas Arm, førte hende til en Droske og raabte til Kusken: »Frederiksberg Allé!«

I det samme kom Emil tumlende ind i Vognen og trampede Rammel paa Foden.

»Saa for Fanden«. mumlede Rammel, »ham havde jeg rent glemt!«

IX.

Da Vognen kørte over Raadhuspladsen, foreslog Rammel, at man drak en Kop The i Restauranten. Han havde sat Frøken Mandix Stævne der for at tale med hende om »Faldne Engle«.

Olga blev yderst forskrækket og mente, at det slet ikke gik an; hendes Moder ventede med The hjemme; Emil syntes derimod nok, det kunde lade sig gøre, at sige, naar Frøken Mandix var med, for saa var jo Olga ikke ene Dame.

Det var netop det, der var faldet Rammel ind. Det vilde være heldigt, om Frøken Berger var med til den Konference. De to Damer maatte nu absolut tale sammen om Rollerne, nu da det var afgjort, at de skulde spille dem.

Olga protesterede, ængstelig ubestemt. Men Rammel lod uden videre Vognen holde uden for Glasdøren, og Olga manglede Mod til rent ud at sige Nej.

Mod sin Vilje lod hun sig føre ind i et Separatværelse, der var gjort i Stand til dem. Bordet stod dækket, men det gjorde det hver Aften, forklarede Rammel; som oftest spiste han her sammen med et Par Venner; nu vilde Olga og Emil nok være saa venlige for én Gangs Skyld at deltage i en lille Souper.

»Kun en Kop The«, sagde Olga bønligt.

»Husk, nu er De Skuespillerinde«, opmuntrede Rammel; »nu maa De bevæge Dem i lidt friere Former«.

Olga protesterede atter, denne Gang med mere Bestemthed; hun vilde som hidtil blive hos sin Moder, kun hos hende.

»Jeg tænker virkelig ikke paa at tage Dem bort fra Mama«, sagde Rammel, »men De maa jo helst komme hjem med den Beskytter, De drog ud med, ikke sandt?«

At Hr. Lassen-Petersen ogsaa kom, beroligede Olga; den erfarne Mand turde hun nok betro sig til. Hvorfor Hr. Rammel netop havde valgt denne Kafé?

»Fordi jeg bor her«, svarede Rammel prøvende. Olga rejste sig hurtigt.

»Her? Saa vil jeg ikke blive her.«

»Det vil sige, oppe paa 2. Sal, hos Hr. og Fru Lyng, ef Par rigtig skikkelige Jydefolk, maa De tro.«

Olga skævede hen til Emil, men han stod ved Vinduet og saa' ud over Pladsen. Ubestemt vaklende gik hun mod Døren, men Rammel tog hendes Haand og drog hende lempeligt tilbage.

»Vil De ikke have Deres Broder med?« spurgte Rammel godmodigt spøgende.

»Jo, naturligvis.«

»Men han gaar ikke med, maa De tro.«

»Ikke med mig?« sagde Olga uforstaaende.

»Han hverken hører eller ser Dem, han venter.«

»Paa hvem?«

Rammel bøjede sig helt hen til Olga og hviskede hende i Øret:

»Paa Mab. Tys, ikke et Ord. Han er forelsket i Mab.«

»Forelsket?« stammede Olga aldeles betaget.

»Kærlighed«, vedblev Rammel at hviske hende i Øret, »denne ubetvingelige Magt, der behersker Himmel og Jord —«

»Nej, nej!« afbrød Olga.

»Har ogsaa bemægtiget sig ham. Se selv. De er distanceret, Frøken.«

Olga bestemte sig til at blive. Det var stygt af Hr. Rammel at tage hende herhen, og dog kunde hun ikke blive vred paa ham, saa elskværdig og rar, som han var.

Og saa dette med Emil maatte hun jo have Visshed om. Naar Mab kom, skulde hun nok opdage, om Hr. Rammel havde Ret.

Henrik vimsede ud og ind og talte hviskende med Rammel om Serveringen. Olga hørte til sin Rædsel Ordet: Champagne. Men hun beroligede sig straks med: Kun et eneste lille Glas, det kan ikke gøre Noget, og saa vil jeg hjem.

Rammel fik Olga anbragt i en lille Hjørnesofa, selv tog han en Stol og satte sig lige foran hende.

Olga opgav enhver Modstand, nu kunde hun jo ikke slippe bort, ja ikke en Gang komme ud fra Sofaen. Hun følte, at denne Mand havde Magt over hende.

Uden ham var der ikke bleven Alvor af Theaterlysten, og ingen Kontrakt var bleven underskrevet, uden ham havde hun nu siddet stille glad hjemme hos sin Moder.

Og dog, det var ganske morsomt, ja, helt pikant, at hun nu sad netop her lige over for ham, og med en Kontrakt i Lommen, der pludselig havde gjort hende til en rig Pige.

Thi at hun nu var umaadelig velhavende, syntes hun bestemt; det vil sige, de var alle Tre velhavende; det tænkte Emil da vist ogsaa paa, siden han var gaaet hen og havde forelsket sig.

Emil forelsket i Mab Mandix! Men det var jo umuligt. Eller vilde han maaske ogsaa være Skuespiller?

Ja, saa kunde han jo gifte sig, saa kunde de To gifte sig med hinanden, det vedkom ikke hende.

Olga fik Taarer i Øjnene.

»De svarer saa adspredt«, hørte hun saa Rammel sige.

»Aa, jeg tænkte paa —«

»At De nu skal debutere?«

»Nej.«

»At De nu er et selvstændigt Væsen?«

»Nej.«

»At De skal gøre Lykke?«

»Nej.«

Men hvorpaa tænkte De da?« vedblev Rammel.

»Jeg tænkte paa, om jeg ikke kunde blive fri for det Hele.«

Rammel tænkte sig lidt om, saa sagde han:

»Véd De, at der mindst er et Par Hundrede unge Damer i Kjøbenhavn, der i Aften misunder Dem?«

Olga saa' op paa Rammel og svarede:

»Maaske, ja, De har Ret, jeg er en tosset En, jeg véd jo ikke selv, hvad jeg siger« Hun bøjede sig over imod ham og tilføjede sagte: »Og det har jeg Dem at takke for, Hr. Rammel.«

Hun trykkede med Varme hans Haand.

Rammel flyttede over i Sofaen ved hendes Side og beholdt som i Spøg Haanden i sin.

Hun vovede ikke at tage den tilbage.

»Bemærkede De«, sagde han i en let, konverserende Tone, »Madame Primadonnas Chagrin i Aften?«

»Nej, jeg syntes, hun spillede nydeligt«, svarede Olga og gjorde et svagt Forsøg paa at trække Haanden til sig, men Rammel holdt fast.

»Hun maatte ønske, hun altid kunde spille saaledes, men det kan hun kun, naar hun er skinsyg«, sagde Rammel.

»Paa hvem er hun skinsyg?»

Rammel slog spøgende Olgas Haand let mod sin og smaalo:

»Paa det lille Tossehoved, der spørger.«

Olgas Øjne blev store af Forbavselse, hun rejste sig halvt op mod Rammel og sagde:

»Fordi jeg skal spille Komædie?»

Rammel drog hende lempeligt lidt nærmere til sig og hviskede hende i Øret:

»Nej, fordi hun elsker mig.«

»Dem?» spurgte Olga uforstaaende.

»Det tror jeg sikkert.«

»Men hun er jo gift — gift Kone!»

Skræk og Forundring stod malede i Olgas Ansigt.

»Men jeg elsker slet ikke hende, interesserer mig ikke en Gang for hende som Kunstnerinde,«

Rammel havde nu faaet fat i begge Olgas Hænder.

»Der er de«, udbrød Emil From og vendte sig pludselig fra Vinduet.

Olga bøjede sig dybt rødmende forover, Rammel vedblev at slaa let med hendes ene Haand.

»Olga!« raabte Emil bestyrtet. »Hvad bestiller Du og Hr. Rammel?»

»Ser De Syner, Hr. From?» spurgte Rammel smilende og selvsikker.

»De og Olga — saaledes!« stammede Emil.

»Jeg lærer Frøken Olga, hvorledes hun skal benytte sin Haand i en bestemt Scene. Saaledes Frøken, ganske løst Haandlede, men haardere for hver Gang. Et lille Tjat. Bravo! Brillant! Ser De, nu kan De det.«

»Olga!« sagde Emil igen, men denne Gang lavmælt og med graadkvalt Stemme.

Hun kæmpede et Øjeblik med sig selv, saa saa hun op, et underligt sky og bedende Blik.

»Jeg skal jo være Skuespillerinde«, sagde hun,
»jeg maa jo lære —«

»Aa, Olga«, udbød Emil, »Du —«

I det samme traadte Mab og »Pistolen« ind.

»Aa, Mab, min egen kære Mab!« raabte Olga og
løb frem mod den Indtrædende.

Mab saa' en Del forbavset paa sin Veninde, møn-
strede derpaa Rammel skarpt og sagde til ham:

»Hvad skal denne Forestilling betyde?«

»Jeg véd ikke, hvad De mener, Mab«, svarede
Rammel gnavent.

»At vi skal trækkes her hen i Aften?«

»Jeg troede, at De gerne vilde lykønske Deres
Veninde, at Damerne vilde træffe Aftale med mig om
Instruktionsprøver og alt det Andet, der er at tale om.«

»Saa«, svarede Mab, »har De ikke Andet for?
Det forekommer mig, at Olga er saa forvirret, og
at De —«

»Servér, servér!« befalede Rammel »Vil Hr. Las-
sen-Petersen gøre mig den Fornøjelse at være med?«

»Det er jo min Pligt«, svarede »Pistolen« pom-
pøst.

»Deres Pligt?«

»Er den unge Dame dør og den unge Mand her
maaske ikke stillede under min Ægide? Er jeg ikke
Damens Beskytter og Ynglingens Vejleder, begges
Sauvegarde? Venter Fru Mama maaske ikke —«

»Jo vist, jo vist«, afbrød Rammel; han mærkede,
at han havde faaet en Plageaand mere at trækkes med.

»Tillader De, Frøken Mandix?« »Pistolen« bød
Mab Armen.

»Her tager vi ikke til Bords, og vi klinker heller
ikke«, sagde Mab; hun vilde ikke have Noget med
»Pistolen« at gøre.

Hr. Lassen-Petersen saa' et Øjeblik lidt betuttet paa Selskabet og sagde saa med Anstand:

»Klinker? Hvem her tænker paa at klinke? Det var nok i vore Bedsteforældres Tid, man havde den Skik.«

»Godt klaret, Hr. Lassen-Petersen«, nikkede Rammel med et nedladende Smil.

»Man har dog før souperet med Kunstnere«, henkastede »Pistolen«, »saa vel som med de højeste Herskaber.«

»Dog vel ikke paa Amalienborg?« spurgte Rammel.

»Jo, netop, Hr. Forfatter. Men jeg tror nok, at der var en Fejltagelse, en Forveksling af Navn med i Spillet.« »Pistolen« talte i en Tone, som om det var ham den ligegyldigste Sag af Verden.

Mab vinkede til Emil, at han skulde sætte sig mellem hende og Lassen-Petersen. »Pistolen« søgte saa Plads ved Siden af Olga.

»Undskyld«, sagde Rammel koldt, »det er min Stol.

»Pistolen« saa' sig lidt gnaven omkring.

»Man skulde tro, jeg var en Potentat«, sagde han, »og De, mine Damer og Herrer, mine Hoffolk.«

»Ikke bitter, Krausky«, formanede Mab; hun havde allerede Munden fuld af Mad. »Du gode Gud, hvor jeg er sulten! Det ta'r paa Kræfterne at spille saadan Komædie som den i Aften. I lagde vel Mærke til, at jeg ikke stak op for Donnerwetter?«

Ingen svarede.

»Dette her kan jo blive ret interessant«, fortsatte Mab og gav sig i Lag med en Agerhøne. »Drik et Glas med mig, Rammel, De trænger til at faa Humøret op. Skaal, Olga, og gid det nu maa gaa Dig rigtig godt. Jeg skal nok tage mig af Dig.«

»Vil De maaske lede Frøken Olgas første svage Fjed paa Kunstens Bane?« henkastede Rammel halvt spøgende.

»Netop«, svarede Mab med et fast Blik paa Rammel. »Jeg vil advare og lede hende, det skal være min Opgave.«

»Jeg troede, Fru Glimmer var eneste Indehaver af den Bestilling ved Edentheatret?« sagde Rammel spydigt.

»Nu vil jeg fuske hende lidt i Haandværket«, forsikrede Mab.

»To moderlige Veninder ved ét Theater, mon det ikke skulde være for meget af det Gode?«

»Jo, maaske nok — for Dem.«

Rammel vilde svare, men »Pistolen«, der umuligt længer kunde holde sin Mund, kom ham i Forkøbet.

»Det unge Talent maa skærmes og vejledes«, sagde han. »Hvorledes vilde det være gaaet mine tre Hustruer, om jeg ikke havde været?«

»Man tør vel nok forudsætte: bedre end det er gaaet dem«, mente Rammel.

»Hr. Rammel, tør jeg bede Dem forklare Dem nøjere«, sagde »Pistolen« patetisk.

»Er De gift tredie Gang?« udbrød Mab. »Nej, sikken en Stortyrk! Og saa er De jo en ung Mand endnu.«

Den sidste Kompliment behagede »Pistolen« særdeles, han hævede sit Glas, gjorde en elegant Bøjning mod Mab og sagde:

»Tillader Frøkenen, at jeg præsenterer min Nuværende for Dem?«

»Ja, med de andre To kan det vel ikke lade sig gøre«, mente Rammel.

»Min Herre«, raabte »Pistolen« og saa' uhyre fornærmet paa sin Vært, »man kan ogsaa misbruge Gæstevenskabet for meget!«

I det samme kom Henrik ind med et Kort og spurgte, om den, der havde sendt det, maatte deltage i Souperen?

»Oscar Lindner«, læste Rammel. »Ja, sig, at det er os en Fornøjelse.«

Olga rejste sig halvt op.

»Vær ganske rolig«, oplyste Rammel og lagde sin Haand paa hendes Arm, »det er et af vore bedste Navne i Handelsverdenen, Sportsmand paa en Hals.«

»Er det Grosserer Lindner«, sagde »Pistolen«, »saa siger jeg: brillant!«

»Du kan være ganske rolig«, sagde Mab til Olga, »Hr. Lindner er en nobel Mand og en stor Theaterven.«

Lindner viste sig i det samme i Døren; han havde endnu sin Pels paa og sin Cylinder i Haanden. Han havde store, stærke Ansigtstræk og lignede mere en Koffardikaptajn end en Børsherre.

»Slet ingen Ulejlighed, Henning?« spurgte han.

»Aldeles ikke.«

»Godt, vil Du saa præsentere mig?«

Han kastede Pels og Hat til den fuldstændig forberedte Henrik. Efter at være bleven forestillet, forsøgte han at faa sin Stol anbragt mellem Emil og Mab; men da Emil forhindrede det, tog han Plads mellem Rammel og »Pistolen«.

»Hvor har Vorherre haft Dig i den senere Tid?« spurgte han Rammel.

»Jeg er flyttet i et Pensionat for mere uforstyrret at kunne arbejde.«

»Naa, saa det bliver til Noget med »Faldne Engle« eller »Verdens Ødelæggelse«, eller hvad det nu er, dit nye Stykke hedder? Og De, Frøken — han henvendte sig til Olga — »skal spille med? Til den Première maa man sikre sig Billet i god Tid.«

»Ja, De er jo til alle Premièrer«, sagde Mab.
»Hvorfra véd De for Resten, at Olga skal debutere, det er jo først blevet afgjort for nogle Timer siden?«

»Hvad véd jeg ikke?« smaa! Lindner.

»Pyt, nej, De har det fra en af Maskinfolkene. Jeg har opdaget, at De holder Spioner ved Theatret, at De straks faar Alt at vide.«

»Naa, om saa var?« svarede Lindner. »Theaterfolk har altid interesseret mig, Frøken.«

»Jeg kan ikke lide Deres Spioneri«, svarede Mab.

»Jeg skal forhaabentlig en Gang forklare Dem hvorfor«, svarede Lindner med paafaldende Alvor.

»Pyt, Nysgerrighed«, mente Mab.

»Tror De, Frøken? Alene Nysgerrighed?«

Lindner saa' fast paa Mab; hun slog Øjnene ned og sagde i en halvt spøgende Tone:

»Lad være med at se saaledes paa mig.«

»Skal vi ikke more os i Aften?« spurgte Lindner Rammel.

»Det var Meningen«, svarede denne.

»Det tænkte jeg nok. Hej, De der henne, har De frisk Champagne?«

Henrik forsikrede, at den var lige hjemkommen.

»Ja, fra Vinhandlerens Kælder«, mente Lindner; men hvor længe har den ligget der? Nej, i disse mindre Restauranter er man aldrig sikker. Vel, Rammel?«

»De skulde tage Deres Vin med selv«, drillede Mab, »saa var de sikker, De Gutschmecker.«

»Det gør jeg ogsaa, Frøken. Naar jeg undtager Royal, tager jeg alle Steder selv min Vin med, ligesom jeg, naar jeg går i Theatret, tager mine egne Ideer med. Men her i Aften — jeg anede jo ikke. Naa, De derhenne, et Par Flasker Røder!«

»Jeg troede, det var mig«, sagde Rammel tørt.

»Ah — hm, det bliver jo alligevel mig«, svarede Lindner; »men Gud bevares, er Du bleven Millionær, er det en anden Sag.«

»Hvorfor skal Champagnen være frisk?« spurgte Frøken Mandix, »jeg troede netop, den skulde være gammel.«

»Ogsaa jeg«, ytrede »Pistolen«.

»Ah—bah, ja, i gamle Dage, da man endnu ikke forstod sig paa at spise rigtigt«, oplyste Lindner. »Nu véd enhver nogenlunde vel udviklet Levemand, at Alt skal være frisk. Fisken lige taget op af Vandet, Asparges'en i lige Maade af Jorden og Cigaren lige fra Plantagen«.

»Men en Dyreryg«, spurgte Mab, »der sværmede for at være huslig, »den maa da helst have en Tanke? Ikke sandt?«

»Uh, hvilket Barbari!« raabte Lindner. »En Tanke! Nej, friskskudt, saa er den, eller rettere, kan den være excellent. Er De saa rar at række mig Sardinerne og Radiserne, Frøken?«

»Skal det rodes sammen?« spurgte Mab.

»Netop. Kender De grønne Agurker til stegt Fisk?«

»Nej, det ved Gud, jeg ikke gør.«

»Saa kender De vel heller ikke Schweizerost paa Gaasefedtebrød? Eller Rejer i Vibeæg? En Himmerigsmundfuld!«

Lindner praktiserede med udmærket Appetit sine Theorier.

»Pistolen« var fuldstændig imponeret. »Det kalder man high life, Hr. Grosserer«, sagde han, som om han var fuldstændig fortrolig med Sagerne.

Stemningen blev animeret; Lindner var et af de Selskabsmennesker, der altid ligesom fører en frisk Havbrise med sig ind i Salonernes lumre Luft, det

var ham umuligt at være »fin«, hans Sportsmands-naturel brød altid sejerrigt igennem Konveniensen.

»Hør nu, Hr. Bech-Olsen, om Forladelse, Hr. Lassen-Petersen mener jeg, fortæl os nu en af Deres mange, mærkelige Oplevelser derude i det Fremmede; alle københavnske Theaterhistorier kender jeg; de har det tilfælles at være forbandet kedelige.«

»Det kommer af, at der er mere Dannelse i Hovedstaden«, svarede »Pistolen« med Værdighed, »jo mere Dannelse, jo mere Kedsommelighed. For øvrigt er jeg nu ikke længer fortrolig med Provinserne; det var i min glade Ungdom, jeg tumlede mig der.«

»Jeg tror ogsaa, han vil agere dannet«, hviskede Rammel til Lindner.

»Nej, mine Damer og Herrer«, fortsatte »Pistolen« med Værdighed, »sie sind vorüber, som en eller anden stor Filosof siger; nu er man ogsaa bleven fin der ude, taaler ikke selv den uskyldigste Spøg eller det netteste lille »Impromptum« — han udtalte Ordet bogstavret. »Sie sind vorüber!«

»Pistolen« slog ud med Haanden og saa' uhyre melankolsk ud over Selskabet.

»Og spille Komædie kan Skuespillerne vel heller ikke mere?« frittede Lindner. »Lige saa lidt der som her?«

»Nej«, svarede »Pistolen« med afgørende Bestemt-hed. »De kan være vigtige og lade være at lære deres Roller, det er det Hele. Nej, i min Tid.«

»Men den er jo ikke forbi endnu«, sagde Rammel.

»Aa, min Herre, det er kun som Gæst, jeg nu og da optræder paa de større Provinsscener. Naar man vil spille Don Juan eller Don Cæsar, skriver man i Reglen efter mig —«

»Eller Jokum paa Amager«, indskød Rammel.

»Ah, Hr. Forfatter, De har hørt om denne lille Affære? Naa, det var ogsaa et »Impromptum«, der —«

»For tredie Gang gjorde Dem til lykkelig Ægte-
mand«, afbrød Rammel.

»Det var en Skaal«, sagde »Pistolen« hurtigt og med hævet Stemme, idet han rejste sig, »en Skaal for den udmærkede Forfatter, Hr. Henning Rammel. Til Lykke med det nye Barn af Deres herlige Musa! Til Lykke, lille Olga, det bliver nok en smuk Succes for Dem, jeg skal gøre, hvad jeg formaar.«

»Du Himlens Naade, skal De spille med?« udbrød Lindner. »Det bliver en Svir!«

»Bag Kulisserne«, sagde »Pistolen« med tilknap-
pet Værdighed. »Men der kan man ogsaa virke meget heldigt. Foreløbig er »Garderobiæren« betroet mig. Jeg skal skaffe alle de farvede Fjer, der skal bruges til Damekostumerne. Hvem Andre end jeg, tror De, kan skaffe dem?«

»Hvor faar De saa dem fra?« spurgte Lindner nysgerrig.

»Fra Omegnens Hønsegaarde; thi kun Hønsefjer, der falder blødt og kælent om de slanke Lemmer, kan bruges. Ikke Ande- eller Gaasefjer, de er for stive. Allerede i Morgen begiver jeg mig til Valby, og saa gaar det videre til andre Landsbyer. Stykkets Succes beror til Dels paa, at jeg kan skaffe et tilstrækkeligt stort Antal Hønsefjer.«

»Det har De vist ikke tænkt paa?« sagde Lindner til Rammel.

»Hvad tror De, Hr. Grosserer, Forfatterne tænker paa andet end deres Ideer? Hvorledes de realiseres, overlader de til os drevne Theaterfolk.«

»Skaal, Hr. Lassen-Petersen, og Tak!« sagde Rammel.

»Lad os vente, Hr. Rammel, til Værket er fuldført«, sagde »Pistolen« og rejste sig.

»De vil da ikke gaa?« spurgte Lindner.

»Pligten kalder, min Herre.«

Hr. Lassen-Petersen lod sig dog nogenlunde let overtale til at blive endnu et Kvarter. »Kaffe og Likør bør jo slutte ethvert Maaltid«, bemærkede han.

Rammel foreslog, at Kaffen blev serveret oppe hos ham. »Pistolen« havde store Betænkeligheder.

Men Olga havde ikke længer Betænkeligheder; hun syntes, det nok kunde gaa an, og da Mab tog Emil under Armen og gik foran, fulgte »Pistolen« efter med Olga, medens Rammel og Lindner sluttede Toget.

Da der var Forbindelse mellem Kaféværelset og Gangen, behøvede man ikke at komme ud paa Gaden. Ingen behøvede overhovedet at faa at vide, at man havde drukket Kaffe paa 2. Sal, indprentede »Pistolen« Olga og Emil og tog Plads i Rammels Gyngestol.

Rammel aabnede et Bogskab med grønne Silkegardiner for Ruderne. I Bogskabet fandtes kun faa Bøger, derimod mange Flasker og Glas.

Rammel halede den ene Likørflaske ud efter den anden, medens Mab ordnede en Del Glas paa en noget defekt Bakke; Henrik kom med Kaffen.

»Ah, et lille Himmerig!« sagde »Pistolen« og skiftede over i en stor knagende Lænestol. »Saaledes tænker jeg mig et Hjem.«

»De maa ikke ødelægge Fru Lynges Møbler«, advarede Lindner; i Pensionaterne er de altid skrøbelige.«

»Du Himlens Gud, hvor den knager!« raabte »Pistolen«; han var begyndt at blive lidt hed i Hovedet. »Mon Fortepianoet skulde være af samme Kaliber?«

Og »Pistolen« gav sig uden videre til at synge og fløjte og akkompagnere sig selv efter Zigeunersystemet.

»Vil De tænke Dem, min Herre«, fortalte han Lindner, »jeg har med dette System spillet hele »Elverhøj« igennem. Vi var i en lille By ovre i Jylland, Musikanterne var nogle rene Grøftegravere, der kun kunde spille Danse. Direktøren var fortvivlet; men jeg reddede Situationen. Musikanterne paa Hovedet ud af Døren, et Fortepiano skaffet til Veje og »Elverhøj« gik med fuld Musik — glimrende!«

»Havde De da ingen Rolle i Stykket?« spurgte Lindner.

»Unægteligt«, svarede »Pistolen«; »jeg spillede Bjørn, Hushovmesteren.«

Han saa' sig triumferende om, men følte en betydelig Skuffelse, da han opdagede, at Rammel var ganske optaget af Olga og Emil af Mab. Ingen af dem hørte efter.

»Hør, det maa De forklare mig«, vedblev Lindner meget interesseret.

»Uhyre simpelt«, henkastede »Pistolen«.« Jeg kastede en Munkekappe med Hætten trukket op over Hovedet om mig. I det Kostume var jeg Pianist; naar jeg skulde ind paa Scenen, kastede jeg Mumme-dragten i Kulissen og var saa Bjørn.«

»Men naar De nu skulde være baade Bjørn og Pianist paa én Gang?« spurgte Lindner.

»Det Tilfælde forekommer kun én Gang i Stykket«, svarede »Pistolen« med en fiffig Mine, »nemlig i sidste Akt, hvor Bjørn melder Kongens Ankomst og senere siger: »Saa, nu ryger nok vore Hemmeligheder i Lyset.«

»Naa, naa, hvad saa?« spurgte Lindner.

»Jeg er ogsaa lidt af en Bugtaler, min Herre«, oplyste »Pistolen«, der denne Gang kroede sig som en Kropdue. »Jeg sagde de to Replikker nede fra Orkestret. Ingen kunde begribe, hvor Lyden kom fra,

men Repliken gjorde netop derfor en uhyre, en brilliant Virkning.«

»Og det tillod Direktøren?« spurgte den forbavsede Lindner.

»Ih, Du gode Gud, han havde tilladt meget mere, om det havde været nødvendigt. Der var stuvende fuldt Hus, og de Mange, der ikke kunde komme ind i Salen, laa ned ad Trapperne og lyttede efter.«

»Pistolen« syntes nu, at en Cognac kunde gøre godt oven paa al den søde Champagne. Han stødte sit Glas mod Lindners og sagde:

»De maa tro, Hr. Grosserer, jeg har oplevet Noget. En anden Gang, i en anden Bondeby, reddede jeg Situationen for Kone og Børn. Det var en Familietourné, jeg var ude paa. Jeg bredte et Lagen over Fortepianoet og spillede dog alle de Valse og Hopsaer, der er til; det Kunststykke kunde Bønderne — det var rent ud sagt i en Kro, jeg optraadte — ikke staa for, de troede, Fanden selv var med i Spillet. Da jeg mærkede, at der var Bid, gjorde jeg lidt Kortkunster og saadan andet Pilleri for dem —«

»Og med dem«, afbrød Lindner.

»Grosserereren er med paa Noderne, mærker jeg. Naa, det endte med, at den mest Overtroiske, en rig Gaardmand, bestilte en Lynafleder hos mig. Næste Dag flyttede jeg med Familie ind i den rige Gaard.«

»Og det varede længe, før De flyttede ud igen?«

»Grumme længe, min Herre. Da Vintersæsonen skulde begynde, maatte jeg jo afsted, men min Hustru — i første Ægteskab — blev tilligemed Børnene, jeg tror nok et Aar eller saadan Noget.«

»Det var en god Lynafleder, den«, sagde Lindner.

»Unægteligt. De blev Alle tykke og fede, og Gurilda, min ældste Datter, blev der yderligere til sin Konfirmation. Først da sendte den skikkelige Mand

mig hende tilbage til Hovedstaden. Skaal, Hr. Gros-serer!»

Medens de To morede sig godt — hver paa sin Vis — sad Rammel og Olga lunt gemte bag Kaminen, medens Emil og Mab stod ved Vinduet, halvt skjulte af Gardinerne.

»Naa, endelig har De overvundet alle Betænkeligheder, er bleven Deres egen Herre«, sagde Rammel, »bestræb Dem nu for ikke at faa Tilbagefald, lad Dem endelig ikke paavirke af Deres Fætter der henne.«

»Aa, han har ingen Indflydelse paa mig længer«, svarede Olga dvælende.

»Heller ikke Deres Moder?»

»Kun til Dels. Men —«

»Men?» spurgte Rammel forsigtigt og tilbageholdende.

»Nu maa jeg handle mere selvstændigt«, sagde Olga; »jeg føler godt, at jeg maa være selvstændig, men —«

»Men?» gentog Rammel som før.

»Jeg mangler Mod«, og hun saa' op til Rammel. Vinen havde gjort hendes Kinder røde, givet Øjet Glans.

Véd De, at De er meget smuk?» hviskede Rammel betaget.

»Naar De taler saaledes, vil jeg ikke tro Dem«, sagde Olga usikkert.

Rammel rejste sig, slog et lille Slag over Gulvet og kom saa tilbage, atter Herre over sig selv.

»Jeg mener, De maa blive smuk, naar De kommer paa Theatret, med lidt Sminke og et Par Streger under Øjnene. Det er min Tro af stor Betydning for en Skuespillerinde at tage sig nd.«

»Ja, det er det vel«, sagde Olga.

Der blev en Pavse. Rammel nippede til sit Glas; han drak aldrig meget. Olga saa' spørgende paa ham.

»Naar jeg bare kunde stole paa Dem«, sagde hun saa ganske naturligt og ligefremt.

»Har De maaske Andre?« sagde Rammel og lod ligegyldig.

»Nej, og derfor maa jeg stole paa Dem.«

»Deri handler De ogsaa ganske fornuftigt, Frøken.«

»Men saa maa De ikke være vred paa mig«, bad Olga pludselig indtrængende.

»De er jo en lille Nar, eller rettere, et stort Barn«, smaalet Rammel. »Hvorfor skulde jeg være vred?«

Olga saa' ham lige ind i Øjnene og sagde: »Jeg er bange for Dem.«

»Hvad er det, der gør Dem bange?«

»Jeg véd det ikke selv, men der er undertiden Noget i Deres Blik, som forskrækker mig, Noget, der gør, at jeg atter ønsker mig langt bort fra Dem.«

»Ogsaa nu?« spurgte Rammel og saa' haardt og truende paa sit Offer.«

»Nej, nej, saa er jeg ikke bange. Det er naar De lukker Øjnene, at jeg frygter.«

»Se, se!« sagde Rammel eftertænksomt.

»Saa véd jeg aldrig rigtig, hvad De mener. Hvad De vil«, tilføjede Olga.

»Altsaa, store, kolde Øjne?« spurgte Rammel.

»Ja, saadan. Det er meget bedre«, og i ubeher-sket Glæde lagde Olga sin Haand over Rammels.

Han rejste sig igen hurtigt og gik op og ned ad Gulvet. Hans Blik strejfede Mab, der fra Vindusfor-dybningen holdt Øje med ham. Han læste tydeligt i hendes Øjne: »Jeg skal nok passe paa Dig.«

Atter tog Rammel Plads ved Ovnens, nippede af sit Glas og sagde til Olga:

»Altsaa, i Morgen begynder vi for Alvor Indstuderingen af Rollen.«

»Ude hos Moder, ja.«

»Nej, her hos mig.« Ordene faldt haardt, næsten befalende.

»Her?« Olga saa' forfærdet paa Rammel.

»Her«, svarede han bydende og saa' skarpt paa hende; »nu er det ikke Narrestreger længer, jeg vil hverken prostituere mig eller Dem.«

»Prostituere?« sagde Olga forvirret.

»Ja vist, bliver De ikke godt forberedt, bliver det en Prostitution for os begge.«

»Ja, men hjemme hos Moder —«

»Med en Madonnatilbæder over Hovedet og en Gøgler under Fødderne, nej Tak. Vi maa have Ro, være uforstyrrede.«

Olga sank fuldstændig sammen.

Saa tilføjede Rammel lidt blidere:

»Naa, de første Timer kan vi tage sammen med Mab, Frøken Mandix, mener jeg. Det er bedst, vi bliver enige om Stilling, Fra- og Tilgang og andre elementære Forberedelser. Saa kommer Opfattelse og Gengivelse af Karakteren, og til de Studier maa vi være ene. Det kan De vel nok forstaa, Frøken?«

Rammel talte koldt, halvt fornemt, nu vidste han, hvorledes hans Offer skulde behandles for at blive gjort trygt.

Olga nikkede bejaende, saa gik Rammel over til Lindner og »Pistolen«.

»De siger jo slet ikke noget«, sagde Mab henne ved Vinduet til Emil.

»Nej, jeg ser paa de uroligt glimrende Lysrader der nede og paa den store, ubevægelige Maane der oppe«, sukkede Emil.

»Herre Gud, er De ikke kommen videre end til at sværme for Maanen?« lo Mab lidt spottende.

»Jo, ogsaa til at synes om Dem, Frøken«, svarede Emil ængsteligt hviskende.

»Har De faaet det Anfald i Aften?« spurgte Mab.

»Ja, paa Theatret, da De stod foran Spejlet«, forklarede Emil. »Da var De dejlig.«

»Saa gaar det nok snart over igen«, trøstede Mab.

»Nej, det tror jeg ikke, Frøken.«

»Men jeg tror det«, sagde Mab bestemt. »Naar De er kommen hjem, Hr. From, saa drik et stort Glas koldt Vand; De skal se, det hjælper.« Mab vilde gaa.

»Aa, Frøken Mab, der er en Ting, jeg saa gjerne vilde bede Dem om«, sagde Emil og holdt hende tilbage.

»Hvad er det for Noget?« spurgte Mab nysgerrig.

»Det er mit højeste Ønske at maatte male Dem.« Mab slog en høj Latter op.

»Er det det Hele? Ja, vær saa god.«

»Saaledes, foran Spejlet, saaledes som De saa' ud i det Øjeblik?« stammede Emil.

»Bravo, bravo, Emil!« skoggerlo Mab og klappede i Hænderne. »De er jo en stor Komiker, opdager jeg nu.«

»Pistolen«, der lige havde endt Fuglefængerarien i »Tryllefløjten« (han fløjtede den til et selvlavet Klaverakkompagnement, som han spillede med Rammels Sengelagen bredt over Instrumentet), troede, at Mabs Bravo galdt ham, han gjorde derfor sin bedste Kompliment og udbrød begejstret:

»Tak, Frøken, tusind Tak! Ja, naar ældre og yngre Kunstnere mødes i fuld Forstaaelse, daler Himmerig til Jorden ned.«

Lindner var nær ved at kvæles af Latter. »Bravo, bravo!« raabte han. »Bliv ved, Hr. Pistol.«

»Pistolen« tilkastede ham et koldt Blik.

Rammel gik hen til Mab og sagde:

»Nu De, Frøken, en lille fransk Chansonette.« Han bøjede sig over Mab og hviskede: »Jeg vil befri Dem for ham dør, han maa jo kede Dem til Døde.«

Mab tog Rammels Arm.

»Nu skal De høre noget Kvikt og Smukt«, sagde Rammel til Selskabet.

»Aa, Frøken, vil De?« udbrød Lindner henrykt.

»Af Kunst kan man ikke faa nok«, bemærkede »Pistolen« med Selvfølelse.

Emil holdt Mab tilbage.

»Vil De gaa fra mig, Mab?« sagde han og saa paa hende med et langt bedende Blik.

»De kan jo komme hjem til Moder i Morgen med Deres Pillerier.«

»Pillerier?«

»Deres Farver og Pensler, mener jeg. Skal jeg males, skal det være et ordenligt Billede. I Sortkridt vil jeg ikke, det kan De da nok begribe.«

»Jeg maa komme, aa, tusind Tak!« udbrød Emil i overstrømmende Lyksalighed.

»Hvad hører jeg?« sagde Rammel spottende. »Hr. From vil male Dem. Som Madonna maaske?«

»Nej, som hun er, hende selv vil jeg male«, sagde Emil forvirret.

»Saa gratulerer jeg — Dem, Hr. From«, henkastede Rammel og førte Mab til Instrumentet.

I det samme blev Døren aabnet paa Klem, og Hr. Lyng i Nathue, Slaabrok og Smæktøfler tittede forsigtigt ind gennem Aabningen.

»Men Gud Fader bevares, hvad er her for et Spektakel? De vækker hele Huset, Hr. Rammel, og mit »naable« Pensionat.«

Mab fik et nyt Latteranfald, og »Pistolen« halede uden videre Hr. Lynges ind i Stuen.

»Brillant! Iversen i »Abekatten« kan ikke være bedre«, erklærede han.

»Vil De passe Dem selv, min Herre«, protesterede Lynges.

Men »Pistolen« havde faaet for meget af Vin, Likør og Cognac, og den Lykke, han mente at have gjort som Pianist og Sanger, var ogsaa steget ham til Hovedet; aldeles sindssvagt tumlede han om med den ulykkelige Lynges.

»Men Gud Fader bevares!« begyndte Lynges paa ny. Mere fik han ikke sagt. »Pistolen« stak ham et Glas Cognac i Haanden, tog selv et Glas, klinkede og sagde:

»Skaal, Fatter!«

»Tak som byder«, svarede Lynges og tømte Glasset. »Det er nok ikke fra Pumpen, hvad?«

»Nej, fra Bogskabet«, oplyste »Pistolen«.

Lynges gjorde store Øjne, da han saa' ind i det tomme Skab.

»Naa, saa det er Lærdommen«, sagde han til Rammel. »Er det det, Forfatteren forfatter med?« Lynges smilede tilfreds over sit Vid.

»Hvor er min Datter? Er hun oppe endnu, skal hun herind«, raabte »Pistolen«.

Olga flygtede forfærdet over i en Krog, hun kunde slet ikke tænke sig, at det var den rare Hr. Petersen nede fra Stuen, der opførte sig saaledes. Emil forsøgte uden Held at lægge en Dæmper paa sin Husfælle.

»Deres Datter? Hør nu, min gode Mand, De har vist faaet for meget at drikke«, mente Lynges.

»Véd De ikke, at Gurilda er min Datter, min Førstefødte?« spurgte »Pistolen« med Pathos og store Armbevægelser.

»Gurre Deres Datter? Herre Gud, det er saamænd en sørgelig Fader, hun har«, sagde Lynge sindigt.

»Min Gurilda, min Datter, min Førstefødte? Er der noget Sørgeligt med hende, kvæler jeg Dem. Hun er betroet til Deres Omsorg. Jeg kræver Dem til Regnskab, min Herre.«

»Hun er i Seng«, beroligede Lynge. »Tror De, vi holder Nattesjov her? Klokken er jo over Et. Guds hellige Død og Pine, der har vi »Maatter«!« Hr. Lynge forsøgte at gøre sig usynlig.

Fru Lynge viste sig i et noget mindre ufuldstændigt Toilette end Mandens og havde et tændt Lys i Haanden.

»Jomfru Sørensen fra »Abekatten«!« hylede »Pistolen« ellevild af Glæde.

»Ækle Mandfolk, pas Dem selv«, svarede Fru Lynge. »Maa jeg spørge Dem, Hr. Rammel—? Aa, her er ogsaa Damer.« Fru Lynges Optræden antog en noget blidere Form.

»Og Herrer med«, fortsatte »Pistolen«. »Ser De ikke »Grosseren« og mig?«

Rammel skubbede »Pistolen« til Side og stillede sig mellem ham og Fruen.

»Undskyld«, begyndte Rammel.

»Kan jeg faa min Datter herind?« raabte »Pistolen«.

»Ikke om De saa stod paa Deres Hoved«, forsikrede Fruen. »Ole, hvor er Du henne? Er Du ikke Manden i Huset? Men naar jeg sender Dig, kan jeg lige saa godt gaa selv.«

Lynge forklarede, at det var et pænt Selskab og pæne Damer, to Kunstnerinder, og Rammel bad paa ny høfligt undskyldende om Forladelse, hvis Selskabet havde været noget højroestet.

Fru Lynge lod sig hurtigt forsone. Hun sværmede for Kunstnere, de havde Lov til at være lidt anderledes end andre Mennesker. Men han dér — hun pegede paa »Pistolen« — skulde holde sin Mund, hun fandt sig ikke i hans »Prostitutioner«.

»Pistolen« brummede, men da Mab alvorligt foreholdt ham, at han havde været alt for højroestet, ja, ligefrem ufin, trak Hr. Lassen-Petersen sig tilbage til den knagende Stol og sukkede over sin mangelfulde Opdragelse.

Bogskabet blev atter undersøgt og de sidste Rester tømte, Mab sang et Par franske Sange, og Fru Lynge græd af Begejstring over al den dejlige Kunst, hun i Aften blev overøst med.

Det blev langt ud paa Natten, før Ægtefolkene atter fandt deres Leje, og den angrende »Pistol« drog til Frederiksberg med sine Protegéer.

Det var Ordet »ufin«, der aldeles havde slaaet ham til Jorden.

»En morsom Aften, ikke sandt, Frøken?« sagde Lindner ved Mabs Gadedør.

»Lidt for støjende og langstrakt«, mente Mab og tog Gadedørsnøglen frem.

»Bor De her, Frøken?«

»Ja, hos min Moder.«

»Det véd jeg«, sagde Lindner, »jeg kender godt Deres Familieforhold.«

»Alle i Kjøbenhavn kender jo hverandre«, mente Mab. »God Nat, Hr. Grosserer, og Tak.«

»God Nat, Frøken, en anden Gang maa jeg maa-ske tale med Dem —?

»Om hvad?»

Lindner kæmpede nogle Øjeblikke med sig selv,
saa sagde han:

»Nej, ikke i Aften — en anden Gang.«

Saa trykkede han varmt Mabs Haand og ilede
ned ad Gaden.

Mab blev staaende i Gadedøren og saa' ham for-
svinde i Graalyset.

X.

I Fru Lynges »naable« Pensionat var Stemningen ved Frokostbordet næste Dag almindeligt Surmuleri over hele Linjen.

Især var Kandidat v. Adler, der havde det mindste Værelse, indigneret. Rigtignok spiste han kun Frokost i Pensionatet, da han kunde faa Middagsmaden 5 Øre billigere hos Portneren ved Bureauet, hvor han var beskæftiget, end hos Fru Lynge, og Aftensmaden fik han frit hos sine Slægtninge, men han hørte dog til Pensionatet, og kunde ikke være tjent med, at det kom ud i Byen, at der blev holdt Orgier dèr. Man kunde jo tro, at det var ham, der holdt slet Selskab.

»Og om Dere nu ble' skambidt paa Amalienborg?« hviskede den norske Forfatter, Hjalmar J. Højland, der sad lige over for den danske Adelige. »Det kunde vel hæmme Avancementet Deres?«

Hr. v. Adler værdigede ikke Spottefuglen noget Svar.

Lynges, der aldrig var ved Frokostbordet, dels fordi han absolut maatte have en Dram til Maden, og det vilde Bolette ikke have, at Andre skulde se, dels fordi han, før han fik noget at spise, skulde gennemgaa »Morgenberlingen« for at se, om Nogen søgte et fint Pensionat, bemærkede fra Skrivebordet:

»Det var »naable« Folk, Hr. Rammel havde hos sig; Kunstnerinder og saadan Noget. Ogsaa Grosserer Lindner var med.«

»Saa, virkelig, Grosserer Lindner? Sejlsportsmanden?« spurgte v. Adler.

»Netop ham«, bekræftede Fru Lynges med et hoverende Blik.

»Der skulde Kandidaten ha' været med«, fortsatte Lynges, »der vankede —«

Et Blik fra hans bedre Halvdel standsede hans Veltalenhed. »Grinagtigt var det«, tilføjede han saa.

»Aldrig kan Dansken ha' Moro uden Støj«, hviskede Forfatteren Hjalmar J. Højland som for sig selv. »Oppe hos os i Norge gaar alt Sligt af i Stilhed.«

»Det gør det ogsaa her, mellem dannede Mennesker«, sagde v. Adler.

Hjalmar J. Højland saa' ud i Luften — han saa' aldrig paa den, han talte med — og hviskede:

»Saa, hvad regner Dere til dannet?«

Da Ingen svarede, fandt Fru Lynges sig opfordret til at bemærke:

»Hr. Rammel regnes til en af Byens fineste Kavalierer.«

»Jeg mente ogsaa det, ja«, hviskede Normanden.

»Hm«, sagde Hr. v. Adler, »det er, som man tager det. De forskellige Dannelseslag —«

»Og saa betaler han flot«, afbrød Fruen, ikke uden Hentydning.

»Det vil sige, naar han betaler«, forklarede Lynges, »for endnu —«

»Pas Dine Avertissementer«, afbrød Fruen hvast.

»Hu, ha, »Baallette«, Du er nok i Krigshumør i Dag?« sagde Lynges.

»Hvad er Krigshumør?« hviskede Normanden ud i Luften.

»Det er, naar man er gal i Skralden?» forklarede Lyng.

Hjalmar J. Højland rystede paa Hovedet.

»En mærkelig Jargon, den kjøbenhavnske. Et helt fremmed Sprog at lære«, mumlede han atter ud i Luften.

»Noget for en Forfatter«, bemærkede Kandidaten.

»Netop, De, ja.«

»Og De er jo Forfatter, Hr. Højland?» vedblev den Anden.

»Der menes endog Digter. Literære Venner tænker saa.«

»En ny Bjørnson! En større Udgave af Ibsen!« udbød Adler.

»Kan hænde, De«, svarede Normanden med uforstyrrelig Ro. »Er sendt til Kjøbenhavn og Berlin for at studere.«

»Ogsaa til Berlin?» sagde Kandidaten saa sødt, som om han sugede paa en Annanas.

Normanden virrede lidt med Hovedet, lod de store, tomme Øjne løbe rundt om Loftet og sukede saa:

»Ja, til Berlin. Men kommer Berlin ikke til mig, kommer jeg ikke til Berlin.«

Alle ved Frokostbordet ventede en Motivering af, hvorfor Digteren ikke vilde til Berlin, men Hjalmar J. Højland saa' dybsindigt paa Svinekoteletten, han havde paa Tallerkenen, og sagde ikke et Ord mere.

»Hvorfor skal man ogsaa rejse?» afbrød Kreaturhandler Dalmose — af Fru Lyng tituleret Grosserer — den trykkende Stilhed. »Det er jo det Taabeligste, man kan gøre, at rejse; man kan jo faa det Altsammen at se i Billeder, og det er meget billigere.«

Digteren stirrede stadig ned paa sin Kotelet, og Kandidaten trak medlidende paa Skuldrene, medens Fru Lyng benyttede Lejligheden til i Smug at holde

Flødekanden under Maskinen; hun havde opdaget, at »Gurre« havde glemt at foretage den reglementerede Fortyndelse.

»Da rejser »Grosseren« jo dog selv en Del«, bemærkede Fruen, da Operationen lykkeligt var overstaaet.

»Ja, til Markeder og Handel«, smaalet Dalmose; »det er sku noget Andet. Det tjener man Penge ved, Frue; men rejse blot for at give Penge ud; nej, det gaar over min Forstand.«

»Ogsaa over min«, bekræftede Lynge hende ved Skrivebordet.

»Lynge, bland Dig ikke i Konversationen«, reprimanderede Fruen.

»Ih, hvorfor maa jeg ikke snakke med, Baallette, jeg er da i mit eget Hus, skulde jeg mene? Der er nu ogsaa disse Baderejser«, vedblev Lynge og klaskede nogle Fireøres Mærker paa Billetterne til Berlingske, hvad skal de gøre godt for? Var det ikke meget bedre at blive ganske rolig i et godt Pensionat til 2 Kroner 50 Øre om Dagen end at fare om til disse Badeanstalter til 5 Kroner om Dagen? Vilde Vorherre ha' vos til at være Vandmennesker, havde han naturligvis indrettet os dertil.«

»Du vrøvler, Ole«, sagde Fruen.

»Vandmennesker — Landmennesker«, hviskede Hjalmar J. Højland, »De gi'r at tænke paa, De.« Rammel kom ind i elegant Formiddagsdress.

»Kan jeg spise Frokost hjemme i Dag?« spurgte han og nikkede ret skødesløst til Selskabet.

»Sikken en Ære«, sagde Lynge.

»Vil De sidde her?« spurgte Fruen og rejste sig øjeblikkeligt.

»Tak, jeg mente inde hos mig selv.«

»Aa, nej, bliv nu her«, sagde Dalmose, »det er mere gemytligt.«

»Selskabeligt«, rettede Kandidaten.

»Naa, maa man nu heller ikke sige gemytlig længer?« smaalo Dalmose.

»Næ, Dalmose, vi véd ikke længer, hvad vi maa sige«, sagde Lynge; »vi er kørte æ baw, forstaar De.«

Dalmose nikkede bekræftende, han følte sig ganske som Et med Lynge i dette som i flere andre Spørgsmaal.

»Vi to passer ikke i et nobelt Pensionat, Lynge. Gør vi vel?« sagde Dalmose.

»Gud bevares, De kan jo flytte, De har jo Deres frie Vilje, Grosserer«, sagde Fru Lynge.

»Ja, men det gør jeg nu ikke alligevel«, svarede Dalmose, »jeg bliver, lille Frue. Se, det kan De nu ikke forstaa?«

»Hm, jo, maaske dog. Man er jo ikke helt fra Fjollerup.« Fruen var ildrød af Harmen. »Gurre«, raabte hun ud ad Døren, »vil Du servere paa Værelset for Hr. Rammel.«

»Tusind Tak, Frue, undskyld jeg gjorde Ulejlighed.« Rammel vilde fjærne sig.

»Tillad«, sagde Kandidaten og rejste sig, »men det forekommer mig, at Hr. Rammel har en Undskyldning at gøre os — mig i alle Tilfælde.«

»Dem? Hvorfor?« spurgte Rammel.

»Mit Værelse ligger nærmest Deres«, vedblev v. Adler lidt usikkert; Rammels kølige Holdning og udfordrende Blik generede ham.

»Og hvad saa?«

»Et Spektakel, som det i Nat, generer, det var mig umuligt at sove.«

»Saa skulde De være kommen ind, Hr. v. Adler, og have taget et Glas med. Det havde været det Fornuftigste.

»Jeg?« udbrød v. Adler forfærdet. »Noget saa formløst? Det kunde aldrig falde mig ind.«

»De vilde have været en Pryd for Selskabet, om De var kommen«, sagde Rammel, bukkede høfligt og gik.

»Naabelmand!« mumlede Lyngé henne ved Skrivebordet.

»Fanden til Tø, Danskerne kan føre«, hviskede Normanden til sig selv.

»Den faldt De nok af paa«, smaa Dalmose. »Næ, de ægte Kjøbenhavnere er ikke til at staa for.«

»Maa jeg gøre Dem opmærksom paa, Hr. Gros-serer, at jeg ogsaa er Kjøbenhavnere, født i Amalie-gade«, sagde v. Adler og gik indigneret ud.

»Saa, nu gjorde De ham gal i Skralden«, mente Lyngé. »Sikken en Lykke, at Baallette var ude i Køkkenet.

Kun Hjalmar J. Højland sagde ikke Noget; Intet forundrede, Intet forbavsede ham og Intet kunde faa ham til at lade være med at hviske og se op i Loftet. Men han var ogsaa norsk Forfatteraspirant.

— —

Rammel gik op og ned i sit Værelse. Hver Gang, han kom hen til Vinduet, spejdede han over mod Vesterbrogade.

Mon hun snart kom?

For at Olga ikke skulde komme, medens han var nede i Restauranten og spise Frokost, var det, at han havde bestilt den hos Fru Lyngé. Olga skulde ikke faa noget Paaskud til at slippe bort, saa at hun senere kunde fortælle ham, at hun havde været hos ham.

Gurilda kom ind med Bakken. Hun var fiks og pyntelig i den tarvelige Bomuldskjole med de korte Ærmer. Fra tidlig Morgen til sen Aften var hun den samme soignerede Person; aldrig pjusket Haar eller nedtraadte Sko.

Solen, en bleg, kold Februarsol, skinnede, men Værelset og Gurilda gav den dog en varm Tone, forekom det Rammel.

Rammel sagde til Gurilda:

»Føler De Dem ikke opmuntret ved at se Solen saaledes som nu i Dag?«

Hun saa' opmærksomt paa ham, men da hun ikke opdagede Noget, der kunde gøre hende mistænksom, svarede hun:

»Jeg føler Længsel.«

»Efter hvad, Gurilda?«

»Efter at komme ud, bort til de varme Lande.«

»Synes De, det maatte være saa dejligt?«

»Her er saa ækelt i Taage, Tø og Sjap«, svarede hun. »Om Sommeren i Danmark, om Vinteren i Norge, men mod Foraar til Italien.«

»De véd jo slet ikke, hvorledes der er i Norge?« sagde Rammel.

»Jo, jeg er født i Bergen, min Moder var norsk. Jeg længes ofte efter Norge«, svarede hun lidt vemodig. »Længes De slet ikke ud?« spurgte hun saa Rammel.

»Nej, det ved Gud, jeg ikke gør«, forsikrede Rammel, »jeg elsker Kjøbenhavn over Alt paa Jorden. Her vil jeg leve, og her vil jeg dø.«

»Forfængelighed«, mente Gurilda.

»Saa, tror De?«

»Det er, fordi De bliver beundret«, sagde hun; »hvem skulde besørge det, naar De kom ned til Italien? De gik da vist gerne i Jorden med Kjøbenhavn, om det skulde være?«

»De har Ret«, udbrød Rammel, ikke saa lidt imponeret af Gurildas sikre Tone, »her har jeg Theatrene, mine Venner og Veninder. Ogsaa Dem, Gurilda.«

»Tak«, sagde Gurilda og tog Afstand, »maa jeg være fri.«

Rammel blev lidt flov, han vidste ikke rigtig, hvorledes han skulde bære sig ad med denne underlige Pige. Saa sagde han for at forsøge videre:

»De er køn i Dag, Gurilda.«

»Aa ja, saadan tilpas«, svarede hun.

»Nej, jeg mener det virkelig.«

»Ja, hvorfor skulde De ikke det?«

»Men det er Solskinnet, der gør det«, fortsatte han.

»Naturligvis, i Mørke er jo alle Katte graa.«

Hun lagde sig foran Kakkellovnen og pustede; som sædvanlig vilde den ikke trække.

Rammel gik atter til Vinduet, men kunde dog ikke lade være med at skotte hen til hende. I den Stilling tog hun sig dog allerbedst ud, med de hvide Arme pressede mod Gulvet, Brystet højt og Ryggen smidigt bøjet.

»Saaledes fortjente De at males, Gurilda, det Billede vilde gøre Lykke«, sagde han.

»Tror De, Hr. Rammel?«

»Absolut. Man har unge Piger i Alverdens Stilinger, men Ingen, der ligger paa Knæ og puster i en Kakkellovn.«

Han nærmede sig atter.

»Pas nu paa, at jeg ikke puster Ild i Dem«, sagde Gurilda muntert.

»Hvor falder det Dem ind?«

»Aa, Deres Øjne bliver saa skinnende, det betyder Varme.«

Hun rejste sig og saa fast paa Rammel.

»Maaske har De Ret, Gurilda, for De er Pokkers køn og flink.«

»Var min Fader her i Aftes?« spurgte Gurilda saa uden at vige for Rammel, der nu stod hende ganske nær.

»Ja, han var min Gæst; det skulde De ogsaa have været, dersom jeg havde maattet raade.«

»Tak, det kunde ellers være det samme«, sagde hun, »jeg bryder mig ikke om at faa Sten i Øjnene.«

»Men Gurilda dog!«

»Naa, saa skabede han sig vel dygtig?« spurgte hun. Rammel blev forvirret. Hvad vilde dog det Pige-barn? Han kunde ikke blive klog paa hende.

»Han, Deres Fader, var munter og livlig« sagde han.

»Naa, ja, saa har han ogsaa skabet sig. Det var kun det, jeg vilde have at vide.«

»Gurilda gik ud ad Døren, som om Rammel slet ikke var i Stuen.

Leger hun Kispuds, tænkte Rammel, saa gør hun det bedre end nogen Anden, jeg endnu har truffet paa. Na, vi faar at se. Med udmærket Appetit fortærede han Fru Lynges solide Kotelet, legeret med Æg.

Denne ret praktiske Dame havde hurtig udfundet, at en solid Frokost dækkede over alle Mangler ved Middags- og Aftensmaden.

Middagsmaden kneb hun slemt paa; ellers kunde der ikke tjenes Noget, forsikrede hun. Uden at blinke serverede hun Kartoffelsuppe eller Noget, hun kaldte Kærnemælksvælling, men som den erfarne Dalmose forsikrede, kun var skummet Mælk med Æddike.

Til Eftermad opvartede hun ofte med noget endnu Ubegribeligere, men det fine Navn, hun gav det, mente hun, dækkede over Manglerne. Om Søndagen serveredes i Reglen yderligere med »Bondepige med Slør«. »Bondepigen« bestod af alle de Hvedebrødsrester, der i Ugens Løb var samlede sammen, »Sløret af tiloversbleven Kirsebærssuppe med lidt Jævning paa. Undertiden gav hun ogsaa »Risengrynsskatter« legerede med Æg, men i Virkeligheden var det nok Resterne af Kærnemælken, der var bleven tilsat lidt

Puddersukker for at blive stivt. Ordet »legere« havde Fru Lynge fundet i Fru Nimbs Kogebog; hun havde ikke kendt det ovre i Jylland, men forelskede sig øjeblikkelig i det, da hun kom til Kjøbenhavn. Nu »legerede« hun al Ting, og Lynge, der var et Stykke af en Fiffikus, slog ogsaa dygtig om sig med Ordet, han syntes det passede saa udmærket i hans »naable« Pensionat.

Rammel lyttede og spejdede. Skulde Olga virkelig ikke komme? Havde Frygten og Undseelsen atter faaet Overhaand, eller havde Moderen forbudt hende at gaa?

Eller var det Plejebroderen, der havde trukket hende med til Mab?

Skulde det Tossehoved virkelig være forelsket i Mab? I saa Fald maatte det betragtes som et uventet Held, der halvvejs befriede ham for denne Plageaand, hvormed Intet var at stille op.

Ja, Mab havde stedse været hans gode Fé. Det fortræffelige Pigebarn havde været ham til megen Glæde og aldrig gjort Vrøvl, aldrig været til Besvær. Det kom af, at hun havde Opdragelse fra Hjemmet. Hvor Opdragelse dog var en fortræffelig Ting. Det var den, der havde beredt hans Vej. Ja, han maatte være sine Forældre taknemlig, fordi de havde givet ham en god Opdragelse. Alt Andet lærte man sig selv.

Det var naturligvis Opdragelse, der til Dels manglede Olga, og som var Skyld i alle hendes Tosserier. Havde hun haft en velopdragen Fader og Moder, der kendte lidt til Verden, havde hun været en hel anden, en chic lille Pige, nu manglede hun aldeles Forstaaelse, og den havde Mab altid saa dejlig lige ved Haanden. Ganske vist, endnu var det ikke blevet til Andet end lidt Flirt mellem ham og Mab, men Rom blev ikke

bygget paa én Dag, og han havde Tid til at vente. Olga derimod maatte erobres med fast Haand, ellers »mankerede« hun, det havde han en tydelig Fornemmelse af.

Saa havde han endnu Gurilda paa sin Liste. Hun var paa sin Vis Pokkers pikant. Jo, der blev Adskiligt at tage Vare paa i den nærmeste Tid, og han skulde ikke skaane sig selv. Han vidste, det galdt om at smede, medens Jærnet var varmt, og nu stod han jo netop i sit Livs Solskin, om en Maanedes Tid var hans Ry som Forfatter yderligere udbredt og fæstnet. Smaapigerne maatte virkelig ofre ham deres Tribut, det var ligefrem hans Ret. Hans Arbejder bidrog desuden til Civilisationens og Humanitetens Fremme, til Kulturens stolte Sejersgang over Jorden! Han havde Ret til at forlange.

Rammel reflekterede videre.

Han vilde som sædvanlig betro sig til Mab; hun maatte opmuntre From, holde ham i Aande. Det fortræffelige Pigebarn vilde nok forstaa en halvkvædet Vise. Foreløbig vilde han helst operere alene med Olga.

Han havde, uden at vide det, tændt en Cigar; egentlig vilde han ikke ryge, for at Intet skulde støde Olga; men nu var det sket; Cigaren var en af Lindners fineste, og dens kraftige Smag pirrede og beroligede paa samme Tid. Kun den fine Havanna frembringer disse modsatte Virkninger.

Saa blev Rammel træt af at gaa op og ned ad Gulvet og af at spejde over til Vesterbro; han lagde sig i en af Fru Lynges knagende Flugtstole med Hænderne, de smaa, velsoignerede Hænder under Nakken og saa' paa de fine, blaa Røgstriber, der steg op fra Cigaren. Han vilde tænke paa Olga, væbne sig til at optræde med den yderste Reservation. Rammel lukkede

Øjnene, han vilde rigtig se hende, denne søde Blondine med Barnesmilet; men uafbrudt fremstillede Gurildas faste Former sig for ham. Det var ham umuligt at faa »Englebarnet« frem, han saa' kun den liggende Kvinde med de kraftige hvide Arme og den svajede Ryg.

Var det Trolleri, eller hvorledes hang det sammen? Nej, det var naturligvis, fordi Gurilda var hans seneste Inklinatión.

Rammel var døset hen i en Halvslummer.

Et kraftigt Tryk paa Dørklokken forstyrrede ham i de behageligste Drømme.

Dirre—dirre—dirre—dirre blev det ved i en Uendelighed.

Saaledes vilde Olga ikke ringe, det maatte være en Anden.

Mon det kunde være Mab? Nej, hun var nu paa Formiddagsprøve.

»Pistolen«? Det kunde ligne den ubehagelige, paatrængende Person allerede at komme igen.

From? Ja, From, der kom med en Undskyldning. Det kunde ligne ham, den febrilske Herre, at ringe saa voldsomt.

Dirre—dirre—dirre—dirre lød det igen, efterfulgt af et Par smaa, korte Dir—dir—dir.

Helt nysgerrig aabnede Rammel Døren og blev forbløffet staaende. »Olga! Om Forladelse, Frøken Berger!«

»Var det ikke Meningen?« sagde Olga lidt stakåndet, hun havde tydeligt nok løbet hurtigt op ad Trapperne.

I det samme blev Døren paa den anden Side aabnet, og Gurilda stak Hovedet ud.

»Om Forladelse«, sagde Gurilda, jeg troede, det var her, der blev ringet.« Saa smækkede hun Døren haardt i.

Rammel gjorde det samme paa sin Side og blev saa staaende et Øjeblik, før han gik ind i Stuen til Olga.

Det Hele var passeret saa hurtigt, var kommet ham saa uventet, at han maatte samle sig lidt.

Olga havde ringet med Hefthighed, og Gurilda havde passet paa. Var hun dog skinsyg? Sandsynligvis. Og Olga, hvorfor var hun løbet op ad Trapperne? Var hun nu inddraget under Trylleriet, eller var det i Angst, hun var kommen?

»Naa, endelig«, sagde Rammel langsomt, da han atter var kommen ind i Stuen, »jeg havde opgivet Dem — for i Dag.«

Olga stod midt paa Gulvet. Der strømmede Friskhed fra hendes Øjne og Kinder og frisk Luft fra hendes Klæder.

»Mab kunde ikke komme, saa gik jeg alene. Hvad jeg lover, det holder jeg«, sagde hun ligesom triumferende. »Jeg var kun bange for at komme for sent.« Hun tog uden Opfordring sit Overtøj af.

»Jeg var ogsaa lige ved at gaa ud«, sagde Rammel i samme Tone som før.

»Jeg tænkte nok, De skulde ud, derfor løb jeg.«

»Aa, havde De ikke truffet mig, kunde De jo være kommen igen en anden Gang«, sagde Rammel prøvende.

»Nej, i Dag skulde det være, i Dag vilde jeg begynde, enten saa Mab kunde være med eller ikke, det besluttede jeg i Aftes.«

»Tillad«, afbrød Rammel, »har De ikke foresat Dem det for Maaneder siden?«

»Hvilket?«

»At ville være Skuespillerinde?«

»Jo —«, svarede hun lidt tøvende.

»At ville spille i mit Stykke og instrueres af mig?»

»Nej, ikke det sidste.«

Svaret kom saa hjerteligt og ligefremt, at Rammel forbavset saa' op.

»Naa — saa' — ikke?» sagde han med tilkæmpet Ro. »Jeg troede det.«

»Nej, først i Aftes bestemte jeg mig til det sidste.«

»Hvilket?»

»Fuldt ud at lade mig lede af Dem, at betro mig til Dem.«

Rammel tog Overstykket og Hatten og lagde begge Dele ind i det andet Værelse.

»Jeg holder ikke af Uorden«, sagde han, idet han bragte Tøjet ud.

»Olga rødmede, men saa' samtidig lidt udfordrende paa ham.

»Hvorfor bestemte De Dem saa i Aftes?» Hans Stemme lød ligegyldig og han bladede i det skrevne Rollehæfte, som Olga havde lagt paa Bordet.

»Fordi jeg i Aftes først saa' Dem, som De er, naar De lægger alle Komplimenter til Side: en dygtig, alvorlig Mand, det syntes jeg saa godt om.«

»Har De ikke set mig saaledes før?»

»Aldrig «

»Virkelig?»

»Jeg forsikrer Dem, først i Aftes.«

»Det kommer af, at De ikke har set mig arbejde; var De kommen herop før, eller havde de truffet mig paa Prøver, hvor jeg selv sætter i Scene, eller i »Samfundet«, naar der debatteres alvorlige Sager, saa havde De forlængst opdaget, hvem og hvad jeg er.«

Olga saa' paa ham med et lyst Smil.

»Ja, Skylden er naturligvis min egen«, sagde hun, »og til Dels Emils.«

Der blev en lang Pavse. Rammel bladede søgende i Manuskriptet, Olga blev staaende midt paa Gulvet og saa' paa ham.

»Det var et bestemt Sted, nogle bestemte Repliker, jeg vilde finde«, sagde Rammel, »nogle, jeg først og fremmest vilde indprente Dem.«

Han bladede videre. Saa sagde han lidt distrait:

»Det forekom mig, De nævnede Deres Fætters Navn før — for lidt siden.«

Olga tøvede et Øjeblik med Svaret, saa saa' hun paa Rammel med et stort, straalende Blik og sagde:

»Jeg elsker ham ikke mere, har formodentlig aldrig elsket ham.«

Udbrudet kom saa voldsomt, at Rammel atter nær havde tabt Fatningen. Han bøjede sig dybt over Manuskriptet og bladede hastigt frem og tilbage. Saa sagde han:

»Vedgaar det egentlig Rollen — Deres Kunst — jeg mener, vedgaar det det, at De vil være Skuespillerinde?«

Han talte langsomt, men Stemmen dirrede og Fingrene krøllede Bladene.

»De to Ting hænger paa det nøjeste sammen«, sagde Olga. »Har De ikke forstaaet det?«

Hvor hun er sød, tænkte Rammel; han havde den største Lyst til straks at kysse hende. Men han erindrede sin Hovedfejl: at gaa for rask frem, og han tvang sig derfor til at blive siddende.

»Det maa De forklare mig nøjere, Frøken; for Deres Opfattelse og Gengivelse af Rollen er det ikke ligegyldigt, om De er forelsket eller ikke.«

»Nej, nej, det er jeg ikke«, protesterede Olga med Hefthighed, »slet ikke!«

»Eller« — Rammel dvælede paa hvert Ord — »for-smaaet.« Han saa' paa hende med store, bestemte Øjne.

Olga blev lidt forvirret, men samlede sig hurtigt og sagde:

Nu ja, jeg er bleven forsmået, De har jo selv set det.«

»Jeg?« sagde Rammel i den troskyldigste Tone.

»Ja, lagde De ikke Mærke til det?« sagde Olga lidt skuffet.

»Til hvilket?«

»Emil er jo bleven forelsket i Mab.«

Rammels Hjerter hoppede af Fryd. Hun var fornærmet, havde brudt med Plejebroderen; nu var hun hans.

»Er Emil?« sagde han atter langsomt og slæbende.

»Men det saa De jo selv i Aftes?«

»Oprigtig talt, Frøken, jeg saa' Intet, eller rettere, jeg har vel set uden at forstaa.«

»Da var det saamænd tydeligt nok«, udbrød Olga indigneret.

»I Aftes saa' jeg, eller rettere, jeg tænkte kun paa Dem, paa, hvorledes jeg skulde skabe Deres Fremtid — vor Fremtid.« Hans Stemme sank ned til en Hvisken.

»Vor Fremtid?«

»Jeg mener selvfølgelig kun Deres Fremtid som Skuespillerinde, min som Forfatter; som saadanne er vi jo nu nøje forenede.« Han saa' gennem de tilslørede Øjne paa hende.

»Vor Fremtid!« gentog hun halvt sagte, men, som det forekom Rammel, med dulgt Glæde.

»Mislykkes Deres Debut, Olga, falder mit Stykke, falder De som Skuespillerinde.

»Ja, jeg forstaa«, sagde hun næppe hørligt.

Der blev en Pavse; Olga saa' nu og da op fra Gulvtæppet, Rammel sad med Øjnene sammenknebnede og saa' over paa hende.

Han vidste af Erfaring, at det ikke er en Fabel, naar det fortælles, at Slangen ser paa Duen saa længe, til den flyver lige ind i det opspilede Gab.

»Hvorledes var da Forholdet mellem Dem og Deres Fætter?«

»Plejebroder«, rettede Olga. »Aa, et rigtig tosset!«

»Synes De nu det?«

»Det har jeg altid fundet.«

»Altid?«

»Naa, nej, maaske først fra den Aften —«

»Hvilken Aften?«

»Da De vilde hjælpe mig, og jeg saa løb min Vej. Det husker De vel nok.«

»Ja, det kan jeg aldrig glemme« sagde Rammel lavt, indsmigrende.

»Siden den Aften«, fortsatte Olga uden Opfordring, »har jeg ikke været tilfreds. Den tossede Aftale, Emil og jeg havde med hinanden om, at den ene skulde være Skuespillerinde, den anden Maler, den — den —«

»Nu?«

»Den var jo barnagtig, udruget ovre i Jylland paa Heden, da vi begge endnu ikke var stort andet end Børn. Men jeg følte mig bunden til den; jeg havde jo lovet ham det.«

»Naa, og nu?«

»Ja, efter den Aften var jeg ked af mit Løfte, jeg kunde jo nu se, at man ikke saaledes kunde løbe hen og blive Kunstner; og desuden, naar vi ikke kunde blive det begge, saa var jo Løftet brudt.«

»Troede De ikke længer paa Emils Kristus-hoveder?«

Olga saa' lidt skræmt op; hun havde mærket noget af den kolde Spot, hun var saa bange for, og hun forstod, at hun var gaaet for vidt i sin Oprigtighed.

Rammel sagde til sig selv: »Aa, Du Dumrian, Du slette Aktør, aldrig kan Du spille Rollen til Ende!«

Han slog om i en bebrejdende Tone og sagde:

»De kan ikke bedømme, om Hr. From kan blive Kunstner eller ikke.«

»Nej, det kan jeg vel ikke.«

»Men hvorfor dømmer De ham saa?«

»Jeg dømmer ikke —«

»Hvem da?« spurgte Rammel heftigt.

»Hr. Gregersen siger, at han ikke kan.«

Havde Gregersen været tilstede, havde Rammel omfavnet ham. At tænke sig, at Gregersen skulde komme ham til Hjælp, at Gregersen skulde fjerne den eneste Hindring. Alle gode Guder være med Gregersen!

»Ham maa man respektere«, sagde Rammel højtideligt.

»Ja, ikke sandt. De har jo selv sagt —«

»At Gregersen er en udmærket Kunstkender — utvivlsomt. Men selv om Emil, Hr. From mener jeg, ikke kan blive Kunstner, kan han jo derfor meget godt blive Deres.«

»Ogsaa naar han forelsker sig i Frøken Mandix?«

»Næ—æ, De kan jo ikke faa ham begge to!« sagde Rammel.

»Ja, men jeg vil ikke have ham«, forsikrede Olga energisk.

»Og derfor vil De nu alene tilhøre Kunsten og — mig?«

Hun betænkte sig et Øjeblik, saa sagde hun med sit store, straalende Blik:

Bunden til Emil var jeg ikke helt mig selv, det er jeg først nu. Og«, tilføjede hun, »det vil jeg vedblive at være.«

»Aa, det bliver saamænd nok godt igen mellem Dem og Deres Plejebroder«, henkastede Rammel, »det Hele er jo kun lidt Flirt.«

»Nej, han er virkelig forelsket i Mab«, forsikrede Olga.

»Ah — bah — det i Aftes —«

»Men i Morges, da jeg bebrejdede ham hans Utroskab, blev han rasende. Han elskede mig ikke, havde aldrig elsket mig«, raabte han.

»Se, se!«

»Og jeg havde nok heller ikke elsket ham, i alle Tilfælde ikke, som han vilde elskes.«

»Hvilken fordringsfuld Herre«, sagde Rammel, og lidt efter: »Et større Opgør, som det lader.«

»Ja, og det tiltrængtes. Jo, det gjorde det.«

»Og Slutningen?« spurgte Rammel.

»Ja, han tog sin Malerkasse og sine Pensler og styrtede ud til Fru Mandix, og jeg —«

Hun standsede og saa' forskende paa Rammel.

»Gik herop til mig?«

»Jeg har taget en fast, uigenkaldelig Beslutning«, sagde Olga.

»Og den er?«

»At stole paa Dem, kun paa Dem.«

»Og Deres Moder og Plejebroder?«

»Jeg vil undvære dem, maa undvære dem; her- efter vil jeg kun være mig selv.«

»Bravo! Maa jeg saa lykønske; kun ved at være sig selv bliver man til Noget.«

»Det er ogsaa det, jeg har følt«, svarede Olga.

»Kun sig selv.«

Olga betonedede »sig selv« stærkt.

Rammel sagde koldt og tørt som en Forretningsmand:

»Naa, saa sæt Dem her i Sofaen ved Siden af mig, saa vil vi begynde paa Deres Selvstændighed.«

Uden Betænkning satte Olga sig ved Siden af Rammel; hendes Øjne havde Glans, hendes Kinder Farve.

»Naar man vil være Skuespillerinde —«, begyndte Rammel.

I det samme gik Døren op, og Gurilda kom ind.

»Undskyld, men jeg skulde bruge Bakken«, sagde hun og saa' fast og prøvende paa Rammel, medlidende paa Olga.

»Vær saa god, tag den, dèr staar den«, smaale Rammel med et venligt Nik.

Gurilda saa' over til Olga, som om hun vilde sige hende Noget.

»Ønsker Gurilda en Præsentation?« spurgte Rammel spydigt.

»Det var netop det, jeg vilde bede Dem om«, svarede Gurilda rask.

Rammel blev forbløffet, men præsenterede.

»Det er, fordi min Fader bor i samme Hus som De, Frøken«, forklarede Gurilda. »Jeg kommer næsten aldrig hjem, men nu vil jeg komme lidt tiere, der bliver maaske Noget, jeg gerne vil tale med Dem om, Frøken.«

Gurilda tog Bakken og gik.

»Rasende skinsyg«, tænkte Rammel. »Jeg kan benytte dem mod hinanden. Nu tænker jeg, vi har Fred«, sagde han højt. »Skal vi saa begynde?«

»Gerne«, svarede Olga og satte sig til Rette i Sofaen.

XI.

Mab Mandix sad flot henkastet i en Armstol, Emil From stod ved sit Staffeli og maledede. Paa Sofaen laa Enkefru Mandix med et blegt lidende Ansigt og saa' paa de to Unge. Hun havde været meget smuk, men Sygdom og Sorg havde øvet deres Hærværk paa hende; kun de store brune Øjne havde Lidelserne endnu ikke faaet Bugt med, deres Glans og Fyrighed stod i paafaldende Modsætning til den gullige Teint og de dybe Furer, der bredte sig over Hals og Ansigt.

Tvivlede man om, at Fru Mandix en Gang havde været smuk, behøvede man blot at se paa det lille Portræt, der hang paa Væggen over Sofaen: en straalende og smilende syttenaarig Pige stod i en Have mellem Blomster og Løv; i Baggrunden saa' man et Landsted.

Det Billede havde hendes Forlovede foræret hende Bryllupsmorgen. Alverden skulde have at vide, hvor sød hans Hustru havde været som ung Pige, forklarede Fru Mandix. Det kunde nok gøres nødigt nu, mente hun; 25 Aar og 10 Børn havde røvet hendes Ungdom og Skønhed. Og da hun saa for 5 Aar siden var bleven Enke, var Nøden kommen til og havde fuldført Ødelæggelsen.

Emil sagde, at hun virkelig var smuk endnu, en Artighed hun besvarede med et mat Smil.

»Jeg drømmer mig smuk og ung endnu«, sagde hun. »Forstaar De, unge Mand, jeg drømmer; mit Liv er nu kun en Drøm, og havde jeg ikke den Engel dèr« — hun pegede paa Mab — »saa vilde jeg være meget ulykkelig.«

Mab nikkede kærligt over til Moderen.

»Ja, hun er en Engel«, fortsatte Fru Mandix, »og er der Engle i Himlen, bliver hun en af dem.«

»Nu maa Moder ikke anstrænge sig«, sagde Mab idet hun rejste sig og rettede ved den Pude, den Syge havde under Hovedet.

»Jeg er jo kun glad i Dig, mit søde Barn.« Hun lukkede Øjnene og forblev længe tavs.

Emil malede, og Mab tog en Bog.

»Nej, De skal se paa mig«, sagde Emil.

»Er det nødvendigt? Jeg vil saa nødig.«

»Hvorfor det?«

»Fordi — fordi De ikke kan taale det«, sagde Mab, og saa atter i Bogen

Emil blev blussende rød, hans Haand skælvede, og han lagde Paletten fra sig.

»Aa, Frøken Mab, dersom De vidste —«

»Nu ingen Dumheder«, afbrød Mab haardt. »Vil De male eller vil De ikke?«

Emil greb forfjamsket efter sine Pensler. Der blev atter ganske stille i Værelset.

»Jeg drømmer, jeg er lykkelig«, sagde saa Fru Mandix, stadig med lukkede Øjne, drømmer, jeg er i Himlen, omgivet af lutter Skønhed.«

»Nu maa Moder ikke fantasere«, sagde Mab, halvt befallende.

»Lykkelige Barn«, sukkede Fru Mandix, »der er saa poetisk og dog kan bøje Dig for den haarde,

materielle Verden — gaa paa Akkord med den! Det er grumme svært.«

»Det er jeg jo nødt til«, svarede Mab med godt Humør. »Du har selv vist mig, hvor nødvendigt det er.«

Atter lang Tavshed.

Saa sagde Fru Mandix:

»Skal den kære unge Kunstner ikke have et Glas Portvin?«

»Nej vist ikke, det er ikke nødvendigt«, svarede Mab.

»Jeg fik forleden 6 Flasker fra Provsten«, fortsatte Fru Mandix, »og jeg vilde saa gerne, at den kære unge Mand —«

»Nej, det behøves ikke«, gentog Mab. »Desuden, det er jo Sygevin.«

»Nu, det er jo et og det samme, kære Barn, hvad for Vin det er.«

Fru Mandix rejste sig uden synderligt Besvær og tog en Flaske Portvin ud af et Skab.

»Det er Sygevin«, sagde hun, »men den er ogsaa god for Sunde. De skal virkelig have et Glas, min kære unge Mand; jeg holder meget af at opmuntre Kunsten.«

Mab rejste sig noget uvilligt for at hente et Glas. I Forbigaaende kastede hun et flygtigt Blik paa Staffeliets.

»Skal det dør være mig?« spurgte hun inderlig forbavset.

»Skal blive«, mente Emil.

»Og den Pølse dør? Hvad er det?«

»Er Deres højre Arm, hængende ned over Stolen.«

»Det er jo en Pølse«, paastod Mab.

»Den er ikke udarbejdet«, forklarede Emil forlegen.

»Det bliver vist noget godt Roderi«, mente Mab og tog Glasset frem.

»De skal ikke regne, hvad hun siger«, bad Fru Mandix, »se blot paa hendes gode Hjerte. Jeg gentager, hun er en Engel, og jeg vil sætte overordenlig Pris paa at faa et smukt Billede af hende.«

Emil mente nok, det skulde lykkes ham.

En heftig Ordstrid hørtes uden for.

Mab skyndte sig ud.

»Det er Henri«, sagde Fru Mandix. »Altid kommanderer han, altid skænder han.«

»Hvem er Henri?« spurgte Emil.

Han udtalte, ligesom Fruen, Navnet paa Fransk.

»Min Søn, Medicineren.« Fru Mandix pointerede stærkt.

»Frøken Mab har en Broder, der studerer?« spurgte Emil.

»Ja, De maa tro, vi er af god Familie«, sagde Fruen.

Emil vidste ikke, hvad han skulde svare.

»Min Mand var saa godt som Guvernør i Vestindien i sin Tid. Min ældste Søn skal være Officer, han er allerede Soldat; en er i Norge og en i Amerika, begge i udmærkede Stillinger. Agnes er paa Telefonstationen og Henri bliver sikkert en stor Kirurg. Mab, véd De, tegner til at blive en stor Skuespillerinde, ikke sandt?«

»Jo, vistnok en stor Skuespillerinde«, svarede Emil.

»Naa, og de andre, de yngre, sørger Vorherre nok for«, sluttede Fruen, idet hun atter lagde sig til Rette paa Sofaen og lukkede Øjnene.

Larmen uden for var tiltaget. Mab kom ind og søgte at spærre Vejen for en ung Student.

»Du skal lade Moder i Fred«, sagde hun hurtigt og hidsigt. »Du kommer aldrig, uden Du vil have Noget.«

»Gud véd, hvad det skulde være, I havde?« sagde Studenten og trængte Søsteren til Side. Ah, Portvin! Den er godt!»

»Provsten var her forleden«, forklarede Moderen som i Søvne.

»Gud glæde hans Sjæl, det Ho'de!« sagde Studenten og holdt Flasken op for Lyset.

»Du maa ikke røre den«, sagde Mab.

»Passiar! Ikke sandt, Mama, jeg maa nok?»

»Jeg har jo aldrig kunnet nægte Dig Noget, Henri.«

»Skaal, Mama, skaal Mab! Hør, jeg synes, Du er bleven fed i den senere Tid. Har Du fundet et godt Madsted?»

Mab vendte ham uvillig Ryggen.

»Ja, jeg mener egentlig ikke saadan fed, men Du er da ikke længer den Benrad, Du før har været. — Aa, om Forladelse, en Fremmed — en Kunstner?»

»Ja, Mab udvikler sig«, sagde Moderen.

»Og lader sig male. Se, se! Skal Du paa Udstillingen, Mab, à la Sarah Bernhard?»

»Kom, lad os gaa«, sagde Mab til Emil, »lad os gaa ud til Deres Tante, til Olga.«

»Hun er hos Hr. Rammel«, oplyste Emil.

»Hun er virkelig gaaet?» spurgte Mab ivrigt.

»Dette her er jo Konturerne til en Abekat«, sagde Studenten med Lærredet i Haanden.

Mab rev Billedet fra ham, kastede det hen paa en Stol og sagde:

»Dersom Du bare vilde passe Dig selv, Henri.«

»Helst, Du. Men jeg har ingen Penge, Du maa laane mig et Par Kroner, Du eller Moder.«

»Jeg har ingen«, sagde Fru Mandix klagende.

»Og jeg giver Dig ingen«, forsikrede Mab.

»Du maa jo tjene godt, Mab, en feteret Skuespillerinde. Det gaar nu over min Forstand, at Du er

det, men lige meget. Vil Du have, jeg skal tale med din Direktør, klemme ham?»

»For hvad?»

»For en ordenlig Gage, naturligvis. De Fedteprinser kniber jo, hvor de kan. Nu maa Du have en god Gage, en stor Gage. Skal jeg klemme ham, saa han kan mærke, hvad vi er for Folk? Han tænker formodentlig, at vi er fra Pilestræde 4. Bagsal, eller saadan Noget; men Du kan tro, han vil faa Øjnene op, naar han ser denne her« — han pegede paa sin Hue — »og faar at vide, at Frøken Mandix's Broder er Mediciner. Jeg kender ogsaa nogle Journalister, Du. Skal jeg føre dem i Ilden?»

»Pas Dig selv«, sagde Mab, »da jeg var Koristinde, vilde Du næppe kendes ved mig, og nu —«

»Nu er der da ogsaa Fanden til Forskel«, mente den taktfulde unge Mand. »Har Du saa et Par Kroner, hvad?»

»Vil Du saa gaa?» spurgte Mab.

»Hellere end gerne, Du; her er sku ikke Noget at kigge efter.«

Mab gav ham to Kroner.

»Og hils saa Provsten, det Faarehoved, og sig, at jeg gør hans Protektion og mine Velgørere Ære. Det er en uhyre Viden, jeg allerede sidder inde med, og den øges Dag for Dag, lige saa stærkt som min Længsel efter Moneter. Farvel, Mama. Farvel, Mab. Gud, sikken en Fluesnapper, Du der har faaet fat i.«

»Du lovede at gaa, Henri«, sagde Mab.

I det samme kom Agnes ind ad Døren; Studenten halede hende straks hen til Portvinsflasken.

»Skaal, Agnes, Du kan nok trænge til Noget at styrke Dig paa, og Mad er her naturligvis ingen Ting af i Huset?»

»Havde der været Noget, havde Du nok besørget det spist«, mente Agnes.

»Skaal, min Pige, Provsten har nylig været her. Gud glæde hans Sjæl i en gammel Fastelavnsbolle!«

Efter at have tømt endnu et Glas, tumlede den haabefulde unge Mand ud ad Døren.

Agnes kyssede Moderen; hun var træt og nervøs af den angribende Telefontjeneste. Hvad der var til Middag? spurgte hun.

»Du kan gaa ud, og koge nogle Æg«, sagde Mab, »jeg har ikke haft Tid til at tænke paa Mad.«

Og naar Børnene kommer hjem fra Skole, hvad skal De saa have?« spurgte Agnes videre.

»Kogte Æg, vi har ikke Andet i Huset. Kom saa, Hr. From, jeg vil ud, jeg maa absolut ud, her er ikke Ro.«

»Ud?« gentog Agnes. »Du er jo aldrig hjemmel«

»Men Du da?«

»Aa, prober Du at slide i Telefonen.«

»Pyt, ikke Andet«, sagde Mab.

»Og saa for en ussel Betaling, som den jeg faar.«

»Gaa til Theatret, min søde Pige«, opmuntrede Mab.

»Saa vilde jeg hellere lade mig halshugge«, forsikrede Agnes. »At udstille sig selv for Mandfolkenes griske Blikke, nej, det holder jeg mig for god til.«

»De er saa sure, sagde Ræven om Rønnebærrene«, riposterede Mab.

»Det er jo næsten uanstændigt at være Skuespillerinde«, mente Søsteren.

»Prober det, min Kære, prober det.«

»Men, Englebørn dog«, sukkede Fru Mandix, »hold dog Fred, det er jo rent ud upassende, som I opfører Jer i den fremmede Herres Nærværelse.«

»Aa, han tager ingen Skade af at lære Livet at kende«, mente Mab, »det har han netop godt af, den Maaneskinsherre. Ikke sandt, Emil, De er en rigtig Maaneskinsherre.«

»Jeg véd ikke, hvad De mener«, sagde Emil noget fornærmet.

»At De skulde være Præst eller Vandkigger. Maaske blev De heldigst som Faarehyrde, De store Tossehoved.« Mab ruskede Emil i Armen.

»Ja, Præst, det kunde nok være«, mente Emil.

»Saa kunde De komme her og se til Mama og snakke gammeldags med hende, og saa kunde De give Agnes ordenlig Skænd, fordi hun er saa uartig, for dette med Malingen bliver ikke til Noget, det er da let at se.«

Mab holdt Lærredet op for sig. »Sikken en Marekat, De har lavet mig til. Hvad mener Du, Agnes?«

Agnes saa' paa Billedet og brast i en høj Latter.

»Det er jo Prinsesse Pignatelli!« jublede hun.

»Det er rigtigt, Agnes, Pignatelli skeløjet!« stemte Mab i med. Søstrene omfavnede hinanden og dansede rundt, svingende »Pignatelli« i Luften.

»Søde Børn dog«, sagde Fru Mandix, mildt bebrejdende, skønt hun aabenbart morede sig. »I fornærmer jo den kære, unge Mand.«

Emil From takkede Fruen med et forbindtligt Buk.

»Ikke sandt«, fortsatte den Syge, »Ungdom og Skønhed er dejlig at se paa, synes De ikke, Hr. From?«

Emil var mindre henrykt end Moderen over de dansende Pigebørn; men han gjorde gode Miner til slet Spil, bjergede sit Stykke Lærred og mente, at han mulig kunde være heldigere en anden Gang.

»Det er De saamænd nok«, trøstede Fru Mandix, »naar De bare bliver ved.«

Mab kyssede Moderen, gav Agnes en Krone, fordi hun havde været saa sød, og gik med Emil. Hun maatte absolut have fat i Olga.

»Hvorfor gaar De bag efter mig?« sagde Mab til Emil, da de gik langs med Søerne.

»Fordi jeg troede, De var vred paa mig?«

»Jeg synes snarere, det er Dem, der har Grund til at være vred. Agnes og jeg har jo været rigtig uartige mod Dem.«

»Aa, Frøken Mab —«

»Hold nu bare op med det«, afbrød Mab, »det klæder Dem endnu mindre end at male Pignatellier. Kom nu her og gaa pænt ved Siden af mig, og lad saa endelig være med at agere Maaneskinsherre.

Solen skinnede over Søfladen. Skøjtøløbende tumlede sig i hundredvis derude.

»Aa, bare jeg havde taget mine Skøjter med«, sagde Mab, »saa kunde vi have faaet os en Tur. De kan da vel løbe paa Skøjter?«

»Ja, det kan jeg«, svarede Emil. Han var ganske stolt over at besidde denne Færdighed.

»Naa, det var da godt, De kunde det.«

»Det er der mange Herrer, der ikke kan«, vovede Emil at indvende.

»Saa er de ikke rigtige Mandfolk«, mente Mab. »Vil en Herre være Mand, maa han kunne ride, sejle, ro, fægte og løbe paa Skøjter, ellers er han en Thevandsherre.«

Emil mærkede sig Slagordene: Maaneskinsherre og Thevandsherre; han maatte jo se at blive noget helt Andet, skulde han tænke paa at behage sin Tilbedte.

»Skal jeg løbe hjem efter Deres Skøjter?« sagde han flot og rask.

Mab saa' forbavset paa ham.

»Vil De?» sagde hun.

»Nu skal De se«, og Emil var allerede paa Springet.

Men Mab standsede ham.

»Nej, lad være, jeg har ingen Ro paa mig i Dag, vi maa op og se, hvorledes det gaar med Instruktio-
nen hos Rammel.

Saa gik de videre langs Søerne til Raadhuspladsen.

Da de kom op i Hr. Lynges »naable« Pensionat, blev Emil paa Gangen, han vilde ikke ind.

Mab traf Gurilda i Færd med at gøre Rammels Værelser i Stand.

»Han tog lige nu bort med Frøken Berger«, forklarede Gurilda.

»Har De læst sammen?» spurgte Mab.

Gurilda betragtede Mab forskende og sagde:

»Naturligvis, det er vel derfor Frøkene er kommen her.«

De to Kvinder saa' et Øjeblik paa hinanden, saa sagde Mab:

»Pas paa; her er en Krone, pas saa rigtig godt paa.«

Gurilda skød Pengestykket fra sig og sagde:

»Saadan Noget gør man ikke for Penge; og desuden, jeg bryder mig ikke om Penge.«

»Interesserer Hr. Rammel Dem maaske mere?» spurgte Mab lidt spydigt.

»Slet ikke«, svarede Gurilda. »Bare han lader den lille søde Frøken Berger gaa i Fred.«

»De kender Frøken Berger, interesserer Dem for hende?» spurgte Mab.

»Jeg véd, hvad det vil sige at være Dame og fattig.«

Mab blev helt eftertænk- som. Det var da en mærkelig Tjenestepige.

»Er der noget Farligt derved?»

»Aa, det véd De vist godt selv, Frøken, »Deres Moder er jo ogsaa fattig.«

»Kender De min Moder?»

»Her i Kjøbenhavn kender jo alle Mennesker hinanden«, svarede Gurilda og tog atter fat paa at feje og støve af.

»Altsaa, De er ogsaa dannet?» sagde Mab.

»Saadan til Husbehov.«

»Og tjener dog som ganske simpel Pige.«

Gurilda støttede sig til Kosten, saa' bestemt paa Mab og spurgte:

»Finder De det ikke hæderligt nok? Vi kan jo ikke allesammen være Skuespillerinder.«

Mab vilde svare, men Ærgrelsen, Harmen kvalte hendes Stemme. Saa sagde hun efter et Ophold:

»Jeg har aldrig foretaget mig noget Uhæderligt.« Hun fik Taarer i Øjnene.

Gurilda lod sin Kost falde, gik lige hen til Mab og sagde:

»De tror da vel ikke, Frøken, at jeg mente noget Stygt?»

»Jo, det troede jeg.«

»Men, Frøken da, hvor kunde De?»

Ordene kom saa aabent og ærligt, Blik og Stemme var saa godmodige, at Mab blev endnu mere bevæget.

»De er vist en rar Pige, skal vi to være Veninder?» sagde Mab saa.

»Ja, lad os være enige om at frelse Frøken Berger fra Hr. Rammels Forførelse, for at det er det, han vil, det Skarn, er jeg ikke i Tvivl om«, sagde Gurilda.

»Tror De virkelig?»

»Kan De ikke se det paa ham? Naa, ja jeg saa' det nu lige straks«, forsikrede Gurilda.

»Saa elsker De ham vel?»

»Nej, det lader jeg Dem om, Frøken Mandix. Men De kender ham, De kender Verden, det lærer man i en Fart ved Theatrene, det véd jeg fra min Moder, saa Dem kan han ikke overraske. Men hende, den lille Tossenar, som han har bildt ind, at hun kan blive en stor Skuespillerinde, hende kan han narre, for hun véd hverken ud eller ind paa alle hans Kunster.«

Mab omfavnede grædende sin nye Veninde.

Gurilda glemte rent at feje og støve af; det var første Gang, det var hændet hende.

»Og De elsker ham slet ikke?» sluttede Mab sit Forhør.

»Nej. Jeg er desuden forlovet.«

»Er De, Gurilda? Men dog, med hvem?» Mab blev uhyre nysgerrig.

»Med en Proprietær eller Grosserer, hvad De nu vil kalde ham. Han hedder Dalmose, og køn er han ikke, men rar; saa er han ogsaa lidt ældre end jeg, men det er Altsammen saadan, som jeg vil have det«, forklarede Gurilda jævnt og ligefremt.

»Men dog«, udbrød Mab aldeles imponeret, »en Grosserer — er det muligt?»

»De unge Herrer skal jeg dog ikke have Noget af«, fortsatte Gurilda, nu var hun kommen i Fart, »de har allesammen Gæld, og den skal man hjælpe til at betale, og Børnene lader De os ene om. Nej, det skal jeg dog ikke have Noget af, dertil har jeg set alt for megen Elendighed hjemme.«

Mab blev mere og mere henrykt over den nye Veninde; hun fik den mest brændende Lyst til at foreslaa, at de straks sagde Du til hinanden. Men saa kom hun i Tanker om Bryllupet; hun maatte dog have at vide, naar det skulde staa.

»Til Maj«, forklarede Gurilda; »for jeg er fæstet halvaarsvis her, og jeg vil blive min Tid ud; og Kæresteri vil jeg ikke vide af, saa længe jeg tjener, skønt Dalmose er saa forelsket som en gammel Jydepotte, der hvert Øjeblik er lige ved at koge over!«

»Allerede til Maj?« sagde Mab.

»Ja, saa flytter vi til Valby, der har han købt en Gaard; han passer saa Kreaturerne og Handelen, og jeg Ænderne og Svinene. Vil De saa komme og se til Valbygaasen, Frøken?«

Mab var henrykt ved Tanken om Idyllen i Valby, hvor hun absolut maatte have Lov til at være med, i det mindste i Begyndelsen, naar hun havde Sommerferie.

De to Kvinder blev saa af Emil, der havde fundet Ventetiden ude paa Trappegangen vel lang, gjorde opmærksomme paa, at Klokken vist var mange.

»Hvor kjørte Olga og Rammel hen?« spurgte saa Mab og beredte sig til at gaa.

»Der kom et Brev fra Fader«, sagde Gurilda, »det ligger for Resten der; saaledes flyder alle Hr. Rammels Breve om.«

Mab betænkte sig ikke paa at læse Brevet.

»Jeg har 3 Liebhavere til Deres nye Stykke, Hr. Rammel, kom, vi venter Dem«, læste Mab.

»Saa er han kørt hjem til Fader«, mente Gurilda.

»Det var ikke det værste«, sagde Mab og trak Emil med sig ud af Huset og op i en Droske. Hun kyssede paa Fingeren op til Vinduet, hvor Gurilda stod med Støvekosten i Haanden og nikkede.

»Til Havevej!« sagde Mab til Kusken. »Men lad det nu gaa lidt gesvindt.«

Den sindige Kusk tog ganske langsomt Dækkenet af sin Rosinante, lagde det lige saa langsomt og be-sindigt sammen, kravlede om muligt endnu langsommere

op paa Bukken, svøbte sig godt ind og sagde saa endelig: Hyp! Saa smaaluntede Hesten — ogsaa ganske langsomt — ud ad Vesterbro, nikkende for hvert Skridt.

Hr. Lassen-Petersen stod spejdende i Alléen, og meddelte straks Mab og Emil, at han ventede nogle »Dromedarer«, der var Liebhavere til Hr. Rammels nye Stykke. Han havde sat dem Stævne i sit Hjem, for at han kunde behandle dem efter alle Kunstens Regler.

Mab spurgte om Rammel.

»Han er her, min Naadige, inde hos min Ring-hed.« »Pistolen« svingede sin Bulehat og gjorde et artigt Buk.

»Men Gud, jeg kender Dem jo slet ikke i Dag. Hvad er det, der er saa fremmed ved Dem?« spurgte Mab.

»Min Frisure«, forklarede »Pistolen« med et nyt artigt Buk og en ny Svingning med Hatten. »Som Kunstner bærer jeg mit eget Haar frit, naturligt, uden Tvang, som Oplæser friserer jeg mig i Overensstemmelse med min Opgave, snart Toupée, snart med Haaret ned i Panden. Som Diplomat — og De kan tro, man skal være en fin Diplomat, naar man skal forhandle med Theaterdirektører — anlægger jeg en Frisure à la Metternich, Napoleon 3. eller en anden berømt Statsmand. Desværre forbyder min Haarfylde mig at optræde friseret à la Bismarck, ellers skulde den Frisure være benyttet til de Krabater, jeg venter.«

»Pistolen« paatog sig en bister Mine à la Bismarck.

En Droske kom til Syne nede ved »Valhalla«. »Pistolen« var hurtig overbevist om, at nu maatte det være Direktørerne. Han bad Frøken Mab og Hr. From om endelig ikke at forstyrre Modtagelsen, men gaa ind til hans Hustru. Det vilde tage sig godt ud, at hans Hjem var besøgt af Kunstnere.

Mab trak leende Emil med sig.

Den lille blege Fru Lassen-Petersen havde pyntet op i Anledning af det forventede Besøg; hun blev uhyre glad ved at se Frøken Mandix. Kunde hun dog bare blive saa lykkelig at faa en saadan Stilling, saadan et Repertoire og saadan en Gage.

Hvor Hr. Rammel var henne? spurgte Mab.

Han var gaaet op med Frøken Berger; der skulde kaldes paa ham, naar Direktørerne kom.

Emil bad saa Mab at gaa med oven paa; men hun foretrak den Fornøjelse, hun ventede sig af Direktørernes Besøg.

Saa gik da Emil, og Mab begyndte straks at spørge ud og se efter overalt i Lejligheden.

»Men dog, hvad er det, læser De Roller, lille Kone?« spurgte hun, da hun fandt et Manuskript mellem et Krøllejern, en Roman og noget halvt brændt Avispapir.

Aurelia blev forlegen.

»Hm, ja, det er den ene af »Englene« i det nye Stykke. Min Mand haaber, at jeg bliver engageret af en af Direktørerne til at spille Rollen i Provinserne«, forklarede hun.

»Aa, lad mig høre, hvorledes De kan«, bad Mab.

»Nej, det er saa flovt. Desuden, jeg kan slet ikke spille, før jeg kommer paa et Theater og har Publikum foran mig. Men saa kan De tro, saa gaar det, Frøken«, forklarede den blege Frue.

»Og De tror, De kan gøre Lykke?«

»I Provinserne — ja. Det hjælper altid saa svært, naar man er fra Kjøbenhavn. Det har de Respekt for«, forklarede Aurelia videre.

»Men De har jo aldrig spillet her«, sagde Mab.

»Aa, naar der bare staar paa Plakaten: fra Kjøbenhavn, Elev af Fru Glimmer, saa er det mere end nok«, forsikrede den Anden.

»Men det er De jo heller ikke.«

»Jo—o, Fruen har lovet min Mand at læse Rollen med mig, dersom jeg faar Engagement hos Iversen. Han er den fineste.«

»Har Fru Glimmer? Se, se!«

»Ja, det har hun rigtignok«, bekræftede Aurelia triumferende.

»Deres Mand er nok om sig, som det lader.«

»Naa, ja, det kan De tro, Frøken. Han er en dygtig Mand, bare han ikke var saa — voldsom.«

»Saa«, svarede Mab og spejdede videre om i Lejligheden. »Og det Pulterkammer her?« spurgte hun.

»Det er rigtignok ikke noget Pulterkammer, det er min Mands Arbejdsværelse.« Aurelia agerede fornærmet.

»Jeg synes, at den Palme dør tager den Smule Lys bort, der er her inde«, mente Mab.

»Ja, men er den ikke yndig, poetisk?« spurgte Aurelia.

»Saa De har Raad til at holde Palmer?«

»Nej, det ved Gud, vi ikke har! Men min Mand vilde have det fint til i Dag, og saa solgte jeg to Par af hans Sommerunderbeklædningsstykker og fik Palmen dør i Stedet.«

»Men, Du gode Gud, naar Hr. Lassen-Petersen skal have dem paa, saa har han jo ingen?« udbrød Mab.

»Aa, der er længe til Sommer«, trøstede den lille Kone sig selv, »og til den Tid kan vi jo godt have tjent mange Penge.«

De to Damer blev afbrudte af Hr. Lassen-Petersen, der med stor Ostentation førte tre Herrer ind i Værelset og præsenterede: »Hr. Andersen, Hr. Jensen, Hr. Iversen, min Hustru og Frøken Mab Mandix, som

De véd, en opgaaende Stjerne paa vor Theaterhimmel, en Veninde af min Hustru.«

De 3 Herrer bukkede og »Pistolen« fortsatte:

»Og nu til Forretningerne, mine Herrer, og til Salonen, mine Damer. Naar Forhandlingerne er sluttede med et heldigt Resultat, serveres der Kaffe og Cigarer her.«

Hr. Lassen-Petersen betonedede »heldigt« meget stærkt; Direktørerne skulde forstaa, at i modsat Tilfælde vankede der ikke Noget.

Mab og Aurelia lyttede fra Sideværelset med ansændt Opmærksomhed; men det var kun Stumper op Stykker af Forhandlingen, de opsnappede. En af Hr. Lassen-Petersens Betingelser var, at den af d'Hrr., der fik Stykket, ogsaa skulde have hans Kone for den billige Pris af 150 Kroner om Maaneden og to halve Beneficer i Saisonen.

Denne Betingelse syntes at falde dem alle tre slemt for Brystet.

»Jeg véd Fanden pine mig ikke, om jeg overhovedet skal indlade mig paa denne Sag«, hørte de Lyttende en af dem sige. »Stykket er svagt, meget svagt, det kan kun bæres oppe af et udmærket Ensemble.«

»Men det har jo netop De«, svarede »Pistolen«.

»Ensemble?« faldt en anden Stemme ind. »Nej, Udstyrelse! Faar jeg Stykket, agter jeg at koste 5000 Kroner paa dets Udstyrelse. Jeg udstyrer altid flot.«

»Ved en Fejltagelse fik De vist et Nul for meget med«, sagde den Første; »det er 500 Kroner, De vil koste paa det, ikke sandt?«

»I de Aar, jeg har været Direktør«, svarede der, »har jeg udgivet henved en Million til Fløjel og Guld.«

En sagte Latter og et: Herren hjælpe og styrke mig! var Svaret.

»Jeg forhandler kun med Forfatteren«, hørte de Lyttende en Tredie sige. »Er han ikke her, hvad skulde vi saa herude?«

Mab og Aurelia hørte Lassen-Petersen gaa op ad Trappen. Han hentede altsaa Rammel.

De Tre blev enige om at købe Stykket i Forening for 1000 Kroner. Hver skulde betale en Trediedel.

»Men jeg vil Herren hjælpe mig ikke ha' Paaske-lammet med!« sagde saa den Første. »Hun er i Stand til at tage Livet af mig alene ved sin Dik-tion «

De to Andre vilde heller ikke høre Tale om Til-giften paa 150 Kroner pr. Maaned.

»Der er ingen af dem, der vil have Dem«, sagde Mab til Aurelia.

Den lille Kone gav sig til at græde, og Mab blev straks dybt rørt og fortrød sin Aabenhjertighed.

»Jeg skal faa Rammel til at stille den Betingelse, at en af dem skal engagere Dem?«

Mab kyssede Aurelia og aftørrede hendes Taarer, hun kiggede ogsaa i sin Portemonnai, om der ikke skulde være et Par Kroner til yderligere at trøste den lille Kone med, men da hun opdagede, at den var tom, smækkede hun den i med et Suk.

»Det er ækelt at være fattig«, sagde Mab.

Aurelia forsikrede, at det vidste hun bedre Be-sked om.

Rammel kom ned, og Forhandlingerne blev for-lagte til »Salonen«. Han, der udstyrede for Millioner, havde Penge paa Lommen. Da Rammel saa' 1000 Kroner paa Bordet, tilslog han ham »Faldne Engle« med Eneret til at disponere over Stykket uden for Kjøbenhavn.

Mab fik lige akkurat Tid til at stille og faa antaget Betingelsen: Aurelias Engagement, saa forhippet var Rammel paa at faa Pengene i sin Lomme.

»D'Hrr. Forfattere er letsindige«, bemærkede »Pistolen«. »Der burde have været forhandlet med hver Enkelt, saa var Resultatet blevet bedre.«

»Men det er jo Dem, der har stævnet Direktørerne til at møde samlede«, sagde Rammel.

»For at behandles hver for sig«, oplyste »Pistolen«.

»Men saa gik de oven paa og overlod Direktørerne til sig selv«, sagde Mab.

»Naa — ja — og saa?« spurgte »Pistolen«.

»Ja, saa blev de naturligvis straks enige om at købe Stykket i Forening«, sagde Mab.

»I Forening?« udbrød »Pistolen«.

Direktørerne nikkede bekræftende.

»Naturligvis«, triumferede Mab, »ellers maatte de jo være nogle gode Tosser, og det er Theaterdirektører aldrig.«

»Overlistet!« udbrød »Pistolen« med Patos og gav sig selv et forsvarligt Klask for Panden. »Naa, enfin«, han halede en Engagementskontrakt op af Lommen, »jeg har reddet det Bedste, et Engagement for Dig, min dyrebare Skat«. Han kyssede med Anstand sin Hustrus Pande.

»Nej, det var rigtignok Frøken Mandix, der skaffede mig det«, sagde den lille Kone; »hun bad for mig hos Hr. Rammel.«

»Ah, saaledes«, henkastede »Pistolen«, »Hr. Rammel, se, se! Og bevæget af Frøken Mandix, hm!«

De drevne Direktører forstod straks Mistænkeligheden, den var jo deres daglige Brød. De stak Hovederne sammen for at blive enige om, hvem af

dem, der skulde have Aurelia. Man besluttede tilsidst at trække Lod, og den korteste Papirstrimmel fik han med Ensemblet.

»Dette her maa være en Himlens Straf for mine Ungdomssynder«, sukkede Direktøren idet han underskrev. »Gud naade, hjælpe og styrke mig!«

XII.

Gurilda havde været hos Fru Berger, endog gentagende, men ikke faaet Olga nærmere i Tale. Fru Berger havde ingen Anelse om, hvad Gurilda vilde, og Olga, der nok havde en Anelse, var netop derfor kold og udeltagende, ja næsten uvenlig; hun syntes, det var ufint af denne Tjenestepige at optræde som hendes Formynderske. Men Gurilda var formodentlig indtaget i Rammel; hun var skinsyg, og saa maatte man vel tilgive hende.

Derfor var Olga stadig meget tilbageholdende lige over for Gurilda, der paa sin Side blev mere og mere overbevist om, at her var Fare paa Færde.

Klog paa Verden og dens mange Kunster, som Skuespillerbørn altid er, lod hun sig ikke skuffe; den Komædie, Rammel spillede, havde hun set før.

Da Olga afviste hendes Fortrolighed, maatte hun handle paa egen Haand, og at der snart vilde blive Brug for hende, saa' hun tydeligt. Olga blev mere og mere febrilsk og urolig; naar hun kom ud fra Rammel — Gurilda passede hende op — glødede hendes Kinder, og Øjnene havde en egen Glans.

Et Par Gange havde Gurilda under et eller andet Paaskud overrasket de Læsende; men Olga havde altid siddet for sig selv med Rollehæftet i Haanden, medens Rammel havde set paa Gurilda med et Blik og en Mine, der tydeligt nok sagde: Jeg véd, hvad De vil, Gurilda, men her er ikke noget at kigge efter.

Saa havde Gurilda opsat at gøre Normandens Værelse i Stand til efter Middag. Mellem dette Værelse og Rammels Dagligstue var der nemlig en aflaaset Fløjdør, og man kunde fra det ene Værelse tydeligt høre, hvad der foregik i det andet.

Normandens Værelse var altsaa en god Observationspost, og Gurilda benyttede den flittig.

Lørdagen før Debutdagen skulde de sidste Instruktionstimer gives, og Gurilda var paa sin Post. Hun kunde høre, at Rollen atter blev gennemgaaet. Blot endnu en halv Time, saa var al Fare forbi og den lille Fugl reddet.

Gurilda lyttede og støvede af; hun havde foresat sig at hale Tiden ud, til Olga var gaaet, og hun lod sig aldeles ikke forstyrre af Fru Lynges idelige Raab: Gurilda, er Du ikke snart færdig? Er der maaske ikke andre Værelser her i Pensionatet end Normandens?

Gurilda glædede sig allerede til, at nu var Sejren snart vunden, da Hr. Hjalmar J. Højland ganske uventet kom hjem, en hel Time før han plejede.

Uf, den væmmelige Normand, der med Ringeagt saa' ned paa de Danske, skulde han nu forstyrre hende?

Nej, hun vilde holde ud, til Olga var gaaet. Hun lod, som Portiøren, der hang foran Fløjdøren, var meget støvet og trængte til en grundig Afbørstning.

Hvad var det, nu var der ganske stille inde hos Rammel?

Hun hørte en Hvisken; Rammel og Olga maatte sidde i Sofaen og tale sagte sammen.

Normanden troede, Gurilda blev for hans Skyld.

»Her er saa stænget her, Gurilda, skal vi ikke ha' op vinduet?« foreslog Højland.

Gurilda lyttede og børstede videre; hun svarede ikke.

Al hendes Tanke var der inde.

»Jeg går om her og glutter og glutter, og dere, Gurilda, siger ingen ting, ingen verdens ting.«

Gurilda børstede med febrilsk Iver; hun syntes, at hun havde hørt Lyden af et Kys inde fra den anden Side.

»Må jeg stryge dere over håret, stryge væk alt det, der er vondt og ækelt her i livet? Danskerne er så veke«, fortsatte Normanden; han begyndte at blive kælen.

Gurilda gav ham et Rap over Fingrene.

»Pas Dem selv!« sagde hun aldeles afvisende.

»Er du ræd mig, Gurilda? Å, hvor flommer håret dit om skuldrene, men du er nok ogsaa mere norsk, du, end dansk?«

Normanden strøg Gurilda ned over Haar og Skuldre; hun var alt for optaget af at lytte til at bemærke det.

Hr. Hjalmar J. Højland, der vedblivende misforstod Situationen, fortsatte:

»Er du ræd mig? Slig som jeg længtet på dig her, har jeg aldrig længtet. Det skal bli som aldrig tilforn. Aldrig har jeg vidst, jeg elsked dig slig.«

I Spænding greb Gurilda hans Haand og trykkede den fast; hun syntes, at hun havde hørt endnu et Kys der inde fra.

Normanden blev ganske fortumlet. Han hviskede med slugende Blikke:

»Skal vi gå for presten sammen, for alteret? Du hører til den typ af kvinder, som jeg tilbeter.«

Gurilda lyttede og lyttede, hver Nerve var anspændt til det Yderste. Nu var Alt stille derinde.

»Er du sindt på mig, du?« fortsatte Hr. Højland.
»Hvor får jeg greie derpå, væne Gurilda? Hvorfor gør du det så? Sådan, her, dit hode på fanget mit.«

Han vilde drage Gurilda ned til sig; men i det samme lød der et langt, skærende Skrig der inde fra, efterfulgt af Graad og Jammer.

»Du skal bli min sådan, min —«

En smældende Kindhest var Gurildas Svar, og dermed styrtede hun ud af Stuen.

Hr. Hjalmar J. Højland saa' betuttet op i Loftet. En saadan Besvarelse af dyb Erotik var endnu ikke forekommen i hans Praksis.

Han blev forstyrret af Hr. og Fru Lynge, der begge kom farende i fuld Galop.

»Hvad er her paa Færde?« udbrød Fruen.

»Raabe og skrige i vores naable Pensionat!« supplerede Lynge.

»Hvem har gjort Dem noget?« vedblev Fruen.

»Var det maaske ikke Dem, der vrælede op?«

»Nej, det var ikke mig«, forsikrede Digteren forknyt.

»Hvem Fa'n var det saa, her er jo ingen Andre?« spurgte Lynge.

»Gurre? — Hvor er Gurre?« raabte Fruen. »De har vel ikke gjort Gurre Fortræd, hvad De?«

»Jeg?« sagde Normanden forvirret.

»Jo, vi kender nok disse Digtere og Forfattere, de tror at kunne tillade sig Alt«, ivrede Fru Lynge.

»Jo, vi kender dem«, supplerede Lynge. »Sig os nu, hvor er Pigebarnet?«

»Ikke vet jeg det. Hun, hun —«

»Naa, ud med Sproget; jeg finder mig ikke i »Prostitutioner« her i mit Pensionat«, forsikrede Fru Lynge.

»Nej, det gør vi ikke«, bekræftede Lynge.

»Ja, se«, svarede Højland langsomt og besværligt, »her er ike åben kamp, jeg er forfatter, min kunst må næres, forstår ni?«

Hr. og Fru Lynge maabede begge. Mon Manden var gal?

»Kanske må det promethevsværk, jeg over her i dødens rige — at ville trænge ind i algudens eget tabernakel — harmoniseres hjem. Måske det.« Han tog sig til Kinden og virrede med Hovedet.

»Han er bleven gal, rent bindegale«, mente Lynge og trak sin bedre Halvdel med sig hen mod Døren.

»Pas Dig selv, Ole.«

»Han véd min Sæl ikke, hvad han siger.«

»Du er et Fæ, Ole! Han har Digtersyner, saadanne Sager forstaar Du Dig ikke paa.«

»Nej, Gud ske Lov!« erklærede Lynge.

Hjalmar J. Højland, som antog, at han var bleven forstaaet, og som syntes, at han læste noget Beundrende i Hr. og Fru Lynges Blikke, fortsatte:

»Skabelsens mysterium kræver bøde. Med titanisk smerte og med titanisk savn må digteren bøde. I gråt bekender jeg: Hun kan aldrig bli min, sådan som hun skulde være det.«

»Hvem er det, De staar der og vaaser om?« spurgte Fru Lynge, der nu begyndte at blive betænkelig.

»Om — om — Å, ni vet, hvad hun heter«, henaandede Hjalmar J. Højland.

»Navnet, Navnet?» opfordrede Lynge; han havde atter faaet Mod.

»Å, nej. Ni får ikke vide det«, stønnede Normanden med en afværgende, mat Haandbevægelse.

»Det skulde da aldrig være Gurilda?» plumpede det ud af Lynge.

»Er Du gal, Lynge?» faldt Fruen ind. »Er det vel hende, Hr. Højland?»

Hjalmar J. Højland saa' op mod Loftet og nikkede svagt.

»Ih, Du gode Gud!» raabte Fruen Lynge, lige ved at besvime.

»Han er gal!» udbrød Hr. Lynge og ilede mod Døren. »Pas paa ham, Baallette, medens jeg henter Vognen.«

»Du bliver her, Ole«, kommanderede Fruen. »Skal jeg være ene med det gale Menneske? Aldrig!«

»Ja, men, Baallette —«

»Du bliver, hvad har jeg Dig ellers til?»

Henvendt til Højland fortsatte hun:

»Hvor er Gurilda? Vil De være saa artig at sige mig det?»

»Dér hvor skreget er, mener jeg«, og den himmelstormende Digter sank udmattet ned i en af Pensionatets knirkende Stole.

»Er det inde hos Hr. Rammel? Tak, Skæbne! Kom med, Ole!«

Fru Lynge for ud ad Døren, fulgt i Hælene af Hr. Lynge, der takkede sin Gud, at han havde saa rask en Kone til at føre an.

Da Gurilda kom ind i Rammels Værelse, stod Rammel henne ved Vinduet og saa' ud paa Pladsen, medens Olga stod midt paa Gulvet. Hendes Haar var i Uorden, hendes Blik stirrende som den Vanvittiges,

hun slog ud med Hænderne, som vilde hun afværge Noget.

»Frøken, Frøken!« jamrede Gurilda og tog den Forfærdede i sine Arme.

Olga syntes Intet at mærke, Intet at forstaa, ganske tonløst hviskede hun:

»Jeg vil hjem, hjem til min Moder. Hvor er min Moder?«

»Jeg skal bringe Dem hjem«, sagde Gurilda kærligt deltagende og sluttede den Sansesløse i sine Arme.

Olga fulgte mekanisk med et Par Skridt hen mod Døren.

Saa vendte Rammel sig fra Vinduet, hans Øjne var kun to Streger.

»Vist ikke«, sagde han haardt og skærende, »Anfaldet maa først gaa over. Giv Frøkenen et Glas Vin, Gurilda.«

»Anfaldet?« sagde Gurilda haanligt.

»Ja, Nerveanfaldet, eller hvad saadan Noget kaldes«, fortsatte Rammel i samme kolde, rolige Tone. »Frøkenen maa være meget nervøs. Hører De, Gurilda, et Glas Vin. Eller skal jeg selv?« Han gik frem paa Gulvet.

En Skælven gik gennem Olgas Legeme, hun trykkede sig angst ind til Gurilda og stønnede:

»Han maa ikke komme — ikke komme.«

Rammel trak paa Skuldrene og vendte sig atter mod Vinduet.

»De har nok ordentlig forskrækket Frøkenen«, sagde Gurilda og saa' udfordrende paa Rammel.

»Tror De? Nej, aldeles ikke«, svarede han.

»Dette har jeg længe ventet, det, der nu er sket«, fortsatte Gurilda.

»De, Gurilda?« Han vendte sig og saa' spørgende paa den unge Pige. »Hvad mener De?«

»Jeg har passet paa.«

»Se, se! Barmhjertig Søster. Den Rolle klæder Dem godt, Gurilda.«

»Aa, De skal ikke gøre Nar.«

»De véd jo ikke, hvad her er passeret«, mente Rammel.

»De kan tro, jeg kender Dem. Jeg har for længe siden gennemskuet Dem.«

»Meget forbunden for Deres Opmærksomhed.« Rammel talte atter i sin sædvanlige spottende Tone.

»Og jeg skal nok forklare Fru Berger det Hele.«

»Ingen Skandaler«, sagde Rammel hurtigt og traadte truende hen mod Gurilda. »Husk, hendes Ære er i min Haand, kun et Ord af mig, ja, kun den svageste Antydning, og hun er skandaliseret. Glem ikke det, min kloge Pige-«

Gurilda stirrede forfærdet paa Rammel, saa sagde hun langsomt og med graadkvalt Stemme:

»Saa stor en Skurk, troede jeg dog ikke, De var.«

Rammel svarede hurtigt og energisk:

»Vær nu ikke sentimental, Gurilda, men hold ren Mund, saa gør De Frøken Berger den største Tjeneste, De kan gøre hende. Læg hende paa Sofaen, knap op, giv hende koldt Vand, jeg maa ud paa Theatret snarest muligt.«

Rammel gik mod Døren, men vendte om og tog Gurildas Haand.

»Ikke sandt, vi to forstaar hinanden?« sagde han.

I det samme kom Hr. og Fru Lynge styrtende ind og spurgte i Munden paa hinanden:

»Men hvad er der dog paa Færde her?«

»Frøken Berger er bleven overanstrengt af den megen Rollelæsen, Debuten i Morgen har fyldt hende med Angst, et Nerveslag er blevet Følgen«, forklarede

Rammel med fuldkommen Ro, idet han trak sine Handsker paa.

»Nerveslag?« sagde Fru Lynges tvivlende.

»Ja, ikke sandt, Gurilda, det mente De jo ogsaa? Ikke sandt?« spurgte Rammel.

Gurilda betænkte sig et Øjeblik, saa sagde hun:

»Ja, jeg tror, det er et Nerveslag, Frøkenen har faaet.«

»Kom, Maatter, vi maa ha' hende ind til vos selv«, sagde Lynges. »At det skulde hænde i vores naable Pensionat!«

»Ih, men det er jo en Hverdagsbegivenhed i vor nervøse Tid«, forklarede Rammel, »særligt da blandt Skuespillerinder. Ved Theatrene hører Sligt til Dagens Orden.«

»Nej, virkelig?« spurgte Lynges forundret.

»Aa, dèr besvimer man for et godt Ord. Tal bare ikke om dette, dertil er Tildragelsen altfor ubetydelig«, tilføjede Rammel.

»Ja, naar der bare ikke bliver talt derom«, sagde Lynges, »saa gør det jo ikke Noget.«

»Det kommer an paa Dem selv, Hr. Lynges, paa Dem, Deres Frue og paa Gurilda. Jeg taler aldrig om saadanne Smaabegivenheder.«

Rammel smilte behageligt, nikkede til Gurilda og saa' i Spejlet, om hans Dress var i fuldkommen Orden.

Fru Lynges, der ganske mod Sædvane ikke havde ytret sig, saa' forskende paa ham.

»Ja, vi kan vel stole paa, at De ikke siger Noget, Hr. Rammel«, sagde hun.

»Jeg skal gøre Dem den Tjeneste, Frue«, svarede Rammel nedladende. Han kastede endnu en Gang et Blik til Gurilda og gik nynnende ud ad Døren, medens

Olga viljeløs lod sig lede over Gangen af det omsigtsfulde Ægtepar.

Gurilda stod som lamslaet i det tomme Værelse og saa' Rammel gaa over Pladsen, saa' ham nikke og smile til beundrende Venner og sluttelig stige op i en Droske, der kørte ind til Byen med den retfærdige Mand.

En rasende Harme paakom Gurilda ved Synet af Rammels Ro. Hans kolde Haan og Spot skar hende bestandig i Ørene.

Kunde et Menneske under saa glat og sleben en Form virkelig handle saa nederdrægtigt? Var det muligt, at den Mand blev æret og beundret af hele Byen?

Og saa havde han oven i Kjøbet gjort hende til sin Medskyldige, havde tvunget hende til at lyve, til vedblivende at lyve, vilde hun skaane Frøken Olga for Bagtalelsens Gift og Bysladderens Medlidenhed.

Gurilda fik Lyst til at slaa Et eller Andet i Stykker for at faa det hede Blod kølet.

Aa, havde det blot været hende, han havde overfaldet, han skulde have faaet et endnu kraftigere Traktement, end Normanden fik. Du gode Gud, sikken et Par Lussinger, hun skulde have langet ham ud!

Gurilda stemte Hænderne mod Hofterne og satte sig i Forsvarsstilling.

Ja, han skulde have faaet Prygl, og saa havde hun straks fortalt til Alle, der vilde høre derpaa, hvad for en Herre, Rammel var.

Hun skulde have klædt den sjofle Herre af lige til Skindet.

Men den stakkels Frøken Berger maatte lide og taale; det kom der af at være en fin Dame og ingen Ting have at være fin af.

Ikke en Gang Kræfter til at slaa fra sig med havde det lille Skind.

Ja, Gud ske Lov, at hun var Tjenestepige, og at hun havde Kræfter og var rettænkende, det kunde hun rigtignok være glad ved.

Nu var det bedst, hun kom ind til Normanden for at sige ham sin Mening.

Men den forfærdede Digter flygtede, slagen med Rædsel, da han saa' Gurilda i Døren.

— —

Det store Uhr i Edentheatrets Foyer slog Et; nu havde Personalet allerede ventet en halv Time, og endnu ingen Forfatter og ingen Debutantinde. Hvad Intimt mon de To havde med hinanden? De kom altid sammen til Prøverne og kørte sammen bort.

Det var naturligvis Brutto, der forundrede sig og spurgte.

Fru Glimmer fandt, at det var frygtelig uforskammet at lade saa mange Kunstnere vente paa sig.

Hvor Direktøren var henne?

»Han sidder inde hos sig selv og kukkelurer«, oplyste Brutto. »Jeg tror, Gud straffe mig, ikke, han tør komme ud!«

»Og der skal spilles i Aften?« æggede Fru Glimmer videre.

»Ja, og anden Generalprøve efter Forestillingen«, fortalte Personalet i Munden paa hverandre.

»Det er jo at overanstrenges Personalet«, mente Fruen.

»Hottentotter og Negre har det bedre end vi«, deklamerede Brutto. »At den »Himmelslugerske« tør byde os det.«

»Himmelslugerske! Bravo, bravo!« raabte Alle i Kor.

Fru Glimmer var ganske enig med sin Ven Brutto. Om han ikke vilde hvile sig lidt paa hendes Sofa, der var saa dejlig varmt i hendes Garderobe?

»Har Du Portvin, Helene?« hviskede Brutto.

»Det tror jeg nok, ellers faar vi noget.«

Saa fulgte Brutto gestikulerende og demonstrerende med sin Veninde.

Det øvrige Personale fik paa ny travlt.

»Nu er De nok ikke længer Fjender.«

»Der bagtaler hinanden.«

»Som ikke kan taale at se hinanden paa mange Alens Afstand.«

»Den ulykkelige Mand! Nu sidder han hjemme og redigerer og aner ikke, at det brænder for ham her.«

»Aa, han har godt assureret. Spørg »Fugleungen«.«

»Fugleungen« gav sig til at græde over al den Ondskab, der var ved dette Theater. Hr. Glimmer var ved Gud i Himlen kun hendes Ven, ikke andet!

Saa fik Alle Medlidenhed med »Fugleungen«. Mab gik med hende op i Fugleburet for at trøste hende.

Et Theaterpersonale er som de farvede Glasstumper i Kaleidoskopet, man ryster blot Hylstret en lille Smule, og straks skifter Alt Form og Farve.

I et Værelse oven paa sad »Pistolen« midt paa Gulvet og arrangerede Kostumer; Aurelia gik om og hængte dem op paa Knagerækkerne.

»Ah, min naadige Frøken«, udbrød Lassen-Petersen og hilste uden at rejse sig, »De besøger en Kunstner i hans Atelier. Forøvrigt et højst misserabelt Atelier.« »Pistolen« saa' sig om med en Mine, som om han var vant til kun at arbejde i gyldne Sale.

»Ja, jeg havde Lyst til at —«, sagde Mab noget adspredt; hun ængstedes over Olgas Udeblivelse.

»Til at beundre? Det har De Lov til, Frøken Mandix, thi her er Noget at beundre. Aandens og

Haandens Snille! Aa, Aurelia, mit Barn, tag »Foraaret« ned af Knagen og hold Dragten foran Dig, at Frøken Mandix ret kan se. Ikke sandt, vidunderligt, at en vrikkende And og en vraltende Gaas kan blive omskabt til noget saa Løstigt — Lyst — Let — Dejligt som dette?»

Mab svarede adspredt; alle hendes Tanker var hos Olga.

»Alt dette har jeg skabt«, fortsatte »Pistolen«, »men De faar intet ret Begreb om al denne Fjerpragt, før den kommer paa Kroppen af de unge Damer og smidigt følger sig om de slanke Lemmer. Aa, det bliver et Syn for Guder!«

Mab var slet ikke beundrende.

»De er fortørnet, min Naadige«, mente saa »Pistolen«. »Maaske fordi Aurelia er her? Men vær rolig, hun hjælper mig kun til Premiøren er overstaaet, saa forsvinder hun atter. Ingen Konkurrence.«

Det elektriske Ringeapparat skingrede gennem Lokalerne.

»Nu maa hun være kommen«, sagde Mab med et Lettelsens Suk, »Gud ske Lov!«

»Hun? Hvem?« spurgte »Pistolen«

Men Mab var allerede borte.

»Du skal se, kære Barn, jeg bliver berømt«, sagde saa »Pistolen« til sin Kone. »Det er sandt, Du har vel været hos alle Redaktionerne med Meddelelsen? Naa, det er godt. Kom saa, Barn, vi vil gaa ned i Parkettet og se paa Prøven, maaske kan Du lære Et og Andet; men det siger jeg Dig, ingen Kopieren, selvstændig Opfattelse, det vil sige, min Opfattelse. I Provinserne skal de have det paa en anden Maade end her i Kjøbenhavn.«

Paa Scenen herskede den største Forvirring, Rammel var kommen alene, Debutantinden var bleven syg.

Direktøren stod som lamslaet; han havde ingen anden Forestilling at sætte op, hele det løbende Repertoire var udspillet. Han havde jo nu i Maaneder forberedt Rammels Stykke, der idelig var blevet gjort om, og nu stod han der.

»De store Udgifter er nok det eneste sikre Resultat«, mente Brutto.

»Vi maa jo doublere Rollen«, sagde Ægidius.
»Vil De, Fru Glimmer?«

Den kønne Frue smilede elsværdigt til den fortvivlede Direktør og sagde:

»Om jeg vil? Hvor kan De spørge, Hr. Ægidius?«

»Aa, Himlen være lovet!«

»Men jeg kan ikke. Ti Ark kan Ingen sluge i 24 Timer. Og desuden, Rollen er jo nu skrevet helt om for den sarteste Uskyldighed.« Hun klappede og trøstede Direktøren.

»Hvad fejler Olga?« spurgte Mab Rammel.

»Skaberi«, svarede Rammel og vilde gaa over til Fru Glimmer.

»Nej, stop«, sagde Mab og stillede sig i Vejen,
»De skal forklare mig --«

»Et Nerveanfald«, vrissede Rammel. »Hun vidste ikke, om hun turde spille. Saa talte jeg hende alvorligt til, og saa — besvimele hun.«

»Fordi De blev vred? Det var mærkeligt.«

»Tror De mig ikke, saa spørg Deres seneste Veninde, Jomfru Gurilda«, spottede Rammel, »hun kan bekræfte det.«

»Gurilda? Var hun tilstede?« spurgte Mab.

»Spørg selv«, sagde Rammel. Han agerede fornærmet.

Skuespillerne stimlede sammen om Direktøren; de havde alle gode Raad til ham. Der var det og det Stykke, hvori Vedkommende havde en Rolle, det

kunde dog vist tages frem og spilles med et Par Prøver. Sidst, det blev givet, havde det jo gjort uhyre Lykke og givet mange Penge.

Men Ægidius troede ikke paa hverken det ene eller det andet gamle Stykke; kun Nyheder havde han Brug for.

Saa blev Skuespillerne misfornøjede og trak sig knurrende tilbage.

»Der kan I se, hvad han er for en Per Fjols«, docerede Brutto, »han véd hverken ud eller ind. I skal se, det ender med, at han maa lukke Theatret. Sikken en Skandale!«

Brutto gik over til Regissøren, ogsaa kaldet Slavefogden; han skulde foreslaa Direktøren at lukke i 8 Dage, det var det eneste Fornuftige.

Skuespillerne sendte Bud ud i Byen til deres Venner ved Bladene for gennem Pressen at faa Situationen gjort saa publik som muligt, og Bels sendte Stoffer til Grosserereren; han skulde have Nyheden, før han gik til Middagen.

»Men hvad skal jeg sige?« spurgte Stoffer.

»At de Allesammen har gjort Mytteri, kun Frøken Mandix holder sig paa Maatten; det kan han li' at høre«, forklarede Bels. »Du kan jo selv se, Stoffer, hun staar derovre og siger ingen Verdens Ting.«

Mab vidste ikke, hvad hun skulde tro. Mon Rammel talte Sandhed? Hvor havde han dog ikke arbejdet for at faa sit Stykke frem, og nu? Han kunde jo dog ikke selv have ødelagt det Hele, og hvor det var Stygt at tiltro ham Slethed mod Olga, en Slethed, som tillige var Dumhed.

Kunde hun dog blot hjælpe ham. Paa én Gang fo'r det hende gennem Hovedet: Aurelia!

»Hr. Direktør«, raabte Mab glædestraalende, »jeg véd En, der kan spille Rollen i Morgen!«

»Du gode Gud!« stønnede Ægidius og saa' takkende op til Soffitterne, men tilføjede hurtigt: »De narrer mig da ikke, Frøken?«

»Ikke en Smule, hun kan Rollen.«

»Saa skal hun ved Gud i Himlen ogsaa spille den«, sagde Ægidius med en sjælden Bestemthed.

»Mandix er gal!« raabte Brutto.

»Aldeles ikke«, lød uventet en Stemme nede fra Tilskuerpladsen, »min Hustru ikke alene kan Rollen, men hun kan ogsaa spille den.« Og op kom »Pistolen«, halende den lille blege Kone efter sig.

»Hvad for noget? Det er jo Madam Pistol!« sagde Rammel forfærdet.

Hr. Lassen-Petersen traadte med store Armbevægelser ind paa Scenen. Aurelia var smuttet fra ham.

»Her er Digterens og Direktørens Redningsmand!« proklamerede han og saa' sig om mellem de betuttede Skuespillere som en Feltherre efter et vundet Slag.

»Man siger, det vil sige, Frøken Mandix siger, at Deres Frue kan »Hermine« i Hr. Rammels nye Skuespil?« fik Ægidius endelig frem.

»Om hun kan Hermine?« raabte »Pistolen« op. »Paa sine Fingre, paa Ære, paa sine Fingre! Aurelia, søde Barn, hvor er Du?« Han for rundt mellem Kulisserne, fandt Aurelia og trak den undseligt rødmende unge Kone ind i Lampelyset.

»Jeg er jo slet ikke paaklædt«, stammede Aurelia; hun havde sin bedste Kjole paa.

»Bah, hvem spørger om Toilettet, mit Barn? Det er Rollen, der spørges om.« Og med sin allerstørste Haandbevægelse præsenterede »Pistolen«:

»Min unge Hustru, af 3. Ægteskab, Hr. Direktør Ægidius«, hvorpaa han let henkastede: »Hr. Rammel kender Du jo fra dit Hjem, hvor vi ofte har haft den Ære at se Forfatteren.«

Personalet lyttede andægtigt til. Naa, den lille blege Genstand var ogsaa en af Rammels Veninder. Hm!

Rammel mente dog, at det var aldeles umuligt at vove det Eksperiment; saa maatte Opførelsen hellere udsættes 8 Dage, saa kunde han jo levere Rollen tilbage, saaledes som den oprindelig var skreven for Fru Glimmer.

Primadonnaen gjorde sig først noget kostbar, men da Rammel bad meget indtrængende, gav hun efter.

Rammel kyssede Helene galant paa Haanden. »Gud ske Lov, at vi atter er blevne gode Venner«, hviskede han.

Bruttos Haanlatter skingrede gennem hele Theatret.

Men Direktør Ægidius var trængt til Afgrundens Rand. Som sædvanlig med svage Karakterer var han pludselig bleven halstarrig; med ualmindelig Bestemthed fastholdt han, at den unge Frue skulde sige nogle af Replikkerne. Behagede de ham, skulde Stykket spilles straks.

Rammel gjorde Indvendinger; som Forfatter mente han at have et Ord med i Laget.

Men nu blev Ægidius rent desperat; han slog om sig med sin Stok, som var det hans Mening at prygle Alle, der kom ham nær, og raabte rasende: »Maa jeg være her paa mit eget Theater, eller vil De, Hr. Rammel, give mig mine Penge tilbage og erstatte mig al den Tort og Skam, De har paaført mig ved Deres Uordholdenhed?«

»Bravo!« lød det mumlende fra »Pistolen«.

Fru Lassen-Petersen prøvede, og det gik godt.

Hele Personalet jublede, Alle havde de Lyst til at drille Fru Donnerwetter. Ogsaa Rammel fandt det raadeligst at falde til Føje. Det kunde nok gaa, mente han.

Fru Glimmer og Brutto stak atter Hovederne sammen. »Toiletterne«, hviskede hun.

»De har Ret«, svarede Brutto, »det har »Dingle-fatter« slet ikke tænkt paa.« Højt sagde han: »Mon Fru Lassen-Petersen ogsaa har sine Toiletter færdige? Der skal jo ikke mindre end en halv Snes Stykker til.«

Han saa' sig triumferende om, Bomben havde gjort Virkning.

»En halv Snes Kjoler!« klynkede Aurelia.

»Overdrivelse, Overdrivelse!« raabte »Pistolen« og saa truende over til Brutto.

Som sædvanlig trak Brutto sig tilbage, som om det ikke var ham, der havde rejst Spørgsmaalet.

»Et Par Kostumer kan vel nok blive færdige til i Morgen Aften«, mente Ægidius.

»Og en brillant Dragt har vi selv«, sagde »Pistolen«.

»Nej, Herman, den duer ikke«, protesterede Aurelia. »Jeg vil ved Gud se ordenlig ud, skal jeg op i Kjøbenhavn, det vil jeg.«

»Vi pynter op, mit Barn. Fjer, Blomster og Fløjel har vi nok af. Lad blot mig raade, Barn.«

»Det var kun tre, og endda tvivlsomme«, sagde Fru Glimmer

Lang og uhyggelig Pavse paafulgte.

»Jeg har tre nye Toiletter«, sagde Mab, »vil De laane det ene? Jeg kan godt nøjes med to.«

»Du maa absolut have tre, kære Mab«, sagde Fru Glimmer venligt advarende og vilde omfavne sin Veninde.

Mab skød Fru Glimmer fra sig.

»Saa bruger jeg et ældre i den ene Akt, jeg gør lige megen Lykke for det. Det er da endelig ikke Kjolerne, det kommer an paa.«

»Nej, Kunsten, den høje, hellige Kunst!« faldt »Pistolen« atter ind.

Fru Glimmer trak sig tilbage med et giftigt Blik; Brutto rømmede sig.

»Er der Nogen, der vil tale med mig?« spurgte »Pistolen« ret udfordrende.

Atter en lang og forlegen Pavse.

»Ja, vil De hjælpe mig«, sagde Aurelia til Mab, »saa tusind Tak. Men De er jo lidt højere end jeg.«

»Saa forandrer vi, laver om«, trøstede »Pistolen«.

»Jeg skal nok faa Livet til at passe«, sagde Mab, »jeg skal arbejde for Dem hele Natten.«

»Himlen lønne Dem«, udbrød »Pistolen« med løftede Hænder og Øjne, »vi kan ikke!«

Almindelig Fnisen hørtes fra alle Sider. Men »Pistolen« saa' sig endnu en Gang om i Kredsen med ophøjet Ro og gentog:

»Himlen lønne Dem, siger jeg, og er man ikke ganske enig med mig — han gjorde en lille Runde over Scenen — saa, hvad behager?«

Efter Prøven, der forløb ganske heldigt, før Lassen-Petersen om til alle Redaktionskontorerne, og alle Bladene havde Søndag Morgen Notitser, der skildrede Direktør Ægidius' Genvordigheder med »Faldne Engle«, Debutantinden, Fru Lassen-Petersens Mod, og Frøken Mandix's mageløse Opofrelse.

Hr. Lassen-Petersen havde ikke sparet paa Krudtet.

— —

Paa 1. Række i 1. Parket sad Lindner med alle sine Klubvenner til Premiøren. De modtog Mab med dundrende Bifald, og selvfølgelig fulgte hele Huset de toneangivende Herr.

Mab blev Aftenens Heltinde, fra Bænkerad til Bænkerad bredtes hendes Berømmelse.

Hun blev, sagde man, forfulgt af Fru Glimmer, fordi hun havde for meget Talent. Hun var en meget dannet Dame af særdeles god Familie, hendes Fader havde været Admiral i russisk Tjeneste. Hun havde jo vist en storartet Opofrelse mod den lille Debutantinde, og se, hvor hun stadig hjalp hende. Hun førte hende jo baade ud og ind og hjalp hende til at sige Replikkerne.

Før Forestillingens Slutning var Mab Mandix af det suveræne Publikum erklæret for Helgeninde og en stor Skuespillerinde.

Seks stormende Fremkaldelser blev Udtrykket for Publikums Begejstring.

Kun En raabte: Debutantinden frem! — det var naturligvis Hr. Lassen-Petersen selv — men denne Gang lød hans Røst i Ørkenen.

Man fandt den lille Kone passabel, men heller ikke mere.

Paa Scenen strømmede Personalet sammen om Mab; ogsaa her var hun den opgaaende Sol, og Fru Donnerweters Regeringstid var udløben. Men Mab skyndte sig bort, hun var ikke oplagt til at tale med Kammeraterne. Under en af Fremkaldelserne havde hun faaet Øje paa En, der stirrede ængsteligt bedende op paa hende. Herre Gud, den Stakkel, hvorledes mon han og Olga og Fru Berger havde det? Han ventede sikkert paa hende ude paa Gaden.

Hun skyndte sig, indhyllet i sin Aftenkaabe og med Skindslaget slaaet op om Ørene, ned til Indgangen og kom tidsnok til at se Fru Glimmer, Rammel og Brutto stige ind i en Droske og køre bort sammen, formodentlig til Royal.

Hun spejdede efter Emil, men kunde ikke faa Øje paa ham, derimod saa' hun Lindner nærme sig.

»God Aften, Frøken, jeg venter paa Dem«, sagde han.

»Paa mig, Hr. Grosserer?»

»Først og fremmest for at takke Dem for i Aften. Hør, véd De hvad, De var min Salighed brilliant, rigtig et Pigebarn efter mit Hoved.« Han trykkede hendes Haand. »Gør nu mig og et Par Venner — respektable gamle Ungkarle — en stor Fornøjelse?»

»Og det skulde være?»

»At spise til Aften med os i Royal. Vi vil sætte en Ære i at være de Første, der drikker Deres Skaal. Se, derovre paa Hjørnet staar de og venter paa at blive præsenterede.«

Mab saa' over mod Hjørnet, der stod ganske rigtig Vennerne og gjorde lange Halse og spejdede efter, hvad det blev til.

»Det er fine Folk allesammen«, fortsatte Lindner, »der er saagar en Etatsraad med.«

Mab betænkte sig.

I Royal — hvilken Triumf at træffe sammen med Trekløveret netop dér.

Men hun kunde ikke glemme Emils sorgfulde Ansigt; uafbrudt saa' hun det for sig, og hun svarede:

»Tusind Tak, Hr. Lindner, men ikke i Aften.«

»De véd jo ikke, hvad der kan passere, Frøken, i Aften er jeg rigtig oplagt.«

»Saa er der endnu mere Grund til at opsætte«, svarede Mab og hoppede ind i en Droske.

»Nej, jeg mener ikke saadan. Det er Alvor, hvad jeg siger«, raabte Lindner efter den bortkørende Vogn.

Mab vinkede og hilste ud af Vognen. »Paa Gensyn, Hr. Grosserer! Tak Deres Venner!« Saa forsvandt hun om Hjørnet.

Da Mab stod ude i den stille Gade, hvor hun havde sit Hjem, stod Emil paa Fortovet.

»De her!« udbød Mab forbavset.

»Ja, jeg har løbet efter Vognen.«

»Gud, hvor det var dumt«, mente Mab; hendes gode Humør begyndte at vende tilbage. »De kunde jo have kørt med.«

»Jeg vilde først se —«

»Hvad for Noget?«

»Om — om De tog mod Grossererens Indbydelse«, stammede Emil.

»Luskepeter!« sagde Mab, atter i straalende Humør.

»Ja, for jeg maa tale med Dem.«

Mab betalte Drosken, der kørte bort.

»Naa, hvad vil De mig saa? De har været nær ved at tage Livet af mig, saaledes som De saa' ud i Theatret. Er Olga meget syg?«

»Jeg tror, hun gaar fra Forstanden«, sagde Emil.

»Aa, saa slemt er det vel ikke«, trøstede Mab.

»Og alligevel gik De i Theatret?«

»Jeg maatte, jeg skulde«, svarede Emil, »en usynlig Magt drev mig — til Dem.«

»Naa, og nu har De set mig og endogsaa talt med mig. God Nat, Hr. From!«

»Nej, ikke saaledes, ikke saaledes«, bad Emil.

»Vi kan da ikke blive staaende her paa Gaden, Menneske.«

»Maa jeg gaa ind med Dem«, bad Emil. »Jeg maa, jeg skal tale med Dem.«

»Naa, saa kom da, stakkels Menneske.«

Mab fik Medlidenhed med sin Tilbeder.

»Tys, Moder sover«, hviskede hun i Gangen. »Herind.«

Emil blev staaende inden for Døren, forvirret, undselig. »Det — det er jo Deres Soveværelse«, stammede han.

»Og min Søsters med«, sagde Mab. »Kan De se, hun ligger der henne i Sengen.«

Emil saa' til Siden og skimtede Konturerne af et Kvindelegeme under et let Tæppe. Den ene blottede Arm laa under Hovedet, den anden Arm hang ud over Sengekanten.

Agnes sov fast, kun paa Barmens Bevægelser og de røde halvtaabnede Læber saa' man Livet pulsere.

»Jeg elsker Dem«, sagde Emil pludselig, »og kan ikke leve uden Dem, Mab! Det var det, jeg vilde sige Dem.«

»Kunde det ikke have ventet til i Morgen?« sagde Mab lidt overrasket.

»Nej, jeg maa have Vished. Det var den Onde, der drev mig i Theatret. Det er den Onde, der nu har taget mig. Jeg har glemt Alt, Alt, hvad jeg vilde, Alt, hvad jeg havde lovet mig selv og mine Venner der ovre. Nu vil jeg hverken være Kunstner eller Missionær, jeg vil være Skuespiller, for altid at kunne være sammen med Dem.«

Emil talte lavt og hulkende.

»Stakkels Menneske«, sagde Mab, »hvad skal jeg dog gøre med Dem?«

»Forlov Dem med mig, og De gør mig til det lykkeligste Menneske paa Jorden. Hvad bryder jeg mig om Himlen og om Salighed? Nej, kun Dem, Dem!«

Emil nærmede sig feberglødende.

»Har De bestemt Dem til Alt det i Aften i Theatret?« sagde Mab. Hun vidste ikke at sige Andet.

»Ja. Først var jeg glad, aa, saa glad ved at se Dem. Men saa kom de andre Tanker, Tanken om, hvad jeg havde lovet Herren: altid at blive en af hans, altid at blive paa Dydens Vej, i det Stille og Ubemærkede, som han kræver det af sine Efterfølgere. Det har jeg lovet Missionærerne mange Gange.

Men alt det Andet fik Magten over mig; jeg syntes, det var taabeligt, latterligt, at gaa som et Skumpel-skud gennem Verden. Nej, ved Deres Side, ved Dem og med Dem! Hvad brød jeg mig nu om Andet? Jeg har taget min Beslutning, om jeg ogsaa skal brændes i Helvede derfor; her paa Jorden vil jeg være Skuespiller og Deres, Deres med Liv og Sjæl. Jeg vil slet ikke tilhøre nogen Anden!«

»De er syg, Emil«, sagde Mab, »gaa nu hjem, drik koldt Vand og se at komme til at sove. Deres Plejemoder og Olga véd jo slet ikke, hvor De er bleven af. Nu sidder De i Angst og venter paa Dem.«

»Ja, ja«, stønnede Emil, »det er sandt, det er rigtigt, Altsammen. Vil De saa love mig —«

»At jeg stedse vil blive Deres gode Veninde«, sagde Mab.

»Ikke mere?«

»Se, min Søster er ved at vaagne, hun vil blive forskrækket«, sagde Mab i Angst.

»Det maa hun ikke«, svarede Emil. »Vil De blot love mig —?«

»At overveje? Det skal jeg nok. God Nat, Hr. From.«

Mab fik Emil skubbet ud paa Gaden. Hun saa' ham som beruset vakle ned mod Søerne. En skrækkelig Angst paakom hende.

»Emil!« kaldte hun.

Som løftet af en Springfjer stod han atter ved Gadedøren.

»Gaa nu lige hjem«, formanede Mab. »Husk paa Deres Moder og Søster. Hils dem begge fra mig.« Hun skyndte sig ind.

»Var her Nogen?« spurgte Agnes; hun sad oprejst i Sengen og støttede Hovedet i begge Hænder, medens den rige, ubundne Haarfyldte faldt ned om det

lille, kønne Ansigt, hvoraf kun Næsetippen og et Par store Øjne tittede frem.

»Ja, Emil From, han friede til mig.«

»Det troede jeg, han havde faaet besørget forleden«, sagde Agnes søvnigt gabende.

»Aa, Agnes, Du véd ikke!« jublede Mab og kaskede sig over Søsterens Seng.

»Hvad for Noget?« spurgte Agnes; hun blev med Et lysvaagen.

»At jeg har gjort Lykke, stormende Lykke i Aften. Nu er vi ikke længer fattige, Du, vi er rige — rige!«

Den Aften græd Søstrene sig i Søvn i hinandens Arme; de syntes begge, det var saa dejligt, at de nu var rige Folk.

XIII.

Fra den gamle Frederiksberggade gik man ind ad en lav Gadedør, gennem en smudsig, halvmørk Gang og kom saa ud i Noget, man kunde antage for Bunden af en Skorsten med et lille firkantet Stykke Himmel foroven; men saa' man rigtig efter, opdagede man, at det var Ejendommens Gaardsrum, man befandt sig i. Gik man saa et Par Skridt til Venstre, traf man en Dør, og bag denne en stejl, mørk Trappe, og var man saa endelig lykkelig naaet op ad den, kom man til Gregersens Lejlighed, et Par Smaaværelser, der vendte ud til Nørreboulevard. Der var Sol og Lys og Udsigt over Boulevarden og et godt Stykke ned ad den nye Frederiksborggade.

Overgangen fra den mørke Gang, Gaardsplads og Trappe til de lyse, solbeskinne Smaaværelser var aldeles overraskende.

Saaledes gik det Alle, der besøgte cand. phil., Journalist Gregersen, og saaledes gik det ogsaa Mab og Emil From, da begge en Solskinsdag i April traadte ind ad Døren.

Gregersen, som troede, at det var Værtinden, der kom med Eftermaden, blev siddende og spiste sin Fisk.

»Hør nu, Madam Jensen«, sagde han, »Klipfisk og Æblegelé er en ret mærkelig Sammensætning.«

Mab kunde ikke dy sig, men svarede med fordrejet Stemme: »Aa, Herre Gud, nu maa Hr. Gregersen ikke blive misfornøjet, jeg skal saamænd nok gøre det bedre i Morgen. Saa skal Hr. Gregersen faa Æblegelé og Klipfisk.«

Gregersen saa forbavset op.

»Hvad behager, De, Frøken Mandix« — Gregersen bar sine Tallerkener ind i Soveværelset — »og med Emil From? De er da ikke bleven forlovet — med ham?«

»Ikke den mindste Smule«, forsikrede Mab.

»Naa, ikke det. Hm. Hvorfor har jeg saa ikke haft den Fornøjelse at se Hr. From nu i længere Tid?«

»Fordi — fordi Olga er saa syg, og jeg har slet ikke Lyst mere til at læse«, forklarede Emil.

»Naa, ikke det. Hm, det var jo Skade — for Videnskaben.«

Mab, der saa, at det trak op til Uvejr, afbrød Gregersen ved at sige:

»Den stakkels Olga!«

»Naa, er hun nu ogsaa en Stakkel, fordi hun ikke havde Mod til at betræde Brædderne. Beklag hende endelig ikke, bare det gik alle Debutanter og Debutantinder lige saa. Saa var man da fri —«

»Alle?« afbrød Mab.

»Naa, der gives jo Undtagelser«, sagde Gregersen. »De, for Eksempel. De synes at have baade Talent, Naturel og alt det Andet, der behøves for at faa en virkelig scenisk Brugbarhed frem.«

»Maa jeg takke«, sagde Mab og nejede.

»Maa jeg gratulere«, sagde Gregersen i en noget mildere Tone. »Det var virkelig en Fornøjelse at se

Dem i det Pøjt, jeg mener Rammels Miskmask—Rommelurre—Krussedurre. De bliver til Noget, Frøken.»

»Og saa maa jeg ikke have Lov til at forlove mig? Det behøver jo ikke at blive et spidsborgerligt Ægteskab.«

»Naa, Tak«, vrissede Gregersen, »et af disse, hvor den Ene løber i Øst og den Anden i Vest og kun er fortrolige paa Restauranterne. Det er aldeles ikke noget Ægteskab, men kun et Samliv, der morer, saa længe det er nyt, og Parterne ikke har lært hinanden altfor nøje at kende.«

»Men jeg er ikke forlovet«, gentog Mab, »ikke en Gang forelsket.«

»Naa, Gud ske Lov«, sagde Gregersen; »men hvorfor kommer De saa sammen med From?«

»Fordi jeg kommer fra Fru Berger, der bad mig om at hente Dem ud til hende, og saa vilde From absolut følge med; han skulde takke, forklare Dem —«

»Ja, det er godt«, afbrød Gregersen. »Hvad vil Fru Berger mig?«

»Bede Dem om Raad. Olga sidder hen med stirrende, forstyrrede Øjne, taler ikke, svarer ikke —«

»Hm, skulde det være Nervøsitet?«

»Det véd vi ikke, det er derfor, Fru Berger saa gjerne vil tale med Dem, kloge Mand.«

»Saa — naa. Kommer Rammel i Huset?«

»Nej, han har ikke været der, siden Olga blev syg. Han er vist fornærmet?«

»Naa, det manglede bare«, sagde Gregersen og rokkede frem og tilbage over Gulvet. »Har De heller ikke talt med ham om Olga?«

»Nej.«

»Hvorfor ikke?«

Mab betænkte sig et Øjeblik, saa sagde hun: »Fordi jeg vil ikke.«

»Hvad tænker De, From, at Deres Søster fejler?«
spurgte saa Gregersen.

»Himlens Straf«, svarede Emil.

»Hvad behager?«

»Over hende og mig for vor Ugudeligheds Skyld,
for vort Frafald.«

»Naa, Tak. Ja, lad os saa tale om noget Andet.«
Gregersen vendte sig igen mod Mab og sagde med et
lyst Blik: »Sikken en Lykke, at det ikke var For-
lovelse, vi skulde vrøvle om. Naa, Frøken, De bliver
altsaa Kunstnerinde, en af de Faa.«

»Tror De?« sagde Mab. Hun havde nok Lyst
til at høre det endnu en Gang.

»Ja, dersom De fortsætter med Mod og Energi«, ved-
blev Gregersen, »og for Kunstens egen Skyld, ikke
for at blive Modedukke, Asfaltdame eller noget af alt
det andet Uægte, som de Fleste storme imod. Den
Aften havde De Momenter, der mindede mig om de
store afdøde Skuespillerinder, jeg har set, elsket og
beundret.«

»Dem er der vel nogle af endnu?« sagde Mab nok
saa listigt.

»Saa — hvor? Jeg kan ikke finde dem«, blus-
sede Gregersen op. »Ingen Tro, ingen Begejstring.
Kold, klam, tyk Taage over det Altsammen. En Kunst
uden Begejstring, en Literatur uden Lidenskab har vi.
Vore Digtere og Forfattere tvivler jo om Alt, medens
Øhlenschläger, for at nævne et Eksempel, troede paa
Alt. Og Malerne, giver De sig Tid til at udpensle
Lærredet, til at lokke Poesi og Stemning ind i Bille-
det? Nej, alle fem Fingre i Suppen, og saa klasker
de løs. Fy for Fanden! Og saa er jeg lige ved at
kaste op, naar jeg kommer til at tænke paa al den
Uvidenhed, Bornerthed og Vigtighed, der behersker
vor Kritik.«

»Da mener Hr. From dog —« indskød Mab.

»Hvad mener De?« vrissede Gregersen og vendte sig indigneret mod Emil.

»At — at —«

»Naa, ud med Sproget.«

»Hr. From mener, at han nok kan blive en saadan Skuespiller«, sagde Mab, »eller maaske Journalist. Det hører jo sammen.«

»Hvad behager? De Skuespiller? Har De holdt mig for Nar? Vi var jo enige om, at De skulde se at faa Artium, se at blive Lærer derovre; det er jo derfor, jeg har læst med Dem et halvt Aar, Menneske.«

»Det er først for nylig —« stammede Emil.

»Men er De da bleven skrup, pinende gal?« ivrede Gregersen. »De Skuespiller, Journalist!«

»Jeg har ogsaa forsøgt at forklare Hr. From«, sagde Mab, »at han mangler alle Betingelser.«

»De har jo hverken Blik eller Stemme«, faldt Gregersen ind. »Og Talentet, hvor er det henne?«

»Jeg har Begejstring —«, sagde Emil.

»Ja, Nutidens Begejstring«, afbrød Gregersen atter, »det vil sige, De vil sidde med Hænderne i Lommen og spytte hen i Vejret. Vil De være saadan en Fyr, det kan De blive, men Skuespiller! Bliv dog noget Nyttigt, Menneske.« Gregersen snappede efter Vejret af bare Ivrighed.

»Nu maa De ikke være for stræng«, sagde Mab.

»Hr. From er saa god, saa rar.«

»Og derfor skulde Hr. From gaa ud til sin Moder og Søster og se at blive Noget for dem. Det er hans Pligt, hans simple Pligt.«

»Tror De ikke, han nok kunde blive Noget ved et Blad?« spurgte Mab.

»Jo, dersom Hr. From havde Stil og megen Viden. Ellers bliver han kun Bybud ved et Blad«, svarede Gregersen, mere medlidende end vred.

»Skal der megen Viden til det?« frittede Mab atter.

»Saa megen, at et Bud, et ganske ordinært Bud, men et godt Hoved, ved mit Blad, en Gang skrev over mine Medarbejderes Skrivebord: Herre, tilgiv dem, de vide ikke, hvad de gøre. Det kunde selv Budet begribe. Og han havde Ret, den Fyr. Gud hjælpe mig, havde han Ret!« forsikrede Gregersen.

Mab saa' over til Emil, som vilde hun sige: Naa, kan De nu forstaa, at det er umuligt.

Emil stod bleg og skælvende; nu var hans sidste Haab bristet.

Gregersen skævede lidt over til ham, saa gik han frem, lagde begge sine Hænder paa hans Skuldre, saa' ham kærligt deltagende ind i Øjnene og sagde:

»Vær nu fornuftig, giv Slip paa alle vilde Idéer og tag fat paa en Gerning, De kan overkomme: Skomager eller Skræder, ja, skal det være, saa ogsaa Indremissionær. Eller, hvad siger De om at blive Arrestforvarer? En human Arrestforvarer har min Tro noget at betyde; som saadan maa De kunne øve mangan god Gerning. Naa, lad os saa komme afsted ud til Frederiksberg.«

»De gaar derud nu med det samme?« sagde Mab.

»Naturligvis. Skal man hjælpe, maa man komme straks, bag efter kommer det tynde Øl, véd De nok.«

Gregersen rokkede om for at faa fat i Overfrakke, Stok og Hat. Saa kom han i Tanker om Noget.

»Har De Lyst til at se mine Husfæller?« sagde han til Mab. »Nu, da De har vist mig den Ære at gæste mig, maa jeg jo frem med det Bedste, jeg har.«

»Han halede Mab og Emil med sig ind i Sovekamret.

Paa en Tværpind i Vindueskarmen sad en Papegøje og kroede sig.

»Hvorledes har Hr. Vigtigpeter det?« spurgte Gregersen Fuglen.

»Bre—bre—brelegant!« pludrede Papegøjen.

»Hvor mange Abonnenter er der nu?«

»Hun—dre—Tusind.«

»Hvorledes har Du det selv, Jakob?«

»Kro—kro—kroer mig«, klukkede det i Dyret, der pustede sig op.

»Hvad siger Abonnenterne?«

»Slu—Slu—Sludder. Hurra!«

»Kan De høre, Frøken« — Gregersens store Øjne straaledede — »Fyren kan sin Lektie. Ikke sandt, en Redaktør par excellence?«

Mab lo omkap med Papegøjen.

»Jeg véd, hvem det er, det er —«

»Vil De tie stille«, afbrød Gregersen. »Hvem siger nu til Dags sin Mening højt? Fy, det er ufint. Allerhøjest hviske sine Venner den i Øret.«

»Aa, hvor Helene vilde more sig?« jublede Mab.

»Se her«, fortsatte Gregersen sin Fremvisning og fik en lille Abe med en tynd Staaltraadslænke om det ene Bagben halet ned fra en Stumtjener, der stod i en Krog af Værelset. »Her ser De den store Skue-spiller, Rabaldarus. Kan De se, hvor han kan vende det hvide ud af Øjnene, ganske som sit store Forbillede?«

Gregersen tog en Lineal og stillede sig op foran Abekatten.

»Kan Du din Rolle, Rabaldarus?«

Aben rystede paa Hovedet.

»Kan Du spille Komædie, Rabaldarus?«

Aben dukkede skamfuld Hovedet ned mellem Forbenene.

»Vil Du alligevel have en udmærket rosende Anmeldelse af en velvillig Journalist?« Gregersen sænkede Linealen.

Med et Spring var Aben oppe paa hans ene Skulder og kradsede ham lidt i Haaret.

»Naa, saa dør da.« Gregersen gav den et Stykke Sukker.

Aben sprang tilbage paa Stativet og fortærede Sukkeret under nogle sære Fagter og en lydelig Knurren.

»Kan De høre, Frøken Mandix, Bestiet er ikke tilfreds endda?« sagde Gregersen.

»Har De flere?« spurgte Mab, halvkvalt af Latter.

»Jeg har gemt den bedste til sidst«, sagde Gregersen og tog sin Stok, lagde sig paa Maven og rodede ind under Sengen. »Vil Du frem, Du lyssky Krabat. Na, vil han komme, Hr. Rodemester.«

»Forvar Dem, Emil«, advarede Mab og krøb selv op paa en Stol; hun antog, at det var en Rotte eller en Slange, Gregersen laa paa Maven og kiggede efter.

»Vil Du frem, Krabat«, vedblev Gregersen og slog nogle Slag med Stokken ind under Sengen.

En sirlig lille Skildpadde stak det lille, runde Hoved med de smaa, spejdende Øjne uden for Sengekanten. Da den saa' Passagen til den anden Væg, hvor der stod et Klædeskab, fri, bevægede den sig med smaa, taktfaste Skridt over Gulvet og ind under Skabet.

»Herfrem!« kommanderede Gregersen, misfornøjet med, at den var sluppen fra ham.

Men Skildpadden saa' paa ham med de smaa, stikkende Øjne, gjorde en lille halv Vending og

forsvandt helt under Skabet, hvor den vidste sig i Sikkerhed.

»Rammel!« hylede Mab i overstadig Glæde og klappede i Hænderne.

»Saa De, hvor pænt, galant og forsigtigt, den bar sig ad?« spurgte Gregersen.

»Og hvor den missede med Øjnene«, skoggerlo Mab. »Den er jo mageløs!«

»Jeg havde nær taget Livet af det lille Kræ«, forklarede Gregersen og rejste sig med Besvær. »Jeg satte den i en Ballie frisk Vand, men der fik den Krampe. Saa begreb jeg, at Eksemplaret var en Landskildpadde, der befandt sig bedst i Smuds og Støv, og lod den saa kravle om her inde. Nu trives den ganske udmærket.«

»Tak, tusind Tak«, sagde Mab, idet hun hoppede ned fra Stolen og henrykt omfavnede den lille Mand, »det er den største Fornøjelse, jeg længe har haft. Ikke sandt, De vil vedblive at være min gode Ven?«

En Skælven gik gennem hele Gregersens lille Person ved denne Berøring; han saa' paa den unge, dragende Kvinde med sine store, tunge Øjne, der havde faaet en fugtig Glans, og sagde:

»Nu er det for sent — for sent. Verdens giftige Aande har dræbt — dræbt det Altsammen. Men der var en Tid —«

Gregersen blev staaende, saa' snart ned i Gulvet, snart op paa Mab og rystede sagte paa Hovedet.

»Venner, gode Venner?« gentog Mab og rakte ham Haanden.

»Har De læst Shakespeare?« spurgte han.

»Mener De ham med Komedierne?«

»Ja, hvem ellers?« sagde Gregersen lidt haardt.

»Hvad er der med ham?« spurgte Mab.

»Aa, jeg kommer til at tænke paa Kommentarerne, jeg for nylig læste.«

»Hvad staar der i dem?«

»Hamlet er bleven Skriget fra den Menneskehed, der forfærdes over sig selv«, siger vor store Humanist og Filosof, »og jeg var nu lige ved at blive forfærdet — over mig selv. Kom saa, Frøken.« Gregersen greb Hat og Stok og ilede ud ad Døren. Nede paa Gaden sagde Mab:

»Jeg skal hjem til min Moder, Hr. Gregersen.«

»Vist ikke«, kommanderede Gregersen, »De skal gaa med ud til Fruen; vi maa se at faa Rede paa Rammelaffæren. Eller — De er maaske bange for at fornærme Rammel?«

Mab betænkte sig et Øjeblik, saa sagde hun:

»Nej, nu foragter jeg ham.«

»Naa, De tænker det samme som jeg, Bravo, kom saa med mig — med Skorpionen. For De véd da vel, Frøken Mandix, at man i visse Kredse behager at titulere mig: Skorpionen?«

»Stakkels lille De«, sagde Mab spøgende.

»O, det behager mig. Skorpion er jo et forholdsvis hæderligt Navn i vore Dage«, sagde Gregersen smaaende; nu var han atter sig selv.

Himlen var høj, og Solen skinnede. Hele Kjøbenhavn var paa Farten; de nye Foraarsdragter skulde jo vises frem.

Vesterbro vrimlede af Spadserende, Ridende og Kørende. Alle skulde ud i Frederiksberg Have og hente det første grønne Blad.

I en elegant »Bohner« sad Hr. og Fru Glimmer samt Hr. Rammel; de var ogsaa paa Vej ud til Haven. Fru Glimmer og Rammel sad under den opslaaede Kaleche, Glimmer tronedede i ensom Majestæt paa Forsædet.

»Det var Gregersen og Frøken Mandix, vi der kørte forbi«, sagde Glimmer. »Hvad mon de to har med hinanden at bestille?«

»Hun lufter vel det gamle Skind«, mente Fru Glimmer. »Mab er ingen Kostforagter.«

»Hun er i Stand til at spendere Chokolade hos Josti«, sagde Rammel, »det er et nemt og billigt Traktement til en Pressemand.«

»Heldigvis er der Ingen mere, der bryder sig om, hvad han skriver. Vel, Edvard?« spurgte Fruen.

»Nu ikke som før«, mente Glimmer, der vedblev at se efter Mab; »men hans Blad har dog nogen Indflydelse endnu. Hvem er den Faarekylling, der kryber bag efter?«

»En Slags Halvbroder til Frøken Berger«, oplyste Rammel. »Det vil sige —«

»Halvelsker«, supplerede Fru Glimmer, »det kender vi nok.«

»Gør De?« sagde Rammel og kneb de smaa Øjne sammen. »Hører De, Glimmer, hvad Deres Hustru siger?«

Helene kneb Rammel i Armen og hviskede: »Lad ham passe sig selv, De ser jo, hvor optaget han er.«

»Herre Gud, hvor Gregersen nu gaar daarligt«, ynkede Glimmer og vedblev at hælde sig ud over Vognkanten.

»Det gør alle Galejslaver«, smaalo Rammel. »Man kan altid se paa dem, at de en Gang har haft Kuglen om Benet.«

»Bravo!« applauderede Fruen sin Ven.

»Den var virkelig ganske morsom«, sagde Glimmer, idet han atter satte sig til Rette paa Sædet. »Skade, man ikke kan sætte den i Bladet.«

»I den tanketomme Ørken vilde den gøre Furore«, spottede Rammel med sit elskværdigste Smil. »Abonnerne vilde jo ligefrem blive livede op.«

Redaktør Glimmer saa' ud, som om han uforvarende var kommen til at sluge en sur Agurk.

Fruen puffede atter hemmeligt til Rammel.

»For Resten«, fortsatte Rammel, »ønsker De den ud, Hr. Glimmer, saa betro den under Tavshedsløfte til Brutto, saa er den inden 24 Timer over hele Kjøbenhavn.«

Rammel lagde sig tilbage i Sædet, samlede sit Pelsværk fastere om sig og tilføjede:

»Men husk paa, det er ikke fra mig, denne lille Morsomhed kommer. Jeg er ikke Fader til Barnet. Vel, Frue?«

Fru Glimmer lo tvungent og sagde:

»Hør. Edvard, jeg tror Hr. Rammel i Dag er i sit allermest krakilske Humør.«

»Ja, det lader til det«, svarede Redaktør Glimmer gabende. Foraarsluften havde gjort ham døsigt.

XIV.

Kreaturhandler Dalmose sad i et solbeskinnet Gaardsrum ude i Valby og saa' paa alt Fjerkræet, der flokkedes om ham.

»Du har da vist ikke givet Kræet Æde i Dag, Gurre? Har Du vel?« sagde han.

Gurilda, der stod i det aabne Vindue. svarede:

»Det er jo det, Du besørger, Dalmose.«

»Ja, Storkræet, min Pige, men Smaakræet skal Du sørge for. Det hører til dit »Departemente«.«

»Saa skal det nok ske«, svarede Gurilda.

»Du skal elske Kreaturerne lige saa højt som dine Børn«, fortsatte Dalmose. »Derpaa kender man en rigtig Landmandskone.«

»Naa, naa«, sagde Gurilda, »lad mig nu først blive gift.«

»Ih, Gud Fader bevares«, udbrød Dalmose, »er vi ikke blevne gifte for to Maaneder siden?«

Gurilda bøjede sig helt ud over Vindueskarmen og spurgte leende:

»Men dersom jeg nu kommer til at elske Børn mere end Kreaturer?«

Dalmose gjorde store Øjne, saa' op til sin unge Kone og smaalo:

»Ja, saa faar Du naturligvis din Vilje i det som i alt Andet. Du er et Jærn, Gurre.«

Og da den unge Kone gjorde Mine til at fjærne sig, tilføjede han, aabenbart blot for at hun skulde blive lidt endnu: »Hvordan har Frøkenen det i Dag?»

»Ligesom i Gaar og de andre Dage«, svarede Gurilda og gik fra Vinduet.

»Hov, hov, lille Kone!« raabte Dalmose, men Gurilda var allerede borte.

Dalmose smaasnakkede med sig selv og Kræet. »Vil Du lade den lille Lavbenede være i Fred, Du Straajunker« (det var Hanen, Dalmose talte til), »har Du ikke en hel Snes andre, Du? Hvorfor saa immer den lille Lavbenede? Vi Mandfolk er dog nogle mærkelige Skabninger; alle dem, vi kan faa, vil vi ikke ha', og den Ene, vi vil ha', kan vi ikke faa, fordi hun »slar« med Nakken.«

»Da fik De jo dog Gurilda«, sagde Mab, der med Gregersen var kommen ind gennem Porten, uden at Dalmose havde »obselveret« dem.

»Ih, er det Dem, Frøken«, udbrød den joviale Kreaturhandler straalende glad.

»Ja, her er jeg igen; mig har De aldrig Fred for.«

»Og den Herre?« spurgte Dalmose.

»Det er Hr. Gregersen, ham, vi har talt saa meget om.«

»Det er ham, der vil have den blege Frøken der inde gjort til Diakonisse. Er det ikke saa?»

Mab nikkede bekræftende.

Gregersen rokkede om i Gaarden og saa' paa det Hele med Kendermine.

»Tillader De, jeg ser ind i Stalden?« sagde han til Dalmose.

»Ih, sikken en velopdragen Herre«, svarede Dalmose, »han interesserer sig for Kreaturer.«

Dalmose vilde følge efter Gregersen for at vise ham sin Besætning, men Mab holdt ham tilbage.

»Hvorledes gaar det derinde?« spurgte hun.

»Skidt, lille Frøken, den Lilje er knækket og vokser ikke mere.«

»Aa, Herre Gud«, sagde Mab, »vi troede dog alle, at naar Olga kom herud —«

»Skaden sidder »ingvending««, mente Dalmose og rystede paa Hovedet, »ikke i Kroppen. Forstaar Frøkenen, hvad jeg mener?«

»Jo, maaske nok.«

»Hun er bleven ensom, den Stakkel«, forklarede Dalmose videre; »hun har ikke faaet den, hun vilde ha'. Det kender vi nok, jo mænd gør vi saa.«

»De, Hr. Dalmose?« spurgte Mab.

»Tror Frøkenen ikke, at man kan elske Menne-sker, fordi man elsker Kreaturer?«

»Det var da ikke godt Andet«, svarede Mab.

»Ikke godt Andet?« fortsatte Dalmose. »Da vil jeg sige Dem, at jeg kun har elsket Kreaturerne lige til den Dag, jeg saa' Gurilda, og havde hun ikke villet ha' mig, ja, saa var jeg bleven grumme ulykkelig, og det har jeg aldrig tænkt, man kunde blive for Kærligheds Skyld.«

»Og saa blev De meget lykkelig, Hr. Grosserer?« sagde Mab.

»Aa, bliv mig fra Livet med den Grosserer. Synes De jeg ser ud som en Grosserer? Men lykkelig er jeg bleven. Aa, Gud Fader bevares, hvor det dog er en dejlig Ting at blive gift! Man glemmer ganske sig selv for den Anden. Det skulde De probere, Frøken, snarest muligt. Der er nok, der vil ha' Dem, saa køn som De er. Sikke Øjne og sikken Skabning!« Dalmose saa' helt forelsket paa sin Gæst.

»Naa, naa, Hr. Dalmose«, sagde Mab.

»Nu elsker jeg Gurre lige saa højt som mine Kreaturer«, fortsatte Dalmose sin Tankegang, »og det ender med, at jeg kommer til at elske hende højere end Kreaturerne, det tror jeg bestemt. Se, det er, fordi jeg har faaet den, jeg vilde ha'.«

»Det faar man vel altid«, mente Mab.

»Jo pyt, paa det Lag!« udbrød Dalmose. »Nej, Frøkenen der inde faar ikke den, hun vil ha', og han den lille Haltefanden, som nu er inde hos Kreaturerne —«

»Hvad han?« afbrød Mab meget nysgerrig.

»Han faar heller ikke den, han vil ha'«, forsikrede Dalmose.

»Men Gud, vil han ha' Nogen?« spurgte Mab skoggerleende.

»Ja, Dem, Frøken. Det er Dem, han vil ha', det kan jeg se paa ham. Men han faar Dem ikke, det kan jeg ogsaa se. Der er en Anden —«

»Nej, hør nu, Hr. Dalmose —«

»Nu kommer jeg, nu kommer jeg!« raabte Dalmose til Gregersen, der viste sig i Stalddøren. »De maa min Sæl ikke gaa, før jeg har præsenteret Dem for de Umælende.«

Den lyksalige Kreaturhandler gik over mod Stalden, men vendte atter om og sagde med Alvor til Mab:

»De maa tro, Frøken, at Gurre er en brillant Kone, og som hun kan tumle sin Fa'r «

»Kommer Hr. Lassen-Petersen her?«

»Jo—o, han har været her. Men hun kan sige ham Besked, maa De tro, og nu er han bleven fornærmet og er taget med Konen over til Jylland for at spille »paa Komedien.«

»Men da! Hvor er saa Børnene?«

»Dem har min Sæl vi«, oplyste Dalmose. »Det blegnæbbede Smaakræ kan jo ha' godt af at være her

i Sommer og faa noget Ordenligt i Skrutten. Det trænger de til, og »Ky'« har vi nok af.»

Saa forsvandt Dalmose i Kreaturstalden, og Mab gik ind i Stuehuset.

Indsvøbt i et Schal sad Olga ved Vinduet i Dagligstuen ud til Vejen og saa' over til Jesuskirkens himmelstræbende Frelserfigur. Mab og Gurilda sad ved Frokostbordet og ventede paa, at Dalmose og Gregersen skulde komme.

»Jeg kan ikke dy mig«, sagde Mab, »jeg maa nok tage en lille Bid. Aa, hvilket Sigtebrød, hvor køber Du det, Gurilda?«

»Jeg bager det selv«, svarede den Adspurgte.

»Og Smørret, det er jo formelig sødt«, vedblev Mab, ivrigt tyggende. »Det er det sødeste Smør, jeg nogen Sinde har smagt. Hvor faar Du det fra?«

»Jeg kærner det selv.«

»Aa, Du«, vedblev Mab, »det er jo et rent ærkebiskoppeligt Maaltid dette. Sikke Tossehoveder, der giver mange Kroner for at spise inde i Byen; de skulde min Sandten Allesammen gaa herud og spise.«

»Naa, Frøken Olga«, sagde Gregersen, da Frokosten var endt, og de Andre var gaaede ud i Haven, »nu er det os to.«

Olga svarede ikke.

»Hvad tænker De paa?« spurgte Gregersen lidt arrigt.

»Paa Kristus der oppe.« Olga pegede over paa Kirketaarnet.

»Saaledes vilde De formodentlig ogsaa gerne svæve mellem Himmel og Jord?«

»De gætter mine Tanker«, sagde Olga.

»Ja, det kan jo være meget behageligt, men maa jeg minde Dem om, at Kristus havde levet og lidt,

kæmpet og stridt, før han kom saa vidt. Ørkesløse Drømmerier gavner Ingen.«

Olga saa' sky over til Gregersen og spurgte:

»Hvor er de Andre, Mab og Fru Dalmose?«

»Ude i Haven«, svarede Gregersen tørt. »Jeg har sendt dem derud.«

»Hvorfor har De gjort det, Hr. Gregersen?«

»Fordi jeg vilde tale ene med Dem.« Gregersen tændte en Cigar, og Olga gjorde Mine til at flygte.

»Nej, nu skal De blive«, sagde Gregersen bestemt.

»Jeg har lovet Deres Moder at tale alvorligt med Dem i Dag, selv kan hun ikke, hun er for svag, for eftergivende.«

»De maa ikke sige noget Ondt om Moder«, bad Olga.

»Det har jeg heller ikke i Sinde«, sagde Gregersen og dampede lidt nervøst. »Det er Rammel, jeg vil tale med Dem om.«

»Aa nej, aa nej!« bad Olga.

»Han er nemlig en Skurk, slet og ret en Skurk!« sagde Gregersen haardt.

Olga bøjede grædende Hovedet ned i sine Hænder.

»Og De har været en lille Tosse«, fortsatte Gregersen, »at De har kunnet tro paa ham.«

»Jeg elskede ham«, svarede Olga hurtigt og energisk og saa' med Et frejdigt paa Gregersen.

»Hm, naa, det forklarer jo en Del«, sagde Gregersen, som blev bragt lidt ud af Fatningen. »Ogsaa Deres fuldstændige Ukendskab til Hovedstaden og Livet her undskylder Dem. Men nu skal De takke Gud, at De undslap den Fare —«

»Hvilken Fare?« spurgte Olga.

»Hm, hvilken? Naa, at han ikke fik sin Vilje.«

»Jeg forstaar ikke, hvad De mener, Hr. Gregersen.«

»Jeg mener, at De maa prise Dem lykkelig over, at han ikke fik Dem til Theatret, denne Ulykkens Hule og Elendighedens Bolig«, omgik Gregersen Sagen.

»Mab befinder sig dog vel der«, mente Olga.

»Er De sikker paa det? Naa, men hun er ogsaa af et andet Kaliber. Hun kender Faren og har Forstand og Kraft til at afværge den, medens De —«

»Medens jeg —?«

»Naa, kort og godt, Frøken Olga, De faar aldrig Rammel, for han vil ikke have Dem; De bliver aldrig Skuespillerinde, for De duer ikke til det. De maa søge et andet Felt for Deres Virksomhed, det gør vi Alle; Arbejdet er en Velsignelse, glem ikke det.«

»Hvad vil De gøre med mig?« spurgte Olga resigneret.

»Gøre Dem til Menneske igen. Ryst Bedrøvelsen af Dem og gør ligesom vi Andre, bestil Noget.«

»Jeg føler mig som en ensom Sjæl paa en øde Strand. Jeg lytter efter Aareslagene fra den Baad, der skal hente mig.«

»Det har De læst et eller andet Sted«, mente Gregersen.

»Nej.«

»Saa har Deres Moder læst det og fortalt Dem det.«

»Det er nok muligt«, sagde Olga. »Hun har lært os, Emil og mig, at stole paa Gud alene.«

»En net Børneopdragelse«, vrissede Gregersen og rokkede stærkt rygende op og ned ad Gulvet. »Tror hun, han tager sig af Mennesker, der ikke selv vil hjælpe til?«

»Men, Hr. Gregersen«, udbrød Olga indigneret, »hvad er det dog, De siger?«

»Ja vist, man er Gudsfor nægter, naar man adskiller det Reale fra det Ideale, taaget Dogmatik fra, hvad Jesus selv har lært. Arbejd, lille Frøken, saa

kommer Arbejdets Velsignelse. Kæmp og strid, saa skal De sejre, men sid ikke med Hænderne i Skødet og haab, at der skal flyve stegte Duer ind i Munden paa Dem, eller at De genvinder Dem selv ved at se paa Kristusfiguren der ovre. Nej, følg hans Eksempel: arbejd for Andre og forlang ikke Noget for Dem selv.«

»De er en haard og følesløs Mand«, sagde Olga i Vrede.

»Ja vist, det siger man om mig«, svarede Gregersen tørt.

Der blev en Pavse.

»Naa, hvad saa?« spurgte Gregersen. »Jeg maa have Besked, jeg har lovet Deres Moder Besked i Dag. Nu kan det ikke opsættes længer.«

»Hvad vil De, jeg skal gøre?« hviskede Olga grædende og næppe hørligt.

»Først og fremmest foragte Rammel«, sagde Gregersen blødt og bøjede sig over den grædende Kvinde, »han er ikke Deres uskyldige Kærlighed værd. Skaf ham dog ikke den Triumf, vær Dem selv værdig og foragt ham, der har søgt at besnære saavel Frøken Mandix som den nygifte Kone her og overhovedet alle de Kvinder, han kunde overkomme.«

»Det er ikke sandt!« raabte Olga og sprang op.

Gregersen saa' medlidende paa den forgræmmede og forskræmte Ungmø, dampede dygtig og sagde:

»Spørg Frøken Mandix og den unge Kone her, spørg Koristinderne og Statistinderne. De kan spørge hvem som helst.«

Olga rejste sig langsomt, saa' længe og forskende paa Gregersen, saa sagde hun:

»Hvor skal jeg gaa hen for at skjule min Skam?«

»Følg mig til Diakonissestiftelsen«, svarede Gregersen; »jeg har været der, Alt er i Orden.«

Olga nikkede og gik med Hænderne for Øjnene ud af Stuen.

»Naa, Gud ske Lov! Hem, naar der blot er Æresfølelse, saa gaar det Altsammen«, brummede Gregeren og rokkede bag efter.

— —

Det var overstaaet. Fru Berger havde afleveret sit Barn med stille Vemod. Hun følte det næsten som en Glæde, da hun saa' Porten lukke sig efter Olga.

»Nu var det kære Barn vel forvaret.

»Og nu Du?« sagde Fru Berger paa Hjemvejen til Emil. »Hvilken Sorg vil Du gøre mig?«

»Slet ingen«, svarede Emil tonløst.

»Nu har Olga det godt, ikke sandt?«

»Vi faar det Allesammen godt«, svarede Emil, »naar det Altsammen er forbi.«

Fru Berger saa' bekymret paa ham. »Hvad tænker Du paa, Emil?« spurgte hun lavt og indtrængende.

»Paa slet ingen Ting.«

»Du skal bede til Gud, Emil; Bønnen er vort eneste Hjælpemiddel.«

»Tror Du?«

»Jeg véd det. Jeg har altid anraabt Gud og er aldrig bleven træt.«

»Jeg tror ikke, det hjælper.«

Fru Berger trykkede ham bekymret ind til sig og sagde grædende:

»Saa skal jeg bede for Dig, bede, at din Tro ikke maa aflade.«

»Emil gik op paa Kvistkammeret og satte sig ved Vinduet. Hans Hoved var tanketomt, denne Dag havde berøvet ham ethvert Haab.

En Rottes Gnaven i Panelet var den eneste Lyd, der afbrød Stilheden om ham. Han syntes, der var

et uhyre Øde inde i ham og omkring ham. Øde og tomt Altsammen.

Da Porten faldt til efter Olga, havde han et Øjeblik følt Trang til at løbe efter hende, ind til den store Opofrelse, men han var bleven staaende, viljeløs, ubestemt, som saa ofte før.

En stor Maler, en stor Skuespiller! Han lo haanligt af sig selv. Nej, slet ingen Ting! Han havde jo brudt alle Løfter, saavel dem, han havde givet sig selv, som dem, han havde givet Andre.

Han havde svigtet Sønderjyllands hellige Sag, svigtet Missionen og sin Plejemoder, og nu vilde han gøre hende den store Sorg og Skam at blive — Selvmorder.

En Rædsel gennemfoer ham. Som en isnende Fornemmelse forplantede den sig fra Nakke til Fod. Selvmorder!

Den gamle Petersen kom ravende ind

»Er lille Emil hjemme? Vil lille Emil have en Taar med? Aa, det er dejligt at glemme alle Sorger, slukke alle Savn i Flasken!«

Emil saa' op. Den lallende Oldingeskikkelse var uhyggelig at se paa. Hvilken uhyre Nedværdigelse.

Og i Morgen, naar han selv hang paa Knagen, blaa og sort i Ansigtet, med en lang, hængende Tunge?

Rædselsfuldt! Saa havde han jo nedværdiget sig selv endnu dybere.

Han agtede ikke paa den gamle Mands Snak, hans sære Lader og sluttelig hans tunge Fald. Han bøjede fortvivlet Hovedet ned i Hænderne og sukkede:

»Aa Gud, aa Gud, vær mig naadig! Herre Jesus, hjælp mig dog!«

— —

Da Emil atter løftede det trætte Hoved op fra Vindueskarmen, spillede de første Solstraaler om Spiret

paa det lille Kapel derovre, medens Gaardsrummet endnu laa i Halvmørke.

Atter saa' han de flagrende Klædebon med det viftende Hovedlin komme over Pladsen fra den store Bygning og forsvinde gennem den lysende Aabning inde i Kapellet. En for En forsvandt de der inde i Lyset, i Freden.

Han syntes at høre den dragende Sang, at mærke den dulmende Røgelseduft der inde fra.

Han maatte der over, der var sikkert Hvilen og Freden.

Han saa' paa den tungt aandende gamle Mand, der laa plat ud paa Gulvet, svedende og pustende. Hvilket hæsligt Billede! Blev han ved som hidtil, endte det vel med, at ogsaa han søgte Trøst i Flasken, blev saadan En, som han der.

Nej, der over, der over!

Emil listede sagte ned ad Trappen over til det lille Kapel.

Og den katolske Kirke: Tog ham i Moderfavn, — Den dulmer alle Længsler, den stiller alle Savn. — Den fanger ind saa gerne hver vildsom lille Fugl — Og bygger den en Rede og giver den et Skjul. — Alt Ansvar ta'r den paa sig, den stærke Kirkemagt, — Der har saa mange Helgener at stille ud paa Vagt. — Kun vi kende Vejen, I Forvildede skal gaa, — Kun gennem os I Stakler kan til Himmerige naa.

— —

En pragtfuld Junisol straaled over Sundet. Smaa, letscommende Bølger brødes mod »Delfinen« skarpe Stavn. For fulde Sejl skød den elegante Lystsejler Nord paa, og en funklende Sølvstribet betegnede dens Vej.

Øresund laa i hele sin daarende Pragt, lige fra Kronborgs knejsende Taarne og Tinder, der stod med

skarpe Konturer i den klare Luft, ned til Kjøbenhavn, der laa indhyllet i en Sky af tung Byluft, hvorover kun »Frelserens« gyldne Spir ragede op.

»Delfinen« stod hen over Nivaabugten for et Pres af Sejl. Dens Ejer, Grosserer Lindner, sad i Styrehullet og havde Roret; Mab sad i Cockpit'et og saa' snart ind under Storsejlet til Kysten med de høje Teglværksskorstene, snart over til Hveen for straks efter at lade Blikket glide op langs det skinnende hvide, stærkt spændte Sejldug, der i bugnende Masse svævede over hendes Hoved.

»Hvorfor rokker De saadan med den Pind?« spurgte hun Lindner.

»For at holde hende til Vinden«, svarede han.

»Hvem er »hende«?«

»Skuden, naturligvis. Det gaar med den som med Kvinderne, de maa have en Styrmand, ellers gaar de over Stag eller kovender. Det Sidste er en rent forbandet Manøvre.«

»Saa — er det?« smaalo Mab.

»Ja, en forbandet akavet Manøvre«, bekræftede Lindner.

Mab saagde efter at have tænkt sig lidt om:

»Tror De maaske ikke, at jeg kan styre mig selv?«

»Jo«, svarede Lindner, »de er en af de Kvinder, der kan gøre det. Derfor har jeg ogsaa en uhyre Respekt for Dem«, tilføjede han, halvt spøgende, halvt alvorligt.

»Saa kan jeg vel ogsaa nok styre Skibet?« vedblev Mab.

»De kan jo probere paa det«, sagde Lindner.

»Aa ja, maa jeg?«

»Vær saa artig, Frøken, her er Roret.«

»Men saa skal De naturligvis gaa op af Hullet«, sagde Mab, »vi kan da ikke sidde der begge to.«

»Naa, ikke det«, sagde Lindner lidt slukøret, idet han krøb op og lod Mab tage sin Plads. Selv lagde han sig paa Maven paa Dækket med Ansigtet lige mod hendes.

»Saadan, Frøken, en lille bitte Drejning; nu er det nok. Pas paa, ellers gaar vi over Stag.«

Mab lod Skuden falde lidt af, og holdt Kursen; da hun opdagede, at hun havde baaret sig rigtigt ad, straaledede hendes Øjne af Henrykkelse.

»I Dag er De ikke til at holde ud at se paa«, sagde Lindner og tog dog ikke sine Øjne fra hende.

Han saa' paa den friske Teint, som Sminken endnu ikke havde hærget, paa de straalende Øjne, som Misundelsen endnu ikke havde gjort bedrøvede, paa al denne ungdommelige Smidighed, som Arbejdet endnu ikke havde stivnet. Han saa' og frydede sig over dette næppe helt udviklede Legeme, der tydeligt formede sig bag den lette, stramme Sportsdragt.

Mab udholdt frejdigt hans Blik. Hun saa' ham fast ind i Øjnene og sagde:

»Naa, Hr. Grosserer, har De nu set nok?«

»Nej«, svarede Lindner, »det vil jeg gerne blive ved med hele Livet igennem.«

»Mon?« sagde Mab og saa op til Vimplen, der smældede over hendes Hoved.

Lindner saa' ud over Bagbord og sagde saa i en ærgerlig Tone:

»Nu er vi paa Højde med Humlebæk, nu skal vi falde af, Frøken.«

»Skal vi der ind? Allerede nu?«

»Ja, det er jo derfor, vi er sejlede ud?« sagde Lindner noget usikkert.

»De er jo Kaptajn om Bord«, henkastede Mab lidt drillende, »saa er det vel Dem, der bestemmer.«

Lindner saa' opmærksomt op. Hvad var det for et Tonefald? Hvad var der nu paa Færde med de Øjne?

»Ja, jeg har jo inviteret vore Venner til Humlebæk i Dag, og de venter os der inde«, sagde han.

Mab vedblev at holde Kursen ud efter. Lindner lagde sin Haand oven paa hendes for at dreje Roret. Mab tog ikke sin til sig.

Det svimlede for Lindner.

»De bliver da ikke syg, Hr. Kaptajn?« smaalet Mab. »Søsyg? mener jeg, De begynder virkelig at se saa daarlig ud.«

Lindner tumlede med sine egne Tanker og svarede ikke.

»Naa, hvem er det saa, De har inviteret?« spurgte Mab overgiven.

»Hr. og Fru Glimmer, Brutto og Rammel. De har jo alle fire Sommerophold herude paa Kysten. Men det véd De jo godt, Frøken Mandix.«

»De maa gjerne sige: Frøken Mab.«

»Er det muligt?« sagde Lindner og gav i sin Henrykkelse Roret en hel Drejning.

»Delfinen« faldt af og skød med den læ Laaring under Vandskorpen ind mod Kysten.

Bels fik travlt med at fire paa Fok- og Klyverskøderne og gjorde lang Hals agter ud.

»Hvad Satan gaar der dog af Grosseren, at han la'r falde uden at varsko?« brummede Bels. »Aa, han manøvrerede Frøkenen og glemte derfor rent Skuden. Well, Very well. Nu gaar den nok all right!«

»Blæs dem der inde et Stykke«, sagde Mab, »lad os gøre os fri for de Mennesker.«

»Men det var jo derfor, vi sejlede herud, derfor, De tog mod min Indbydelse til at sejle med mig, derfor —«

»Mon?« sagde Mab, atter drillende.

»Aa, Frøken Mandix — Mab mener jeg, det var ikke for deres Skyld der inde, det var for min?«

»De er noget tungnem, Hr. Grosserer.«

»Aa, Mab!« Lindner tog Plads i Styrehullet ved hendes Side.

»Det var De saamænd længe om at begribe«, sagde Mab.

»Men nu bliver jeg her ogsaa«, forsikrede Lindner sejsersikker. »Du kommer aldrig mere af med mig.«

»Mon?«

Lindner tog Mab fast om Livet.

»Ikke sandt, dette her er ikke Spøg?« sagde han.

»Nej, ramme Alvor«, sagde Mab.

»Hurra!« raabte Lindner ellevild af Glæde. »Sej Du, kom her og tag Roret!«

»Well, well!« svarede Bels og kom agter ud med et lunt Grin.

»Hold Kurs, Du Lurendrejer, og varsko, naar Du er inde under Land.«

Dermed forsvandt Lindner med Mab i Kahytten.

»Nu er den god nok«, smaasnakkede Bels med sig selv; »nu bli'er der inte flere Kroner at tjene ved det Udkig.«

Lindner stak Hovedet ud ad Kahytsdøren. »Champagnen? Hvor er Champagnen, dit forbandede Bæst? Jeg kan ikke finde den noget Sted.«

»I Sofaskuffen om Bagbord, helt inderst inde«, oplyste Bels.

Lindner forsvandt, medens Bels slikkede sig om Munden og gentog sit evindelige: »All right.«

I den elegante Kahyt sad de To og saa' for elskede paa hinanden.

»Skaal«, sagde Mab og hævede Glasset, »og Tak for i Dag. Jeg skal blive Dig en god og trofast Hustru.«

»Det véd jeg«, svarede Lindner og tog det første Kys, »trofast, hvad enten Du saa bliver ved Theatret eller ikke. Du har frit Slag, min søde Pige.«

»Nogle Aar endnu, synes Du ikke?«

»Saa længe Du bliver misundt, ja, men saa ikke en Time længer.«

»Men vi vil gøre os ganske fri for alle de Andre, leve vort eget Liv, ganske for os selv? Ikke sandt?«

»Og vi begynder straks«, bekræftede Lindner. Hvor de vil gøre store Øjne, naar de ser os smutte forbi.«

»Ja, men ikke alene dem der inde flyr vi, nej, Alle, der forbitrer sig selv og Andre Livet med Løgn og Bagtalelse. Skal vi?«

Lindner nikkede bekræftende.

»Vi To vil sejle alene ud over det friske Hav, Du; vi behøver jo ingen af de Andre.«

»Delfinen« nejede og svajede inde under Kysten. Saa kastede Lindner nogle Dynamitpatroner udenbords. Knaldene lokkede de Fire ned til Stranden. Nu kom Nyhederne fra Kjøbenhavn, den gode Middag og Lindners fortræffelige Vine.

Men »Delfinen« satte atter Kursen ud efter. For et Pres af Sejl skød den om Kronborgpynten. Kattegattets Bølger brødes mod dens Stavn og kastede deres friske Skumperler hen over de to glade, frigjorte Mennesker, der sad ved dens Ror.

